

DICK FRANCIS

FACTOR DECISIV

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRON

București

DECIDER

by Dick Francis

© Copyright 2000 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate Editurii MIRON

ISBN 973-95062-8-4

CAPITOLUL 1

Iată-mă pe mine, Lee Morris, deschizând ușile și ferestrele spre rafalele de viață și moarte prematură.

Păreau destul de inofensivi în pragul ușii mele: doi englezi de vîrstă medie în costume de tweed și cu pălării, ridicînd din sprîncene la unison, avînd amîndoi o expresie de stînjeneală.

— Lee Morris? întrebă unul din ei. Am putea să stăm de vorbă cu dînsul?

— Vindeți asigurări? am întrebat eu sec.

Stînjeneala lor deveni și mai vizibilă.

— Nu, de fapt...

Deoarece era o după-amiază târzie de martie, soarele încă își mai arunca razele aurii pe chipurile lor binevoitoare, astfel încât ei trebuiau să mijească ochii. Stăteau la vreo doi pași de mine, ca să nu mă sufoce. Extrem de manierați.

Mi-am dat seama că pe unul din ei îl cunoșteam din vedere și, timp de câteva secunde, m-am întrebat de ce naiba mă căuta într-o zi de duminică atât de departe de mediul lui normal.

În acest răstimp, trei băieței dădură buzna din casa din spatele meu, ocolindu-mă și țîșnind printre cei doi, după care se cățărară repede într-un stejar bătrîn din apropiere. Acolo se întinseră pe burtă de-a lungul ramurilor, pe jumătate vizibili, atenți, secretoși, prinși în jocul de-a spionajul.

Cei doi vizitatori îi priviră amuzați.

— Mai bine intrați, le-am spus eu. Acum îi așteaptă pe pirați.

Cel pe care îl recunoscusem zîmbi încîntat deodată și făcu un pas înainte, ca și cum s-ar fi hotărît, întinzîndu-mi mîna.

— Eu sînt Roger Gardner, spuse el, și dînsul este Oliver Wells. Sîntem de la hipodromul *Stratton Park*.

— Da, am zis eu făcîndu-le semn să mă urmeze prin pasajul întunecos, ceea ce ei și făcură, încet, șovăielnici, pe jumătate orbiți de lumina soarelui de afară.

I-am condus în încăperea cavernoasă pe care reușisem să o transform într-o casă confortabilă dintr-un șopron nenorocit, după o muncă de șase luni. Readucerea la viață a unor asemenea ruine era principala mea ocupație, dar, de curînd, inevitabilul se produsese, în sfîrșit, și familia mea se răzvrătea împotriva mutării pe un alt șantier, spunîndu-mi că aceea era casa în care voiau să trăiască.

Razele soarelui cădeau prin ferestrele înalte situate spre vest pe lespezile cenușii și strălucitoare care, din loc în loc, erau încălzite de covoare turcești. În părțile de nord, de sud și de est era acum un *culoar* mărginit de o balustradă, unde se afla un șir de dormitoare, cîte o scară permițînd accesul prin fiecare dintre capete.

Sub această galerie, o serie de camere cu ușile deschise dădeau

spre încăperea cea mare, deși, dacă se voia intimitate, fiecare din ele avea cîte o ușă cu două canaturi care se putea închide. Acestea erau o cameră căptușită cu cărți în care te puteai uita la televizor, un birou, o cameră de joacă, o cameră pentru cusut și o sufragerie lungă și spațioasă. O încăpere pentru micul dejun, care se afla în colțul dinspre sud-est, dădea într-o bucătărie mare și vizibilă pe jumătate, cu utilități și un spațiu de lucru care nu se vedeau deloc. Pereții care despărțeau aceste camere și care părea niște simpli împărțitori de spațiu, erau, de fapt, susținătorii extrem de rezistenți ai galeriei de deasupra.

Mobila din salonul central consta, în principal, din fotolii moi răspîndite în grupuri, cu multe măsuțe la îndemînă. Pe peretele dinspre apus se afla un șemineu în care ardea focul.

Efectul pe care îl dorisem, o locuință clădită în genul unei mici piețe acoperite, ieșise chiar mai bine decît mă așteptasem și, în gîndul meu (deși nu le spuseseam alor mei) întotdeauna intenționasem să o păstrez, dacă avea să fie un succes.

Roger Gardner și Oliver Wells, așa cum făceau toți vizitatorii, se opriră brusc și priviră în jur sincer surprinși, deși nu erau înclinați să facă vreun comentariu.

Un copilaș în pielea goală apăru de-a bușilea pe lespezi, oprindu-se cînd ajunse la un covor, așezîndu-se în fund și uitîndu-se în jur, neștiind ce să facă.

— E al dumitale? mă întrebă Roger cu un glas stins, privindu-l.

— Foarte probabil, am zis eu.

O tînară în blugi și pulover, cu părul blond fluturînd, apăru alergînd dinspre bucătărie.

— L-ai văzut cumva pe Jamie? mă întrebă ea de la distanță.

I-am arătat.

Ea se repezi atunci spre copil și îl luă în brațe fără prea multă ceremonie.

— Nu m-am uitat la el două secunde... zise ea aruncîndu-le o privire în treacăt vizitatorilor, dar fără să se oprească, și dispăru din

nou din ochii noștri.

— Luați loc, le-am spus eu. Cu ce vă pot fi de folos?

Se așezară șovăitori unde le-am arătat și se întrebară vizibil cum să înceapă.

— Lordul Stratton a murit recent, spuse Roger, în cele din urmă. Acum o lună.

— Da, am remarcat, am zis eu.

— Ai trimis flori la înmormântare.

— Mi s-a părut un lucru de bun-simț.

Cei doi se priviră. Roger fu cel care vorbi.

— Cineva ne-a spus că era bunicul dumitale.

— Nu. Au înțeles greșit, am zis eu răbdător: Mama a fost căsătorită o vreme cu fiul lui. Au divorțat. După aceea, mama s-a recăsătorit și m-a avut pe mine. În realitate, nu sînt înrudit cu familia Stratton.

Părea să nu fie o veste prea bună. Roger încercă din nou.

— Dar ai acțiuni ale hipodromului, nu-i așa?

Ah, mi-am spus. Scandalul. De cînd murise bătrînul, moștenitorii săi se certaseră îngrozitor, fiind la un pas să se omoare.

— Nu mă amestec, am subliniat.

— Uite ce e, zise Roger cu o disperare crescîndă, moștenitorii or să ruineze hipodromul. Se vede de la o poștă. Certurile! Suspiciunea. Ura violentă. S-au năpustit unii asupra altora chiar înainte ca bătrînul să se răcească.

— Este un război civil, spuse Wells cu amărăciune. Anarhie. Roger e directorul, iar eu sînt funcționarul pistei. În momentul ăsta, noi conducem lucrurile, încercînd să menținem hipodromul în funcțiune, dar nu putem s-o mai facem multă vreme. Nu avem nici o autoritate, înțelegeți?

M-am uitat la chipurile lor profund îngrijorate și m-am gîndit cît de greu era să găsești un loc de muncă la acel nivel la cincizeci și ceva de ani pe o piață necruțătoare a forței de muncă.

Lordul Stratton, non-bunicul meu, deținuse trei sferturi dintre

acțiunile hipodromului și, timp de ani de zile, îl condusesese personal, ca un despot binevoitor. Oricum, sub supravegherea lui, *Stratton Park* își câștigase o reputație de hipodrom bine condus, unde antrenorii își trimiteau caii cu duzinele. Acolo nu se organizau „clasice” sau „Cupe de Aur”, dar era accesibil, plăcut și avea un circuit bine pus la punct. Avea nevoie de tribune noi și de diverse modificări, dar bătrînul Stratton fusese împotriva oricărei schimbări. Apărea la televizor uneori, un conservator vîrstnic, consultat în momentele cînd sportul era controversat. Era bine cunoscut din vedere.

Din cînd în cînd, din curiozitate, mă duceam după-amiaza la hipodrom, dar cursele în sine nu mă atrăseseră niciodată în mod deosebit, la fel ca și familia non-bunicului meu.

Roger Gardner nu bătuse atîta drum ca să renunțe ușor.

— Dar sora dumitale face parte din familie, zise el.

— Sora vitregă.

— Mă rog.

— Domnule Gardner, i-am explicat eu, acum patruzeci de ani, mama și-a abandonat fetița, care era foarte mică, și a fugit. Familia Stratton n-a mai vrut să știe nimic de ea. Numele ei era plin de noroi. Acea fetiță, sora mea vitregă, nu-mi recunoaște existența. Îmi pare rău, dar nimic din ce aș putea spune sau face n-ar avea vreo greutate în fața vreunuia din ei.

— Tatăl surorii dumitale vitrege...

— Cu atît mai puțin în fața lui, am spus eu.

În timpul pauzei care urmă, cînd ei reflectau asupra acelei vești proaste, un băiat înalt și blond ieși dintr-unul din dormitoarele de la etaj, coborî scara, îmi făcu cu mîna și se duse la bucătărie, de unde ieși aproape imediat cu copilașul în brațe, acum îmbrăcat. Plecă cu el sus, intră în dormitor și închise ușa. Se făcu liniște.

Întrebările de de chipul lui Roger rămaseră neexprimate, spre amuzamentul meu. Roger – locotenent-colonelul R.B. Gardner, potrivit programelor hipodromului – ar fi fost un prost jurnalist, dar

mie îmi convenea inhibarea lui.

— Erai ultima noastră speranță, se plînsese Oliver Wells pe un ton acuzator.

Dacă spera să-mi stîrnească un sentiment de vinovăție, nu reuși.

— Ce v-ați fi așteptat să fac? am întrebat eu logic.

— Speram... începu Roger, însă glasul i se frînse și încercă din nou. Speram că ai putea să le bagi mințile în cap.

— Cum?

— În primul rînd, ești solid.

— Solid? am întrebat eu uimit. Sugerați să le bag mințile în cap cu forța?

Se părea că, într-adevăr, înfățișarea mea le dăduse niște idei pe moment. Era adevărat că eram înalt și puternic; calități foarte utile în construcția de case.

Nu puteam să jur că nu mi se păruseră importante în rezolvarea unei probleme. Dar totuși existau momente cînd prudența și tactul dădeau rezultate mai bune și natura m-a înzestrat mai mult în acest al doilea sens. Nevastă-mea spunea că sînt letargic. Prea leneș ca să lupt. Prea calm. Dar ruinele erau restaurate și oficialitățile locale nu aveau motive de nemulțumire. Învățasem să tratez cu arhitecții cu calm și rațional.

— Nu sînt omul dumneavoastră, am zis.

Roger se agăță de un pai.

— Dar deții acele acțiuni. Nu poți opri războiul cu ele?

— Asta ați avut în minte cînd ați venit la mine?

Roger încuviință abătut.

— N-avem ce să facem, nu înțelegeți?

— Și ați crezut că eu o să dau fuga în arenă fluturîndu-mi hîrtiuțele și strigînd „ajunge”, iar ei or să lase toate prejudecățile și or să facă pace?

— S-ar putea să ajute, zise Roger serios, făcîndu-mă să zîmbesc.

— În primul rînd, am foarte puține acțiuni, am spus eu. I-au fost date mamei demult, la divorț, iar eu le-am moștenit la moartea ei.

Îmi aduc foarte puține dividende din cînd în cînd, atîta tot.

Expresia lui Roger se schimbă din uimire în șoc.

— Vrei să spui că n-ai auzit pentru ce se ceartă? mă întrebă el.

— V-am spus că n-am nici o legătură cu ei.

Tot ce știam citisem într-un mic articol din *The Times* („Moștenitorii Stratton se ceartă pentru hipodromul familiei”) și dintr-o revistă de scandal („Cuțite scoase la *Stratton Park*”).

— Mă tem că, în curînd, or să ia legătura cu dumneata, spuse Roger. O parte din ei vor să vîndă hipodromul pentru a se construi clădiri. După cum bine știi, hipodromul se află la nord-est de Swindon, într-o zonă care e în continuă dezvoltare. Orașul ăla a devenit un adevărat centru industrial. Tot felul de firme se mută acolo. Pulsează de viață nouă. Valoarea terenului pe care se află hipodromul crește tot timpul. Cele cîteva acțiuni ale dumitale ar putea să valoreze destul de mult acum și, pe viitor, s-ar putea să valoreze și mai mult. Așa că o parte din Strattoni vor să vîndă acum, alții vor să aștepte, alții nu vor să vîndă deloc, ci să continue să folosească hipodromul pentru curse. Credeam că aceia care vor să vîndă au venit deja la dumneata. Oricum, destul de curînd or să-și amintească de acțiunile dumitale și or să te atragă în luptă, fie că-ți place, fie că nu.

Tăcu, simțind că se făcuse înțeleș; și am bănuir că așa era.

Dorința mea sinceră de a nu fi tîrît în nici un conflict părea să fie o victimă a „adevăratei lumi”, cum descria unul din fiii mei toate calamitățile.

— Și, bineînțeleș, dumneavoastră sînteți de partea celor care vor ca hipodromul să funcționeze în continuare, am zis eu.

— Ei bine, da, recunosc Roger. Da, așa este. Sincer vorbind, speram să votezi și dumneata cu acțiunile dumitale împotriva vînzării.

— Nu știam că pot să votez și nu sînt destule acțiuni ca să poată schimba ceva. Și cum de ați știut că dețin acțiuni?

Roger își privi unghiile cîteva clipe și decise să fie sincer.

— Hipodromul este o companie particulară cu răspundere limitată, așa cum bănuiesc că știi. Are directori, și ședințe de consiliu, iar acționarii sînt informați în fiecare an cînd urmează să aibă loc ședința generală anuală.

Am încuviințat resemnat. Înștiințarea venea în fiecare an și, în fiecare an, o ignoram.

— Astfel că, anul trecut, secretara care expedia înștiințările a fost bolnavă și lordul Stratton mi-a spus mie s-o fac, să fiu drăguț... zise el imitînd foarte bine vocea bătrînului, așa că am trimis înștiințarea și s-a întîmplat să pun lista cu numele și adresele într-un dosar pentru viitor, adăugă el, după care făcu o scurtă pauză, ezitînd, în caz că ar mai fi trebuit s-o fac vreodată, înțelegeți?

— Și viitorul a venit, am remarcat eu îngîndurat. Cine mai deține acțiuni? Ați adus cumva lista cu dumneavoastră?

După expresia de pe chipul lui, mi-am dat seama și că o adusese și că nu prea era sigur că era corect să mi-o dea. Totuși, faptul că slujba îi era în pericol fu mai important și, după o scurtă ezitare, vîrî mîna în buzunarul interior al hainei de tweed și scoase o foaie de hîrtie împăturită o singură dată. Părea o copie făcută recent. Am despăturit-o și am citit lista extrem de scurtă, în afară de adrese, scria:

William Darlington Stratton (al treilea baron)

On. doamna Marjorie Binsham

Doamna Perdita Faulds

Domnul Lee Morris

— Asta e tot? am întrebat eu și Roger încuviință.

Știam că Marjorie Binsham era sora bătrînului lord.

— Cine e doamna Perdita Faulds? am întrebat apoi.

— Nu știu, spuse Roger.

— Așadar, n-ați fost la ea? Dar ați venit aici?

Roger nu răspunse, dar nici nu era nevoie. Acel gen de „fost

soldat” se simțea mai în largul lui în compania altor bărbați decît a femeilor.

— Cine moștenește acțiunile bătrînului? am întreat eu.

— Nu știu nimic, zise el exasperant. Membrii familiei nu spun. Păstrează o tăcere mormîntală în legătură cu testamentul și, bineînțeles că acesta nu poate fi făcut public pînă la legalizare, ceea ce s-ar putea întîmpla peste ani de zile, în ritmul în care se operează. Dacă ar fi să ghicesc, aș zice că lordul Stratton le-a lăsat un număr egal de acțiuni tuturor. În felul lui, era un om corect. Un număr egal ar însemna că nici unul din ei nu deține controlul și cred că din cauza asta se ceartă.

— Îi cunoașteți personal? am întreat eu și ei încuviințară încruntați. E chiar atît de rău, hm? Ei bine, regret, dar va trebui să vă descurcați singuri.

Tînăra cea blondă veni iarăși din bucătărie cu un pahar într-o mînă și un biberon cu lapte în cealaltă. Dădu vag din cap în direcția noastră, după care urcă și intră în camera în care băiatul îl dusesese pe micuț. Vizitatorii mei priveră în liniște.

Un băiat cu părul șaten veni cu bicicleta prin pasaj, dădu un ocol încăperii, încetinind puțin cînd ajunse în dreptul meu pentru a-mi comunica: „Da, da, mi-ai spus să nu fac asta”, după care străbătu din nou pasajul spre lumea exterioară.

Bicicleta era roșie, iar hainele lui erau purpurii, roz și verde fosforescent. Pînă și aerul părea să vibreze de atîta culoare, dar, după dispariția, lui, reveni la cenușiul odihnitor. Cu tact, nimeni nu spuse nimic despre ascultare și faptul că desigur cei mici trebuiau puși la punct. Le-am oferit vizitatorilor ceva de băut, dar ei nu aveau nimic de sărbătorit și mormăiră ceva despre drumul lung pe care îl aveau de parcurs pînă acasă. Am ieșit împreună cu ei în lumina și mai slabă a soarelui și mi-am cerut scuze politicos pentru eșecul lor. Încuviințară nefericiți și i-am condus pînă la mașină.

Cei trei vînători de pirați dispăruseră din stejar. Bicicleta roșie strălucea în depărtare. Vizitatorii mei aruncară o privire înapoi spre

șopronul întunecat și, în cele din urmă, Roger puse o întrebare.

— Ce casă interesantă, spuse el politicos. Cum ai găsit-o?

— Am construit-o. La interior mă refer, nu la exterior, bineînțeles. E o clădire veche. A trebuit să negociez ca să am voie să fac ferestre.

Se uitară la geamurile dreptunghiulare, singurul semn că acea clădire era o locuință.

— Ai avut un arhitect bun, zise Roger.

— Mulțumesc.

— Asta e altă problemă pentru care se ceartă Strattonii. Unii dintre ei vor să dărîme tribunele și să le refacă și au angajat un arhitect care să facă planurile.

Vocea îi era încărcată de dezgust.

— Dar sigur că niște tribune noi ar fi un lucru bun, nu? am spus eu. Pentru confortul spectatorilor.

— Bineînțeles că niște tribune noi ar fi bune! exclamă el iritat. Ani de zile l-am implorat pe bătrîn să le refacă. Spunea întotdeauna da, într-o bună zi, într-o bună zi, dar niciodată nu vorbea serios, iar, acum, fiul său, Conrad, noul lord Stratton, a apelat la serviciile acestui om îngrozitor pentru a proiecta noile tribune și acesta se plimbă de colo-colo spunîndu-mi că ne trebuie asta, ne trebuie aia și toate sînt niște aiureli. În viața lui n-a mai proiectat niște tribune și n-are nici un fel de cunoștințe legate de curse.

Indignarea lui sinceră mă interesă mai mult decît cearta pentru acțiuni.

— Dacă se fac niște tribune proaste, toată lumea e ruinată, am spus eu îngîndurat și el încuviință.

— Vor trebui să ia bani cu împrumut și oamenii din domeniul curselor sînt capricioși. Pariorii stau departe, dacă nu sînt baruri bune, iar dacă proprietarii și antrenorii nu sînt răsfățați și nu se simt bine, își duc caii să alerge în alte părți. Nebunul ăsta de arhitect a părut extrem de uimit cînd l-am întrebat ce crede că fac spectatorii între curse. Se uită la cai, a zis. Auzi! Și dacă plouă? Stau la adăpost

și beau ceva, l-am informat eu, asta aduce clienți. Mi-a spus că sînt demodat. Și *Stratton Park* o să aibă un elefant alb oribil și scump pe care publicul îl va ocoli. Și, cum ai spus și dumneata, hipodromul o să ajungă la faliment.

— Numai dacă grupurile de „vînzare-acum” și „vînzare-mai-tîrziu” nu se pun de acord.

— Dar avem nevoie de tribune noi, insistă Roger. Da, avem nevoie de tribune noi și bune, adăugă el, după care făcu o pauză. Cine ți-a făcut planul casei? Poate că ne trebuie și nouă unul ca el.

— N-a proiectat niciodată tribune. Numai case... și baruri.

— Baruri, repetă Roger imediat. Cel puțin, el ar înțelege importanța unor baruri bune.

Am zîmbit.

— Sînt sigur de asta. Dar aveți nevoie de specialiști în clădiri mari. Ingineri. O echipă.

— Spune-i asta lui Conrad, zise el ridicînd din umeri descurajat și urcă la volan, lăsînd geamul în jos pentru a mai pune o întrebare. Aș putea să te rog să mă anunți dacă sau cînd o să te contacteze familia Stratton? Probabil că n-ar trebui să-ți fac probleme, dar țin la hipodrom, înțelegi? Știu că bătrînul și-a închipuit că totul o să meargă la fel ca înainte și chiar asta voia. Cred că pot să fac ceva, dar nu știu ce.

Scoase o carte de vizită din buzunar. Am luat-o încuviințînd, dar fără să-i promit nimic concret. El însă îmi luă tăcerea drept răspuns afirmativ.

— Îți mulțumesc foarte mult, zise el apoi.

Oliver Wells se așeză impasibil alături, pe chipul lui citindu-se certitudinea că acea misiune fusese, așa cum se așteptase tot timpul, deloc productivă. Tot nu reuși să mă facă să mă simt vinovat. Tot ce știam în legătură cu Strattonii mă îndemna insistent să mă țin cît puteam de departe de ei.

Roger Gardner îmi făcu un semn trist cu mîna și se îndepărtă cu mașina, iar eu am intrat în casă, sperînd că nu aveam să-l mai revăd

niciodată.

— Cine erau oamenii aceia? mă întrebă Amanda. Ce voiau?

Femeia cea blondă, nevasta mea, stătea întinsă în partea cealaltă a patului nostru imens, accentuând, ca de obicei, distanța dintre noi.

— Voiau să fac pe salvatorul hipodromului *Stratton Park*.

Ea înțelegea imediat.

— O misiune de salvare? Tu? Cu acțiunile alea vechi? Sper că ai zis nu.

— Am zis nu.

— De aceea star treaz în lumina lunii, privind țintă baldachinul?

Baldachinul de mătase de deasupra patului nostru semăna cu un cort de dormit medieval, acesta fiind singurul mod în care oamenii se puteau bucura de intimitate în acele vremuri, înaintea dormitoarelor separate. Strălucirea teatrală a baldachinului, ciucurilor și promisiunea de plăcere a patului îi păcăleau pe prieteni; numai Amanda și cu mine înțelegeam semnificația mărimii sale. Avusesem nevoie de două zile de timp-lărie și cusut pentru a-l face și amîndoi știam că era manifestarea unui compromis încheiat cu greu. Locuiam în aceeași casă, dormeam în același pat, dar eram despărțiți.

— Băieții iau vacanță săptămîna viitoare, zise Amanda.

— Da?

— Ai zis că-i duci undeva de Paști.

— Așa am zis?

— Știi foarte bine că da.

O spuseseam ca să nu începem să ne certăm. Niciodată să nu faci promisiuni pripite, m-am gîndit. Un defect incurabil.

— O să mă gîndesc la ceva, am zis.

— Și în legătură cu casa asta...

— Dacă vă place, o să rămînem aici.

— Lee!

Acest lucru o lăsase mută de uimire. Știam că avea o mie de

argumente pregătite: aluziile și oftaturile existau de săptămîni întregi, încă de cînd se pusese pietriș pe alee și cel care verifica starea construcțiilor venise ultima oară. Casa era liberă, terminată și gata pentru a fi vîndută, iar noi aveam nevoie de bani.

Jumătate din capitalul meu era cimentat în acele ziduri.

— Băieții au nevoie de o viață stabilă, spuse Amanda, nevrînd să renunțe la argumente.

— Da.

— Nu-i drept să-i tot mutăm de la o școală la alta.

— Nu.

— Își fac griji în legătură cu plecarea de-aici.

— Spune-le să nu-și mai facă.

— Nu-mi vine să cred! Ne putem permite? Parcă ziceai că nu. Cum rămîne cu casa din apropiere de Oxford, cu pomul care crește în salon?

— Cu puțin noroc, o să obțin aprobarea de sistematizare săptămîna asta.

— Dar n-o să mergem acolo, nu?

În ciuda asigurărilor mele, neliniștea ei crescuse brusc.

— Eu o să mă duc, am zis. Tu și băieții veți rămîne aici cît timp o să vreți. Ani de zile. O să fac naveta.

— Promiți?

— Da.

— Gata cu noroiul? Gata cu mizeria? Gata cu prelatele pentru acoperișuri și praful de cărămidă din fulgii de porumb?

— Gata.

— Ce te-a făcut să te hotărăști?

Mecanismele acelei hotărîri, m-am gîndit, erau misterioase. Aș fi putut să spun că o luasem pentru că era timpul să ne stabilim undeva de dragul copiilor, că băiatul cel mai mare dintre ei ajunsese în perioada examenelor și că avea nevoie de o continuitate a studiilor.

Aș fi putut să spun că zona aceea plăcută de la granița dintre

Surrey și Sussex era la fel de bună ca oricare alta în ziua de azi. Aș fi putut să fac în așa fel încât acea hotărîre să pară extrem de logică.

Însă, în adîncul sufletului meu, știam că factorul decisiv fusese bătrînul stejar. Acesta mă atrăsese extraordinar de mult, pe mine, băiatul care crescuse în mijlocul traficului londonez, înconjurat de peisaje din piatră.

Prima oară văzusem stejarul cu un an în urmă, la fel de înfrunzit atunci ca și acum.

Matur, perfect, cu ramuri care te invitau să te cațeri și, cum mă dusesem singur acolo, am făcut-o fără nici un pic de stînjeneală, simțindu-mă ca acasă în îmbrățișarea sa străveche și uitîndu-mă la șopronul imens și oribil pe care proprietarul terenului respectiv nu avusese voie să-l dărim.

Un șopron ce reprezenta o fărîmă de istorie! Un monument istoric local!

Trebuia să rămînă acolo pînă cînd avea să se năruie în adevăratul sens al cuvîntului.

O grămadă de porcării, îmi spusese, coborînd din capac și intrînd în ruină printr-o gaură ce servea drept ușa. Venerarea istoriei o luase razna.

Bucăți din acoperișul foarte înalt lipseau.

De-a lungul părții de vest, scîndurile erau strîmbe, iar suporturile acestora erau mîncate în întregime. Un tractor ruginit și abandonat și o grămadă de tot felul de nimicuri zăceau printre puieți care se chinuiau să iasă printre crăpăturile podelei din ciment.

Un vînt aspru sufla prin acel pustiu deprimant, neprietenos și rece.

Îmi dădusem seama imediat ce se putea construi acolo, aproape ca și cum proiectul s-ar fi aflat demult în mintea mea, așteptînd să prindă viață.

Avea să fie o casă pentru copii. Nu neapărat pentru ai mei, ci pentru ai oricui.

Pentru copilul care fusesem eu însumi. O casă cu multe camere, cu surprize, cu locuri care puteau servi drept ascunzători.

La început, băieților nu le plăcuse locul, iar Amanda, care se afla pe punctul de a naște, izbucnise în plîns, însă cei de la departamentul de sistematizare mă ajutaseră foarte mult și proprietarul terenului mi-a mai vîndut și un acru de pămînt în jurul șopronului, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce noroc avusese. Cînd băieții și-au dat seama că fiecare avea să aibă camera lui, obiecțiile au încetat ca prin minune.

Am adus un conservacionist ca să verifice stejarul. Un specimen bătrîn, superb, a zis el.

În vîrstă de trei sute de ani.

Avea să trăiască mai mult decît noi toți, a mai adăugat.

Forța lui străveche părea să mă liniștească.

— Ce te-a făcut să te hotărăști? repetă Amanda.

— Stejarul, am zis eu.

— Poftim?

— Rațiunea, am răspuns apoi și acest lucru o mulțumi.

Miercuri, am primit două scrisori schimbătoare de direcție.

Prima, de la un consiliu districtual din Oxford, prin care mi se respingea cea de a treia cerere pentru aprobarea planurilor de restaurare a conacului cu fagul care creștea în salon. Am telefonat ca să aflu motivul, din moment ce înțelesesem că al treilea plan fusese aprobat neoficial. Acum, erau de părere, îmi spuse o voce severă, că acel conac ar fi trebuit restaurat ca o singură locuință, nu împărțit în patru case mai mici, așa cum sugerasem eu.

Poate voiam să prezint un plan revizuit. Îmi pare rău, am spus. Lăsați-o baltă.

L-am sunat pe proprietarul conacului ca să-i spun că nu mai eram un potențial cumpărător, ceea ce îl înfurie teribil: dar înțelegerea noastră fusese că, dacă nu se aproba planul, nu cumpăram.

Ofînd, am închis și am aruncat la gunoi munca de trei luni. Înapoi la planșetă.

A doua scrisoare era de la avocații familiei Stratton, care mă invitau să iau parte la o ședință extraordinară a acționarilor *Stratton Park* săptămîna următoare.

I-am sunat.

— Se așteaptă să merg? am întrebat.

— Nu știu, domnule Morris. Dar, fiindcă sînteți acționar, au fost obligați să vă informeze în legătură cu întrunirea.

— Dumneavoastră ce părere aveți?

— Decizia vă aparține în totalitate, domnule Morris.

Vocea era prudentă și fără nici o inflexiune, de nici un ajutor.

Am întrebat dacă aveam putere de vot.

— Da. Fiecare acțiune are un vot.

Vineri, am făcut turul școlilor, luîndu-i pe băieți în vacanța de Paști: Christopher, Toby, Edward, Alan și Neil. Voiau să știe ce planuri făcusem pentru vacanța lor.

— Mîine mergem la curse, am zis eu calm.

— De mașini? întrebă Christopher cu speranță în glas.

— De cai. Și săptămîna viitoare, la vînătoare de ruine.

Exclamațiile de dezaprobare ținură tot drumul pînă acasă.

— Dacă nu găsesc o altă dărăpănătură frumoasă, va trebui să vindem casa asta, pînă la urmă, am spus eu oprind în față. Alegeți.

— De ce nu-ți iei o slujbă ca lumea?

Cuvinte pe care le-am luat drept ceea ce erau, o acceptare resemnată a programului. Întotdeauna le spuseseam de unde veneau banii pentru mîncare, îmbrăcăminte și biciclete, și, fiindcă, nu duseseră lipsă de nimic, aveau o ineputabilă încredere în ruine și mi le arătau singuri. De cînd promisem scrisoarea referitoare la conac, verificasem răspunsurile care sosiseră în urma anunțului pe care îl dădusem în *Spectator* cu trei luni în urmă:

„Caut clădire nelocuibilă. Orice de la castel la coșar pentru vite”.

Am întrebat în câteva cazuri mai interesante să văd dacă mai erau de actualitate. Din moment ce, din cauza scăderii recente a prețurilor proprietăților, toate păreau să fie, am promis să mă duc să le văd și am făcut o listă.

Nici în gîndul meu nu recunoșteam că o construcție nelocuibilă care mă interesa erau tribunele de la *Stratton Park*. Numai eu știam cît de dator îi eram celui de al treilea baron.

CAPITOLUL 2

Ploua în timpul cursei cu obstacole de pe *Stratton Park*, dar cei cinci fii ai mei mai mari, începînd cu Christopher, de paisprezece ani, pînă la Neil, de șapte, mormăiau, nu atît din cauza vremii, cît pentru că trebuiau să se îmbrace frumos într-o zi de sîmbătă. Toby de doisprezece ani, cel cu bicicleta roșie, încercase să nu vină deloc, dar Amanda îl urcase în camionetă alături de ceilalți, promițîndu-le un picnic cu Coca-cola și omlete cu șuncă în chifle de burgeri, cu care ne-am delectat în parcare cînd am ajuns.

— Bine, reguli de bază, am spus eu strîngînd hîrtille într-o pungă. Unu, nu alergați și nu dați peste oameni. Doi, Christopher are grijă de Alan, Toby îl ia pe Edward, Neil merge cu mine. Trei, după ce alegem un loc de întîlnire, toată lumea vine acolo după fiecare cursă.

Încuviințară. Măsurile de control erau stabilite demult și bine înțelese. Numărarea lor mai degrabă îi liniștea decît îi enerva.

— Patru, am continuat eu, nu mergeți în spatele cailor, pentru că s-ar putea să dea din picioare și, cinci, în pofida faptului că pe un hipodrom vin oameni de toate condițiile sociale, o să vă înțelegeți foarte bine cu toată lumea, dacă vă veți adresa bărbaților cu „domnule”.

— Domnule, domnule, spuse Alan zîmbind. Vreau să fac pipi, domnule.

Am intrat cu toții pe poartă și am luat bilete pentru club. Ecusoanele albe fură agățate de fermoarele a cinci hanoracuri albastre cu glugă. Cele cinci chipuri tinere părea serioase și bine intenționate, chiar și cel al lui Toby, iar eu am trăit un moment rar, în care eram și atașat și mîndru de copiii mei.

Locul de întîlnire fu ales la adăpost, nu prea departe de punctul unde se scotea șaua de pe calul învingător. Apoi am intrat cu toții în club, am mers în fața tribunelor și, cînd am fost sigur că se învățaseră cu locurile, i-am lăsat pe cei doi mai mari să plece singuri. Neil, care era inteligent, dar timid atunci cînd nu se afla în mijlocul fraților săi, își strecură mîna ușor într-a mea și o lăasă acolo, ca și cum ar fi fost un gest absent, ținîndu-se din cînd în cînd de pantalonii mei, dar neriscînd să se piardă.

Pentru Neil, ca și pentru Edward, care aveau foarte multă imaginație, a se pierde era cel mai groaznic coșmar. Pentru Alan, era ceva amuzant; pentru Toby, un obiectiv. Christopher, independent, nu își pierdea niciodată simțul orientării și, de obicei, el își găsea părinții, nu invers.

Neil, un copil ascultător, nu avu nici o obiecție față de ideea de a ne plimba prin tribune în loc să mergem să vedem caii, care, în acel moment, se agitau uzi în ringul de prezentare înaintea primei curse. („Ce sînt tribunele, tată?” „Toate construcțiile alea”). Creierul lui ager absorbea cuvinte noi și impresii asemeni unui burete și eu mă obișnuisem să aud din partea lui remarci pe care nu le-aș fi așteptat nici din partea unor adulți.

Am vîrît capetele într-un bar care, în ciuda faptului că ploua, nu era aglomerat, iar Neil, strîmbînd din nas, spuse că nu-i plăcea mirosul de acolo.

— E de bere, am zis eu.

— Ba nu, miroase ca barul în care am locuit înainte de șopron, așa cum mirosea prima oară cînd am intrat acolo, înainte să-l

schimbi tu.

L-am privit îngîndurat. Restaurasem un han foarte vechi, care nu se mai bucura de succes, făcîndu-l să aibă şuvoi de clienţi.

Concuraseră mulţi factori – refacerea planului pentru parter, culorile, iluminatul, modul de aerisire, parcările. Intenţionat adăugasem mirosuri, în principal de pîine caldă, dar nu ştiam ce luasem, în afară de mirosul de bere veche şi de fum.

— Ce miros? l-am întrebat eu.

Neil se lăsă pe vine şi îşi apropie nasul de podea.

— Ca porcăria aia pe care o pune în apă omul de la bar cînd spăla linoleumul, înainte să începi tu să te apuci de treabă.

— Zău?

Neil se îndreptă.

— Putem să ieşim de-aici? mă întrebă apoi.

Am plecat ţinîndu-ne de mînă.

— Ştii ce e amoniacul? l-am întrebat.

— Se toarnă la scurgeri, explică el.

— Aşa mirosea?

El se gîndi.

— Ca amoniacul, dar parfumat.

— Dezgustător, am zis.

— Absolut.

Am zîmbit. În afară de momentul minunat al naşterii lui Christopher, nu ştiusese deloc să mă port cu bebeluşii; dar, de cum minţile lor începuseră să formeze gînduri şi opinii proprii, eram veşnic fascinat.

Am urmărit prima cursă, ridicîndu-l pe Neil în aşa fel încît să vadă bine.

Am observat în program că unul din jochei se numea Rebecca Stratton şi, după cursă, cînd caii se întoarseră pentru a li se scoate şeile, se întîmplă să trecem pe lîngă ea cînd răsucea chinga în jurul şeii, în timp ce le vorbea peste umăr proprietarilor abătuţi, înainte

să se îndrepte spre vestiare.

— S-a mișcat ca un tăntălău. Am putea să încercăm cu ochelari data viitoare.

Era înaltă și slabă, cu pomeți înalți, fără nici un pic de feminitate. Nu mergea la fel ca jocheii bărbați, apăsînd pe călcîi, ci oarecum, așa cum păseau felinele, țațoșe, întîii pe vîrfuri, ca și cum nu numai că era conștientă de propria ei putere, dar era și excitată de aceasta. O singură femeie văzusem mergînd astfel, o lesbiană.

— Ce înseamnă tăntălău? mă întrebă Neil după ce plecă ea.

— Încet și neîndemînat.

— Ah.

Ne-am întîlnit și cu ceilalți și le-am dat tuturor bani de floricele.

— Cursele de cai sînt plicticoase, spuse Toby.

— Dacă alegi un cîștigător, îți dau bani de pariu, am zis eu.

— Și mie? întrebă Alan.

— Tuturor.

Înseninîndu-se, plecară cu toții să se uite la cai care aveau să alerge în următoarea cursă, în timp ce Christopher le spunea cum să se informeze din program. Neil, care se afla lîngă mine, spuse fără ezitare că el alegea numărul șapte.

— De ce șapte? l-am întrebat ridicînd privirea. N-a cîștigat nici o cursă.

— Cuierul meu din vestiarul de la școală are numărul șapte.

— Înțeleg. Ei bine, numărul șapte se numește „Clever Clogs”.

Neil radie.

Ceilalți patru se întoarseră cu alegerile lor. Christopher îl alesese pe favorit, Alan pe „Jugaloo”, pentru că îi plăcea numele. Edward alesese unul fără nici o speranță, pentru că părea trist și avea nevoie de încurajare. Toby votă pentru „Tough Nut”, pentru că „dăduse din picioare și se cabrase în ring, sperînd oamenii”.

Toți voiau să cunoască alegerea mea, așa că mi-am aruncat repede ochii pe listă și am spus la întîmplare „Bunicul”, după care m-am gîndit la fetele pe care ni le juca mintea și mi-am spus că

poate nu fusese tocma la întâmplare.

Puțin spre ușurarea mea, „Tough Nut” al lui Toby nu numai că ieși învingător, dar mai avu și suficientă energie pentru a da de câteva ori din picioare în țarcul urde se scoteau șeile. Plictiseala lui Toby se transformă într-un interes activ și, cum se întâmpla adesea, ceilalți răspunseră stării sale de spirit. Ploaia se opri. După-amiaza deveni categoric mai plăcută.

Mai târziu i-am dus pe toți să urmărească cea de-a patra cursă, de trei mile cu obstacole, din apropierea unuia dintre obstacolele dificile, un șanț deschis. Acesta, aproape de ultimul gard al circuitului, era îngrijit de un angajat al hipodromului, care părea ud learcă în geaca sa de un portocaliu aprins, și de un voluntar de la *St. John's Ambulance*, care avea sarcina de a acorda primul ajutor jocheilor care cădeau la picioarele lui. În afară de noi, acolo mai erau vreo treisprezece spectatori, înșirați dincolo de balustrada de pe marginea pistei.

Șanțul în. sine – în trecut, un adevărat șanț de scurgere, cu apă în el – în vremurile moderne, așa cum era și în cazul lui *Stratton Park* nu era un șanț în adevăratul sens al cuvîntului, ci un spațiu lat de vreun metru și jumătate în partea de avînt a gardului. Într-un anumit punct, era înfipt un par mare menit să le arate cailor cînd să sară, iar gardul, din ramuri de mesteacăn, era înalt de un metru treizeci și cinci și gros de vreo șaizeci de centimetri: pe scurt, o săritură obișnuită le oferea surprize chiar și cailor cu experiență.

Deși băieții urmăriseră destule curse la televizor, nu îi mai luasem niciodată la hipodrom, cu atît mai puțin într-un loc unde acțiunea îți inunda simțurile. Cînd cei zece cai trecură în fugă peste gard în primul din cele două tururi ale circuitului, pămîntul se cutremură sub copitele lor și ei continuară să alerge cu treizeci de mile la oră: zgomotul era asurzitor, jocheii înjurau, bluzele lor viu colorate trecură pe lîngă noi în viteză... și, deodată, dispărură, spinările lor îndepărtîndu-se, iar liniștea se instalează din nou, scurtul moment de mișcare violentă luînd sfîrșit, vigoarea și lupta rămînînd

o amintire.

— Mamă! spuse Toby uluit. Nu ne-ai zis că e așa.

— E așa numai când ești aproape, am spus eu.

— Dar, pentru jochei, trebuie să fie așa mereu, remarcă Edward gînditor. Adică, poartă zgomotul cu ei tot timpul.

Edward, în vîrstă de zece ani, condusese atacul asupra piraților din stejar. Înselător de tăcut, el era întotdeauna cel care se întreba cum era să fii o ciupercă, cel care vorbea cu prieteni invizibili, cel care își făcea cele mai multe probleme în legătură cu copiii loviți de foamete. Edward inventa tot felul de jocuri pentru frații săi, citea cărți și trăia o foarte intensă viață interioară, fiind pe atît de rezervat pe cît era Alan, de nouă ani, de expansiv și exteriorizat.

Angajatul hipodromului merse de-a lungul gardului, în partea de aterizare, așezînd cu o lopată scurtă toate ramurile deplasate, făcînd ca obstacolul să arate în regulă din nou înainte de al doilea tur.

Cei cinci băieți așteptară nerăbdători, în timp ce caii continuară circuitul, îndreptîndu-se iarăși spre șanțul deschis pentru a doua și ultima oară înainte să pornească spre ultimul gard și, apoi, spre linia de sosire. Fiecare dintre băieți își alesese un cal și, atunci cînd cei din jur începură să strige, încurajîndu-și favoriții, strigară și ei, Neil țopăind entuziasmat și strigînd „Haide, șapte, haide șapte, haide cuier”.

Eu îmi pusesem încrederea în Rebecca Stratton, care, de data aceasta, călărea pe o iapă cenușie numită „Carnival Joy” și, pe măsură ce se apropiau de gard, părea să fie a doua, spre ușoara mea surprindere, din moment ce nu mă pricepeam deloc să aleg cai.

În ultima clipă, calul din fața ei ieși din linie și am văzut încordarea de pe chipul jocheului cînd trase de hățuri pentru a evita necazul, dar se apropia de gard cum nu trebuia. Calul său își luă avînt prea devreme și ateriză exact în spațiul dintre parul ce marca punctul de avînt și gard, unde, speriat, își azvîrli călărețul și țîșni în calea nu numai a lui „Carnival Joy”, ci a tuturor cailor care veneau

din urmă.

Lucrurile se petrecură rapid la treizeci de mile pe oră. Neputînd să vadă bine în față, „Carnival Joy” încercă să sară și peste gard și peste calul cu pricina, lucru aproape imposibil. Copitele cenușiului agățară calul fără călăreț în așa fel încît se izbi cu toată puterea în gard. Jocheul său fu azvîrlit peste obstacol și ateriză cu zgomot pe pămînt, agitîndu-și mîinile și picioarele. „Carnival Joy” căzu în cap peste gard, se rostogoli și rămase întinsă pe o parte, dînd din picioare într-o încercare de a se ridica.

Ceilalți cai, unii încercînd să se oprească, alții nedîndu-și seama de accident, alții încercînd să-l ocolească, se ciocniră asemeni unor mașini în condiții de ceață. Unul dintre ei, alergînd prea repede, alese ceea ce trebui să i se pară o posibilă cale de scăpare și încercă să iasă de pe pistă sărind prin cea mai apropiată mantinelă.

Mantinelele, așezate în partea de avînt a fiecărui gard, se aflau acolo tocmai pentru a opri caii să schimbe direcția în ultima clipă și, pentru a fi eficiente, trebuiau să fie prea înalte pentru ca animalele să poată sări peste ele. Astfel că, încercarea de a sări peste mantinele pentru a scăpa de probleme era întotdeauna un dezastru, deși nu chiar atît de rău ca pe vremuri, cînd erau din lemn și așchiile sfîșiau carnea. Mantinelele de la *Stratton Park*, conform normelor actuale, erau din plastic, care se îndoia și ceda fără să rănească, dar acel cal se izbi de un grup de spectatori care încercaseră să se risipească prea tîrziu.

Cu un minut în urmă, cursa se desfășura fără probleme. În cinci secunde, era un adevărat măcel. Am văzut cu coada ochiului că încă trei cai se prăbușiseră de partea cealaltă a gardului, iar jocheii lor fie erau inconștienți, fie se ridicau în capul oaselor înjurînd, dar eu aveam ochi numai pentru grupul de spectatori doborîți și, îndeosebi, mărturisesc că, înnebunit, număram siluetele tinere în hanoracuri albastre. Aproape că mi-a venit să leșin de bucurie cînd i-am văzut pe toți în picioare și nevătămați. Cu groaza de pe chipurile lor puteam să mă descurc mai tîrziu.

Alan, care se părea că se născuse fără să înțeleagă ce era pericolul, țișni deodată spre pistă și se strecură pe sub balustrade, cu intenția de a-i ajuta pe jocheii căzuți.

I-am strigat imediat să se întoarcă, dar în jurul nostru era prea multă gălăgie și, extrem de conștient de caii rămași liberi, care alergau în toate părțile speriați, m-am strecurat eu însumi pe sub balustradă și m-am dus repede să-l iau. Neil, micul Neil, alergă în urma mea.

Îngrozit și pentru el, l-am luat în brațe și am pornit în fugă spre Alan, care, părînd să ignore tropăiala lui „Carnival Joy”, făcea tot posibilul să o ajute pe Rebecca Stratton să se ridice. Simțind ceva asemănător cu disperarea, am văzut că și Christopher era pe pistă, sărind în ajutorul ei.

Rebecca Stratton își reveni pe deplin și îndepărtă furioasă mîinile copiilor întinse pentru a o ajuta, spunînd tăioasă nimănui în mod deosebit:

— Luați plozii ăștia de-aici. Am destule pe cap.

Se ridică furioasă, se duse la jocheul ai cărui cal provocase întregul incident și care, acum, stătea abătut lîngă gard și își exprimă zgomotos părerea deloc bună în legătură cu nepriceperea lui. Își încleștă pumnii și îi descleștă ca și cum, dacă ar fi putut, l-ar fi lovit.

Firește că băieții mei o detestară imediat. I-am luat repede de pe pistă cu sentimentele lor rănite, dar, cînd am trecut pe lîngă doamna jocheu, Neil spuse deodată foarte clar:

— Tântălău.

— Poftim? întrebă Rebecca întorcînd capul brusc, dar eu mi-am îndepărtat repede băiatul și ea păru mai degrabă derutată.

Ignorînd-o, Toby și Edward erau mai preocupați de spectatorii căzuți la pămînt, doi dintre care păreau grav răniți. Oamenii plîngeau, erau uluiți, deveneau din ce în ce mai furioși. Undeva, în depărtare, niște oameni aclamau. Unul din puținii căi care ocoliseră busculada continuase cursa pînă la linia de sosire. Ca pe majoritatea

hipodromurilor, caii fuseseră urmăriți tot timpul de o ambulanță care înainta pe un drum îngust din apropierea pistei, astfel că ajutorul veni imediat.

Oficialul hipodromului desfășurase și agita două drapele, unul roșu cu alb, celălalt portocaliu, făcându-le semn doctorilor uman și veterinar, care se aflau într-o mașină la mijlocul pistei, că era nevoie urgentă de amândoi.

Am adunat băieții în jurul meu și am rămas în mijlocul unui grup de oameni, privindu-i pe cei. din ambulanță și pe doctor cum îngenuncheară lângă cei căzuți, aducând tărgi, vorbind între ei, ocupându-se cum puteau mai bine de oase rupte, sînge și lucruri mai rele chiar. Era prea tîrziu să-mi mai fac probleme în legătură cu ce vedeau băieții: aceștia se împotriviră sugestiei mele de a se duce înapoi în tribune, așa că am rămas alături de majoritatea spectatorilor care se aflau deja acolo și alții veneau tot timpul atrași pe pistă de haos și dezastru.

Ambulanța se îndepărta încet cu cei doi spectatori care fuseseră trîniți cînd calul se izbise în mantinelă.

- Calul a sărit pe fața unui om, îmi spuse Toby. Cred c-a murit.
- Taci din gură, protestă Edward.
- Asta e realitatea, zise Toby.

Unul din cai nu mai putu fi salvat. În jurul lui se ridicară niște paravane, care nu existaseră pentru omul lovit în față.

Două mașini și o ambulanță veniră în viteză din direcția tribunelor, din ele sărind un alt doctor și un alt veterinar, împreună cu o autoritate a hipodromului în persoana funcționarului de pistă, Oliver Wells, unul din cei doi vizitatori ai mei de duminică. Trecînd repede de la un grup la altul, Oliver stătu de vorbă cu medicii, cu veterinarii din spatele paravanelor, cu cei care îi acordau primul ajutor unui jockey căzut, asculta un spectator lovit de cai, care stătea pe pămînt cu capul între genunchi și, în cele din urmă, îi acordă atenție Rebeccăi Stratton, pe care starea de șoc o făcea să fie încă hiperactivă și să dea glas unui șuvoi de nemulțumiri.

— Fii atent, Oliver, spuse ea ridicînd glasul imperios. Idiotul ăsta a provocat totul. O să-l reclam la conducere. Neglijență! O amendă. O suspendare, cel puțin.

Oliver Wells doar încuviință și se duse să schimbe cîteva cuvinte cu unul din medici, care îi aruncă o privire Rebeccăi și, lăsîndu-și pacientul inconștient, încercă să-i ia pulsul doamnei mult-preaconștiente.

Ea, însă, își trase mîna brusc.

— N-am nimic. Prostule!

Medicul o privi cu ochii îngustați și se duse să se ocupe de alții, pe chipul osos al lui Oliver Wells citindu-se ceva asemănător cu bucuria.

Mă surprinse privindu-l înainte să-și schimbe expresia și își modifică direcția gîndurilor cu o tresărire.

— Lee Morris, nu-i așa? exclamă el și apoi se uită la copii. Ei ce caută aici?

— O zi la curse, am spus eu sec.

— Adică...

Se uită la ceas și la activitatea din jurul nostru.

— Să vii pe la birou înainte să pleci spre casă. E chiar lîngă sala de cîntărire. Ăăă... te rog?

— În regulă, am zis eu. Dacă vrei.

— Excelent, spuse el aruncîndu-mi o ultimă privire seminedumerită, după care își văzu de treabă.

Cînd lucrurile păreau să-și mai fi pierdut din dramatismul inițial, cei cinci băieți își dezlipiră picioarele și privirile și, în cele din urmă, porniră împreună cu mine înapoi spre tribune.

— Omul acela a fost acasă la noi duminica trecută, îmi spuse Toby. Are un nas lung și urechi care îi ies în afară.

— Așa e.

— Soarele făcea umbră din ele.

Copiii observau lucrurile într-un mod foarte simplu. Pe mine mă preocupase prea mult motivul pentru care individul acela se

aflase acolo pentru a mai observa umbrele de pe fața lui.

— El e cel care organizează cursele aici în cea mai mare parte, am spus eu. Se ocupă de toate lucrurile în zilele când sînt curse. Se numește funcționar, de pistă.

— Un fel de feldmareșal?

— Cam așa ceva.

— Mi-e foame, spuse Alan, care se plictisea repede.

Neil spuse „Tăntălău“ de două ori, ca și cum i-ar fi plăcut cum suna acel cuvînt.

— Ce tot îndrugi acolo? întrebă Christopher și eu i-am explicat.

— N-am vrut decît s-o ajutăm, protestă el. E o vacă.

— Vacile sînt simpatice, zise Alan.

Cînd am ajuns în tribune, cea de a cincea cursă, cu obstacole, se terminase deja, dar nici unuia dintre băieți nu-i păsa de rezultat, din moment ce nu apucaseră să-și aleagă favoriții.

Nimeni nu cîștigase în cea de a patra cursă. Speranțele tuturor se opriseră la șanț. Alegerea lui Edward era calul care murise.

Le-am oferit tuturor cîte un ceai în salonul de ceai: un antidot extrem de costisitor, dar necesar în cazuri de șoc. Toby își înecă impactul cu realitatea în patru cești de ceai cu lapte fierbinte și în toate prăjiturile pe care le putu obține de la chelneriță.

Mîncară în timpul celei de a șasea curse. Apoi se duseră cu toții la toaletă. Spectatorii se îndreptau spre casele lor cînd noi am pornit spre biroul funcționarului de pistă.

Băieții intrară tăcuți în spatele meu, neobișnuit de cuminți și dînd impresia greșită că așa se purtau de obicei. Oliver Wells, care stătea la birou, îi privi absent și continuă să vorbească într-un walkie-talkie. Și Roger Gardner, managerul hipodromului, se afla acolo, stînd cu un șold pe birou și legănîndu-și piciorul. Nivelul de îngrijorare al colonelului se intensificase în cursul săptămîinii și cutele de pe frunte i se adînciseră. Totuși, politețea sa înnăscută avea să-l ajute, m-am gîndit eu, chiar dacă se ridică în clipa în care an intrat noi, arătînd ca și cum s-ar fi așteptat să-l vadă pe Lee

Morris, nu cinci clone mai mici.

— Intrați, spuse Oliver lăsînd jos aparatul. Acum, ce facem cu băieții?

Întrebarea păru, pur și simplu, retorică, din moment ce imediat apăsă din nou pe butoanele walkie-talkie-ului.

— Jenkins? În biroul meu, te rog, spuse el, după care închise aparatul. Jenkins o să aibă grijă de ei.

Un oficial bătu scurt într-o ușă interioară și intra fără să aștepte invitație: un angajat între două vîrste, cu un trenchi bleumarin strîns cu cordon, cu un aer ușor greoi și o constituție solidă și liniștitoare.

— Jenkins, du băieții în vestiarul jocheilor și lasă-i să adune autografe, spuse Oliver.

— N-or să deranjeze? am întreat eu, ca orice părinte.

— Jocheii sînt amabili cu copiii, zise Oliver făcîndu-le semn băieților mei să iasă din încăpere. Duceți-vă cu Jenkins, băieți, vreau să stau puțin de vorbă cu tatăl vostru.

— Ai grijă de ei, Christopher, am spus eu încurajator, după care toți cinci plecară veseli cu însoțitorul lor sigur.

— Ia loc, mă invită Oliver, așa că mi-am tras un scaun și m-am așezat lîngă ei. N-o să izbutim să avem cinci minute de liniște fără să fim întrerupți, așa că o să trecem direct la subiect, zise Oliver, apoi și, în clipa aceea, walkie-talkie-ul scoase niște sunete.

Oliver apăsă un buton și ascultă.

O voce spuse cu severitate:

— Oliver, vino sus imediat. Sponsorii vor să stea de vorbă cu tine.

— Tocmai scriam un raport despre cea de a patra cursă, zise Oliver.

— Acum, Oliver, ordonă vocea autoritară, după care legătura se întrerupse, punînd capăt, astfel, oricăror discuții.

Oliver bombăni.

— Domnule Morris... poți să aștepți puțin? întrebă el ridicîndu-se și plecînd, indiferent dacă puteam să aștept sau nu.

— Țsta a fost Conrad Darlington Stratton, al patrulea baron, explică Roger pe un ton neutru.

Eu n-am comentat nimic.

— Lucrurile s-au mai schimbat de duminică, zise el apoi. În mai rău, dacă așa ceva e posibil. Am vrut să vin din nou la dumneata, dar Oliver s-a gândit că ar fi fost inutil. Și, acum... ei bine ești aici! De ce ai venit?

— Din curiozitate. Dar, când mă gândesc ce au văzut băieții astăzi, n-ar fi trebuit să vin.

— Un incident teribil, recunosc el dînd din cap afirmativ. Un cal mort. Nu-i deloc un lucru bun pentru curse.

— Dar spectatorii? Fiul meu Toby a avut impresia că a murit și unul din ei.

— Nici o sută de spectatori morți n-ar face să se organizeze marșuri împotriva sporturilor dure, spuse Roger dezgustat. Ar putea să se prăbușească tribunele și să omoare o sută de persoane, cursele tot ar continua. Știi că oamenii morți nu sînt relevanți.

— Așadar... omul era mort, într-adevăr?

— L-ai văzut?

— Numai cu un bandaj pe față.

— O să apară în ziare, spuse el încruntat. Calul s-a prăvălit peste mantinelă și l-a lovit peste ochi cu unul din picioarele din față. Potcoavele de curse taie ca niște săbii – a fost oribil, mi-a spus Oliver. Dar omul a murit pentru că și-a rupt gîtul. A murit pe loc sub greutatea de jumătate de tonă a calului. Mai bine.

— Fiul meu Toby i-a văzut fața, am zis eu.

Roger mă privi.

— Care din ei e Toby?

— Al doilea. Are doisprezece ani. Cel care a intrat cu bicicleta în casă.

— Mi-aduc aminte. Sărmanul copil! Sînt convins c-o să aibă coșmaruri.

Toby era, oricum, cel pentru care îmi făceam cele mai multe griji

și acel incident nu ajuta deloc. De când se născuse fusese un copil greu de stăpînit și niciodată nu fusese ușor de convins. Aveam o tristă presimțire că, peste patru ani, în ciuda eforturilor mele, avea să fie un adolescent supărat, care ura întreaga lume, retras și nefericit. Simțeam că asta avea să se întîmple și îmi doream din tot sufletul să nu fie așa, dar cunoscusem multe familii în care un fiu mult iubit sau o fiică devenise destructiv de furios sau furioasă, disprețuind orice ofertă de ajutor.

Bănuiam că așa ar fi putut să fie și Rebecca Stratton cu zece ani în urmă. Acum intră ca o vijelie în biroul lui Oliver, izbind ușa de perete și aducînd cu ea un aer rece de afară și o furie teribilă.

— Unde-i blestematul ăla de Oliver? strigă ea uitîndu-se în jur.

— La tatăl tău...

Ea nu asculta însă. Încă mai era îmbrăcată cu pantalonii de călărie și cu cizmele, dar avea un pulover cafeniu. Ochi îi străluceau, trupul îi era rigid, ai fi zis că era aproape nebună.

— Știi ce-a făcut idiotul ăla de doctor? Mi-a zis că nu pot să mai alerg patru zile. Patru zile, auzi! Cică sînt zdruncinată. Zdruncinată pe naiba. Unde-i Oliver? Trebuie să-i spună idiotului ăluia că o să alerg luni. Unde e?

Se întoarse pe călcîie și ieși cu aceeași irosire de energie ca atunci cînd intrase.

— Aș zice că e teribil de zdruncinată, am remarcat eu, închizînd ușa în urma ei.

— Da, dar întotdeauna e puțin așa. Dacă aș fi fost în locul doctorului, aș fi pus-o să stea pe tușă toată viața.

— Îmi dau seama că nu e preferata dumitale.

Roger redeveni imediat prudent.

— N-am spus niciodată...

— Desigur că nu, am zis eu și am făcut o pauză. Așadar, ce s-a schimbat de duminică și pînă astăzi?

El se uită la pereții de un crem deschis, la fotografia înrămată a lui Arkle, la calendarul cel mare cu zile bifate, la un ceas mare (care

mergea perfect), la propriii lui pantofi și, în cele din urmă, spuse:

- Doamna Binsham și-a făcut apariția.
- E ceva chiar atât de senzațional?
- Știi cine e?

Era curios și puțin surprins.

- Sora bătrînului lord.
- Parcă nu știai nimic în legătură cu familia.
- Am spus că nu țin legătura cu ei și așa e. Dar mama vorbea despre ei. Așa cum ți-am spus, o vreme a fost căsătorită cu fiul bătrînului.

- Te referi la Conrad? Sau la Keith? Sau la... Ivan?
- La Keith, am spus eu. Fratele geamăn al lui Conrad.
- Cel mai mic, zise Roger.

Am fost de acord.

- Mai mic cu douăzeci și cinci de minute și se pare că niciodată n-a reușit să treacă peste treaba asta.

- Presupun că e o diferență.

Diferența dintre a moșteni titlul de baron sau nu. A moșteni conacul familiei sau nu. A moșteni o avere sau nu. Invidia lui Keith față de fratele său mai mare cu douăzeci și cinci de minute fusese una – dar numai una, potrivit mamei mele – din obișnuitele ranchiune care îi otrăviseră mintea fostului ei soț.

Aveam fotografiile din ziua nunții ei cu Stratton. Mirele era înalt, blond, zîmbitor, izbitor de chipeș, cu o atitudine mîndră și tandră față de ea care trăda promisiunea unei vieți splendide care îi aștepta. Ea îmi spusese că, în ziua aceea, explodase de fericire; cunoscuse un sentiment de fericire de nedescris care o făcuse să plutească.

După șase luni, el îi rupsesse brațul în timpul unei certe și îi spărsese doi dinți din față.

— Doamna Binsham a insistat să se convoace ședința acționarilor săptămîna viitoare, spuse Roger Gardner. Se spune că e o zgripturoaică. E mătușa lui Conrad, bineînțeles, și se pare că e

singura persoană care îl face să tremure.

Cu patruzeci de ani în urmă, își forțase fratele, al treilea baron, să se poarte cu asprime în public față de mama mea. Chiar și atunci, doamna Binsham fusese cea care puneă în mișcare familia, manipulatora, cea care alcătuia planul de acțiune și îi forța pe ceilalți să-l execute.

— Nu renunță niciodată, spunea mama. Pur și simplu înlătura orice împotrivire, pînă cînd făceai ce voia ea numai ca să ai puțin liniște. În ochii ei avea întotdeauna dreptate, așa că era întotdeauna sigură că tot ceea ce voia ea era cel mai bun lucru.

— O cunoști personal pe doamna Binsham? l-am întrebat pe Roger.

— Da, dar nu prea bine. E o bătrînă impresionantă, foarte corectă. Venea destul de des la curse cu lordul Stratton – nu cu Conrad, ci cu bătrînul lord –, dar n-am discutat niciodată cu ea între patru ochi. Oliver o cunoaște mai bine. Sau, cel puțin, zise el zîmbind vag, Oliver îi execută ordinele din cînd în cînd.

— Poate o să liniștească lucrurile acum, am sugerat eu.

— S-ar putea să aibă influență asupra lui Conrad, Keith și Ivan, dar generațiile mai tinere ar putea să se opună, mai ales că toți dețin un număr de acțiuni.

— Ești sigur?

— Absolut.

— Așadar, acum, ai un informator în interior?

Chipul îi încremeni; era aproape temător.

— N-am spus asta.

— Nu.

Oliver se întoarse.

— Sponsorii sînt nemulțumiți în legătură cu calul care a murit, dragii de ei. Publicitate proastă. Nu pentru asta plătesc. Au zis că, pînă la anul, vor trebui să se mai gîndească, spuse el abătut. Organizasem bine cursa aia, mai adăugă el. Zece cai pe o distanță de trei mile. Asta e bine. Adesea se atrag cinci sau șase, ori chiar mai

puțini. Dacă sponsorii se retrag, anul viitor va fi o afacere și mai slabă.

Am scos niște sunete în sens că eram de acord.

— Dacă o să mai existe un „anul viitor”, zise el. Săptămîna viitoare, o să fie o ședință a acționarilor... te-au anunțat?

— Da.

— Or s-o țină aici, la hipodrom, în salonul privat al familiei Stratton, preciză el. Conrad nu s-a mutat încă în casa cea mare și, oricum, zice că aici e mai puțin personal. O să vii?

Mi se păru a fi mai puțin o întrebare și mai mult o rugămintă.

— Nu m-am hotărît.

— Sper să vii. Adică, au nevoie de o părere exterioară, înțelegeți? Toți sînt prea implicați.

— N-o să le convină să fiu acolo.

— Un motiv în plus ca să vii.

Mă îndoiam, dar nu m-am ostenit să-l contrazic. Am sugerat să mă duc să iau băieții și i-am găsit „ajutînd” angajații să strîngă șeile și celelalte lucruri ale jocheilor în coșuri mari ca pentru rufe, în timp ce mînceau prăjitură cu fructe.

Mi se spuse că nu creaseră probleme și speram să pot crede. Le-am mulțumit tuturor, l-am mulțumit lui Roger.

— Votează-ți acțiunile, îmi spuse el neliniștit.

I-am mulțumit lui Jenkins.

— Niște puști foarte bine crescuți, zise el. Să-i mai aduceți pe aici.

— Le-am spus tuturor „domnule”, îmi mărturisii Neil pe drum.

— I-am spus „domnule” lui Jenkins, zise Alan. Ne-a adus prăjituri.

Cînd am urcat în camionetă, îmi arătară toate autografele jocheilor în programele lor de curse. Se părea că se distraseră foarte bine în vestiar.

— Omul acela era mort? întrebă Toby, revenind la ceea ce era predominant în mintea lui.

— Mă tem că da.
— Și mie mi s-a părut. N-am mai văzut nici un mort pînă acum.
— Ai văzut cîini, spuse Alan.
— Nu-i același lucru, deșteptule.
— Ce-a vrut să spună colonelul în legătură cu votarea acțiunilor? mă întrebă Christopher.

— Hm?
— A zis „Votează-ți acțiunile”. Și părea cam supărat, nu?
— Ei bine, voi știți ce sînt acelea acțiuni? am spus eu.
— Bucăți de prăjitură, își dădu Neil cu presupusul.
— Să zicem că aveți o tablă de șah, cu șaizeci și patru de pătrate, da? Și fiecare pătrat e o acțiune. Deci, șaizeci și patru de acțiuni.
Chipurile lor tinere îmi spuseră că nu mă făceam înțeleș.
— Bine, să zicem că avem o podea din plăci de gresie, am zis eu atunci.

Ei încuviințară imediat. Fiind copiii unui constructor, știau totul despre plăcile de gresie.

— Să zicem că punem zece plăci pe lung și zece pe lat și umplem un pătrat.

— O sută de plăci, zise Christopher încuviințînd.

— Da. Acum, să zicem că fiecare placă e o acțiune, a o suta parte din tot pătratul. O sută de acțiuni. Da?

Încuviințară.

— Și cu votarea cum e? întrebă Christopher.

Am ezitat.

— Să zicem că ai avea o parte din plăci și ai putea vota ca ale tale să fie albastre... sau roșii... oricum vrei.

— Tu pentru cîte ai putea să votezi?

— Opt, am spus.

— Ai putea să ai opt plăci albastre? Și celelalte?

— Toate celelalte, nouăzeci și două, aparțin altora. Fiecare ar putea să aleagă o culoare preferată pentru plăcile pe care le are.

— Ar fi o aiureală, spuse Edward. Ar fi imposibil ca toți să cadă

de acord asupra unui model.

— Ai perfectă dreptate, am aprobat eu zîmbind.

— Dar nu e vorba, de fapt, de plăci de gresie, nu? întrebă Christopher.

— Nu, am zis eu și am făcut o pauză, fiind, pentru prima oară cînd ascultau cu toții. Să presupunem că acest hipodrom e ca un pătrat din o sută de plăci. O sută de pătrate. O sută de acțiuni. Eu am opt părți din hipodrom. Alții au nouăzeci și două.

Christopher ridică din umeri.

— Atunci nu e mult. Opt nu înseamnă nici măcar un rînd.

— Dacă hipodromul ar fi împărțit în o sută de pătrate, cele opt ale tatei ar fi acolo unde sînt tribunele! zise Neil.

— Deșteptule! exclamă Toby.

CAPITOLUL 3

De ce m-am dus?

Nu știu. Mă îndoiesc că există cu adevărat o liberă alegere, pentru că alegerile cuiva sînt înrădăcinate în personalitatea sa. Aleg ce aleg pentru că sînt ceea ce sînt, ceva de genul ăsta.

Am ales să mă duc din motive reprobabile ca atracția câștigului ușor și din vanitate, crezînd că, în ciuda aparențelor, aș fi putut să împlînzesc scorpia și să pun capăt certurilor din familia Stratton în mod pașnic, așa cum voiau Roger și Oliver.

Lăcomie și mîndrie... imbolduri puternice deghezate sub forma unei politici financiare prudente și unor acțiuni altruiste.

Așa că n-am ținut seama de ce îmi aminteam din spusele mamei și mi-am dus copiii în mijlocul unei primejdii disperate, prezența mea modificînd pentru totdeauna tensiunile și echilibrul intern al familiei Stratton.

Numai că, bineînțeles, lucrurile n-au părut să stea așa în ziua ședinței.

Aceasta se ținu miercuri după-amiază, în cea de a treia zi de vînătoare de ruine. Luni dimineață, băieții și cu mine am plecat de acasă cu autobuzul cel mare, care, în trecut, ne fusese locuință mobilă în perioadele cînd ruina-în-curs-de-refacere nu era absolut deloc locuibilă.

Autobuzul avea avantajele sale: în el puteau dormi opt persoane, avea un duș care funcționa, o bucătărie, canapele și televizor.

Învățasem de la un constructor de iahturi cum să creez spații de depozitare în locuri unde nu părea să existe așa ceva și am putut să luăm cu noi o mulțime de lucruri.

Totuși, nu oferea intimitate sau prea mult spațiu personal și, pe măsură ce au crescut, băieții au considerat că era o adresă stînjenitoare.

Cu toate acestea, luni urcară destul de voioși, din moment ce le promisesem o adevărată vacanță după-amiezele, dacă puteam să vizitez cîte o ruină în fiecare dimineață și, cu ajutorul hărților și orarelor, plănuisem o serie de lucruri care le plăceau cel mai mult. După-amiaza de luni ne-am petrecut-o în canoe pe Tamisa, marți au mers la popice și miercuri promiseseră să o ajute pe soția lui Roger Gardner să facă ordine în garaj, lucru care le plăcu, în mod ciudat.

Am lăsat autobuzul în fața casei familiei Gardner și m-am dus cu Roger spre tribune.

— Eu nu sînt invitat la ședință, spuse el ca și cum ar fi fost o ușurare, dar o să te conduc pînă la ușă.

Am urcat împreună niște scări și am trecut pragul unei uși pe care scria *Privat*, intrînd într-o lume mochetată, total diferită de zonele cimentate rezervate publicului. Arătînd tăcut spre ușile duble din panouri de lemn lustruite, mă bătui pe umăr încurajator și mă lăsă acolo, mai degrabă asemeni unui colonel bătrîn care trimite un răcan în prima sa luptă.

Regretînd deja că mă aflam acolo, am deschis una dintre uși și am intrat.

Eram îmbrăcat sobru (pantaloni gri, cămașă albă, cravată, sacou bleumarin) ca să fac o impresie bună. Eram pieptănat cum trebuie, proaspăt bărbierit și aveam unghiile curate. N-ai fi zis că lucram pe șantier.

Toți bărbații mai în vîrstă purtau costume. Cei apropiați de vîrsta mea și mai tineri nu își bătuseră capul cu o asemenea formalitate. M-am gîndit cu satisfacție că o nimerisem foarte bine.

Deși ajunsesem la ora trecută în scrisoare, se părea că Strattonii o luaseră înainte. Tot tribul stătea în jurul unei mese impozante în stil edwardian din lemn de mahon vechi, scaunele fiind mai noi, de prin 1930.

Singura persoană pe care o cunoșteam, din vedere, era Rebecca, îmbrăcată acum în taior cu pantaloni și cu lanțuri groase de aur. Am bănuir că bărbatul care stătea în capul mesei, cu părul cărunr, solid și autoritar, era Conrad, al patrulea și ultimul baron.

Cînd am intrat, întoarse capul și mă privi. Toți întoarseră capetele, bineînțeleș. Cinci bărbați și trei femei.

— Mă tem că nu vă aflați unde trebuie, spuse Conrad nu cu prea multă politețe. Aici se ține o ședință privată.

— A acționarilor Stratton? am întrebat eu inofensiv.

— Exact. Și dumneata ești...

— Lee Morris.

Șocul care se citi pe chipurile lor fu aproape amuzant, ca și cum nu și-ar fi închipuit că aș fi putut fi înștiințat în legătură cu ședința, cu atît mai puțin să și particip; și aveau toate motivele să fie surprinși, din moment ce niciodată nu răspunsesem înștiințărilor lor anuale.

Am închis ușa încet în urma mea.

— Am primit o înștiințare, am zis eu apoi.

— Da, dar... spuse Conrad pe un ton care nu era deloc de bun-venit. Adică, nu era necesar... Nu era de așteptat să te deranjezi...

Se opri stînjenit, incapabil să ascundă ceea ce aducea a

consternare.

— Din moment ce mă aflu aici, aş putea să şi rămîn, am rostit eu agreabil. Pot să mă aşez aici? am întrebat apoi arătînd un scaun liber din celălalt capăt al mesei şi îndreptîndu-mă hotărît spre el. Nu ne-am mai văzut, am continuat eu, dar dumneata trebuie să fii Conrad, lord Stratton.

El spuse „Da”, strîngînd din buze.

Unul din bărbaţii mai în vîrstă spuse furios:

— Dar asta e o ruşine! Nu ai nici un drept aici. Nu te aşeza. O să pleci.

Am rămas în picioare lîngă scaunul liber şi am scos din buzunar scrisoarea trimisă de avocat.

— După cum veţi vedea, i-am răspuns eu pe un ton plăcut, sînt acţionar. Am fost înştiinţat dinainte în legătură cu această şedinţă şi îmi pare rău că nu vă place, dar am dreptul legal de a mă afla aici. O să stau şi o să ascult doar.

M-am aşezat. Pe toate chipurile se citea o puternică dezaprobare, în afară de unul, al unui bărbat mai tînăr, pe care se vedea umbra unui zîmbet.

— Conrad, e ridicol! exclamă cel care se opunea cel mai tare prezenţei mele, ridicîndu-se în picioare şi tremurînd de furie. Scapă de el imediat.

Conrad Stratton luă în considerare statura şi tinereţea mea şi spuse înfrînt:

— Stai jos, Keith. Cine se oferă, să-l arunce afară?

Keith, primul soţ al mamei mele, fusese în tinereţe suficient de puternic ca să bată o biată soţie tînără, dar în nici un caz nu putea să încerce să facă acelaşi lucru cu fiul ei în vîrstă de treizeci şi cinci de ani. Ura faptul că existam. Eu uram tot ce aflasem despre el. Antipatia era reciprocă, puternică şi durabilă.

Părul blond din fotografiile de la nuntă se transformase într-un blonziu cărunţ. Structura osoasă bună încă îi mai conferea un aer mai aristocrat decît cel al fratelui său geamăn mai mare.

Probabil că oglinda încă îi mai spunea că ordinea în care se născuseră fusese o oribilă greșeală a naturii, că el ar fi trebuit să iasă primul.

Nu putea să stea jos. Se plimba furios prin încăperea spațioasă, întorcînd capul spre mine din cînd în cînd și aruncînd fulgere din priviri.

Indivizi importanți, care trebuiau să fi fost primul și al doilea baron, priveau impasibili din tablourile cu rame de aur agățate pe pereți. Lumina venea de la niște candelabre din alamă în spirale, cu abajururi din sticlă gravate în jurul unor becuri în formă de lumînări.

Pe o servantă lungă din lemn de mahon lustruit se afla un ceas flancat de niște vase grele și vechi care, la fel ca întreaga încăpere, aveau aerul de a fi rămas neschimbate cea mai mare a vieții bătrînului lord.

Pe nicăieri nu pătrundea lumina, zilei, pentru că nu existau ferestre.

Alături de Conrad stătea o bătrînă cu spatele rigid, ușor de identificat ca fiind mătușa sa, Marjorie Binsham, cea care convocase ședința.

Cu patruzeci de ani în urmă, în ziua nunții mamei mele, ea se uitase sumbru spre aparatul de fotografiat, de parcă un zîmbet i-ar fi crăpat mușchii feței și nimic nu părea a se fi schimbat de-a lungul anilor nici în acea privință.

Acum, în vîrstă de optzeci și ceva de ani, încă mai avea o minte ageră sub părul alb ondulat și disciplinat și purta o rochie roșu cu negru cu un guler alb ca de preot.

Spre surprinderea mea, mă privea mai degrabă cu curiozitate decît cu antipatie.

— Doamna Binsham? am întrebat eu din celălalt capăt al mesei.
Doamna Marjorie Binsham?

— Da.

Monosilaba aceea ieși scurtă și seacă, o simplă informație de

constatare.

— Eu sînt Darlington Stratton, cunoscut sub numele de Dart, zise cel al cărui zîmbet era acum sub control. Tatăl meu stă în capul mesei. Sora mea, Rebecca, stă în dreapta dumatile.

— Nu e necesar! se răsti la el Keith de undeva din spatele lui Conrad. N-are nevoie de prezentări, pentru că o să plece.

Doamna Binsham spuse atunci pe un ton represiv și cu o dicție extraordinară:

— Keith, nu te mai fîfîi și așează-te odată. Domnul Morris are dreptate, are tot dreptul să se afle aici. Acceptă realitatea. Din moment ce nu poți să-l dai afară cu mîna ta, ignoră-l.

Privirea doamnei Binsham era îndreptată spre mine, însă, nu spre Keith. Buzele îmi zvîcniră. Ignorarea mea părea să fie ultimul lucru pe care puteau să-l facă.

— Ai cunoscut-o pe sora dumatile Hannah? mă întrebă Dart cu chip serios care ascundea o infinită malițiozitate.

Femeia din fața doamnei Binsham vibră de dezgust.

— Nu e fratele meu. Nu este.

— Frate vitreg, spuse Marjorie Binsham cu aceeași precizie rece și calculată. Oricît de insuportabil ți-ar fi, Hannah, n-ai cum să schimbi asta. Ignoră-l.

Și lui Hannah, ca și lui Keith, îi era imposibil să asculte acel sfat. Spre ușurarea mea, sora mea vitregă nu semăna cu mama noastră. Mă temusem că ar fi putut să semene: mă temusem să nu văd niște ochi familiari privindu-mă cu ură de pe ecoul unui chip drag. Semăna mai mult cu Keith, înaltă, blondă, cu oase fine și, în clipa aceea, palidă de furie.

— Cum îndrăznești! spuse ea tremurînd. N-ai pic de rușine?

— Am acțiuni, am zis eu.

— Și n-ar trebui să ai, exclamă Keith cu asprime. N-o să înțeleg niciodată de ce i le-a dat tata lui Madeline.

M-am abținut să-i spun că trebuia să știe foarte bine de ce. Lordul Stratton îi dăduse acțiunile lui Madeline, norei sale, pentru

că știa că voia să plece. După moartea mamei, am găsit printre hîrțile ei niște scrisori vechi de la socrul ei în care acesta îi vorbea despre regretul său, despre admirația sa față de ea, despre teama sa că ea ar fi putut să sufere financiar, așa cum suferise fizic.

Deși, în public, îi era loial fiului său, în particular nu numai că îi dăduse acțiunile „pentru viitor”, dar îi dăruise și o sumă frumoasă din a cărei dobîndă putea să trăiască foarte bine. În schimb, ea îi promisese să nu vorbească niciodată despre comportamentul lui Keith, cu atît mai puțin să tîrască numele familiei într-un divorț urît. Bătrînul scria că înțelegea motivul pentru care ea o respingea pe Hannah, rezultatul „agresiunilor sexuale” ale fiului său. Avea să se ocupe el de copil, mai scria. Îi ura mamei „tot ce e mai bun pe lume, draga mea”.

Keith fu cel care divorță de mama, mai tîrziu – pentru adulter cu un ilustrator de cărți pentru copii, Laytori Morris, tatăl meu. Căsnicia ce rezultă dură cincisprezece ani și abia cînd cancerul avansase foarte mult, mama vorbi despre familia Stratton și, în timpul discuțiilor nocturne îndelungate, îmi povesti despre suferințele îndurate și afecțiunea ei față de lordul Stratton; abia atunci am aflat că banii lordului Stratton îmi oferiseră educația și mă ținuseră în facultatea de arhitectură, constituind fundamentul vieții mele.

După moartea ei, îi scrisesem ca să-i mulțumesc și încă mai aveam răspunsul său.

Dragul meu băiat,

Am ținut la mama ta. Sper că i-ai dăruit bucuria care a meritat-o. Îți mulțumesc pentru scrisoare, dar să nu mai scrii niciodată.

Stratton.

N-am mai scris niciodată. Am trimis flori la înmormîntarea sa. Dacă el ar mai fi fost în viață nu i-aș fi deranjat nici în ruptul capului pe membrii familiei sale.

Conrad, Keith, Marjorie Binsham și copiii lui Conrad, Dart și Rebecca, fiind identificați, mai rămîneau doi bărbați care nu fuseseră prezentați încă. Unul, aproape de capătul vârstei a doua, stătea între doamna Binsham și scaunul gol al lui Keith, iar eu mi-am permis să ghicesc identitatea lui.

— Îmi cer scuze, am spus eu aplecîndu-mă puțin pentru a-i atrage atenția. Ești cumva... Ivan?

Cel mai mic dintre cei trei fii ai bătrînului lord Stratton, mai solid, semănînd cu Conrad, nu cu zveltul Keith, îmi aruncă o privire rece și nu îmi dădu nici un răspuns.

— Unchiul meu Ivan, așa cum ai ghicit, spuse Dart degajat. Iar în fața lui e fiul său, Forsyth, vărul meu.

— Dart! se răsti Keith furios. Ține-ți gura.

Dart îi aruncă o privire impasibilă și nu păru deloc intimidat. M-am gîndit că Forsyth, fiul lui Ivan, era cel care reacționase cel mai puțin la apariția mea. Adică o luă mai puțin personal decît ceilalți și, cu timpul, dovedi că nu îl interesam ca regretabil frate vitreg al lui Hannah, ci doar ca un factor necunoscut în problema acțiunilor.

Tînăr și slab, avea o bărbie îngustă și niște ochi negri pătrunzători și ceilalți nu îi arătau deloc respect. Nimeni, pe tot parcursul ședinței, nu îi ceru părerea în legătură cu ceva și, cînd el și-o dădea, totuși, tatăl său, Ivan, îl întrerupea mereu.

Forsyth părea să găsească acel tratament normal și, poate, pentru el, era.

Împăcîndu-se cu inevitabilul, Conrad spuse, în cele din urmă:

— Haideți să continuăm ședința. Am convocat-o...

— Eu am convocat-o, îl corectă matusa sa cu asprime. Toate discuțiile astea sînt ridicole. Haideți să trecem la subiect. Pe hipodromul ăsta se organizează curse de aproape nouăzeci de ani și totul o să decurgă la fel ca pînă acum. E foarte limpede. Discuțiile trebuie să înceteze.

— Hipodromul e pe moarte, o contrazise Rebecca pierzîndu-și răbdarea. Habar n-ai cum e lumea modernă. Îmi pare rău dacă asta

te supără, mătușă Marjorie, dar tu și bunicul ați rămas mult în urmă. Hipodromul ăsta are nevoie de tribune noi și de o perspectivă cu totul nouă, nu de un colonel bătrîn pe post de manager și de un funcționar de pistă tăntălău care nu e în stare să pună la punct un doctor.

— Doctorul e mai sus ca el, remarcă Dart.

— Tu să taci, zise sora lui. N-ai participat niciodată la o cursă. Eu am alergat pe o mulțime de hipodromuri din țara asta și pot să vă spun că locul ăsta e îngrozitor de demodat și mai poartă și numele meu, ceea ce e de-a dreptul rușinos. Dacă nu vreți sau nu puteți să vă dați seama de asta, atunci eu sînt pentru vînzarea sa pe cît putem să obținem.

— Rebecca! răsună reproșul obosit al lui Conrad, ca și cum i-ar fi auzit părerile prea des. Avem nevoie de tribune noi. Toți putem fi de acord în privința asta. Și am cerut să se facă planuri...

— N-aveai nici un drept să faci asta, îl informă Marjorie. Risipă de bani. Tribunele astea sînt foarte solide și în stare bună. Nu avem nevoie de tribune noi. Mă opun categoric acestei idei.

— Conrad l-a adus pe arhitectul ăsta care se plimbă pe-aici de săptămîni întregi, zise Keith cu plăcerea de a crea discuții. Arhitect ales de el. Nici unul din noi n-a fost consultat și, în principiu, sînt împotriva schimbării tribunelor.

— Ha! exclamă Rebecca. Și unde să se schimbe femeile jochei? Într-un spațiu cît un dulap, la toaleta femeilor. E jalnic.

— Totul din lipsa unui cui de potcoavă, murmură Dart.

— Cum adică? întrebă Rebecca.

— Adică, îi explică leneș fratele ei, o să pierdem hipodromul din cauza feminismului.

Ea nu era prea sigură de ce voise să spună el pentru a-i da un răspuns pe măsură, așa că îl ignoră.

— Ar trebui să vindem imediat, exclamă Keith, continuînd să se plimbe prin încăpere. Piața e bună. Swindon e în continuă creștere. Zona industrială se află deja la granița hipodromului. Eu zic să

vindem. Deja i-am cerut părerea unui individ din domeniul construcțiilor. A fost de acord să facă un studiu și să se gîndească.

— Ce-ai făcut? întrebă Conrad. Nici tu n-ai consultat pe nimeni. Și nu așa se vinde ceva. Habar n-ai cum se fac afacerile.

— Știu că, dacă vrei să vinzi ceva, trebuie să faci reclamă, spuse Keith cu un aer important.

— Nu, zise Conrad, ca și cum asta ar fi pus capăt oricărei discuții. Nu vindem.

Keith se înfurie și mai tare.

— Ție îți convine. Tu moștenești cea mai mare parte a averii tale. Nu-i drept. Niciodată n-a fost drept, să se lase aproape tot fiilor mai mari. Tata a fost îngrozitor de demodat. Poate că tu n-ai nevoie de bani, dar nici unul din noi nu întinerim și eu zic să ne scoatem capitalul acum.

— Mai târziu, spuse Hannah categorică. Să vindem cînd or să fie mai puține terenuri disponibile. Să așteptăm.

— Keith, fiica ta se teme că, dacă o să-ți iei banii acum, o să-i cheltuiești și ea n-o să mai aibă ce moșteni, zise Conrad.

Pe chipul lui Hannah se văzu că fusese un diagnostic precis și, de asemenea, femeia se arată dezgustată de faptul că motivele îi fuseseră dezvăluite atît de deschis.

— Și tu, Ivan? întrebă mătușa lui. Tot nehotărît ești?

Ivan nu răspunse provocării, chiar dacă își dădu seama că de așa ceva era vorba.

Încuviință cu un aer de înțelepciune măsurată.

— Să așteptăm și să vedem ce-o să mai fie, spuse el. Așa e cel mai bine.

— Așteptați pînă cînd o să pierdeți ocazia, zise Rebecca furioasă. Asta vrei să spui, nu?

— De ce ești întotdeauna atît de iute, Rebecca? se apără el. Nu-i nimic rău în a avea răbdare.

— Pasivitate, îl corectă ea. Cînd nu iei nici o decizie e la fel de rău ca atunci cînd iei o decizie greșită.

— Prostii, spuse Ivan.

— Ne-am gîndit la impozitul pe profit... zise Forsyth, dar Ivan îl întrerupse:

— E clar că ar trebui să așteptăm cu luarea unei hotărîri pînă...

— Pînă la sfîntu' așteaptă, zise Rebecca.

— Rebecca! o apostrofă imediat mătușa ei dezaprobatoare. Acum încetați cu toții, pentru că, în momentul ăsta, numai eu pot să iau decizii și am impresia că nici unul dintre voi nu realizează asta.

După expresiile lor era limpede că nici nu știau, nici nu voiau să li se spună.

— Mătușă, dumneata n-ai decît zece acțiuni, vorbe Conrad categoric. Nu poți să iei decizii unilaterale.

— Ah, ba sigur că pot, rosti ea triumfătoare. Sînteți atît de ignoranți cu toții. Vă considerați bărbați – ah, și femeii, Rebecca – experți în afaceri, dar nici unul din voi nu pare să realizeze că, în orice companie, directorii sînt cei care iau decizii, nu acționarii și eu... spuse ea uitîndu-se în jur, sînt, în acest moment, singurul director. Eu iau deciziile.

Pentru prima oară se făcu liniște.

După cîteva clipe, Dart începu să rîdă. Toți ceilalți se încruntară, în principal la el, dezaprobare față de un nepot care era mai degrabă prudent decît să sfideze balaurul.

Superba doamnă în vîrstă scoase niște foi de hîrtie împăturite dintr-o poșetă de piele scumpă și le despături scuturîndu-le cu un gest aproape teatral.

— Aceasta e o scrisoare, spuse ea punîndu-și ochelarii de citit, de la avocații hipodromului „Stratton Park“. N-o să vă plictisesc cu paragrafele de introducere. Chestiunea importantă e următoarea, zise ea, după care făcu o pauză, uitîndu-se la ceilalți, care o priveau cu atenție și teamă și se apucă să citească din conținutul scrisorii. *„Din moment ce doi directori sînt suficienți, a fost cît se poate de firesc ca dumneavoastră și lordul Stratton să constituiți întregul comitet director și dînsul, ca acționar majoritar, să ia toate deciziile. Acum, însă, după*

moartea sa, veți dori să alcătuiți un nou comitet cu mai mulți directori și, deși aceștia pot fi membri ai familiei Stratton, puteți alege și persoane din afară, care nu dețin acțiuni, dacă vreți”.

„Prin urmare, vă sugerăm să convocați o ședință extraordinară a acționarilor cu scopul de a alege noii directori ce vor face parte din comitetul Hipodromului Stratton Park Ltd, iar noi vă vom sprijini bucuroși”.

Marjorie Binsham își ridică privirea.

— Avocații voiau să prezideze această ședință. Dar am zis că pot s-o fac singură și că nu era nevoie să se deranjeze. Fiind singurul director al companiei, propun să alegem alți noi directori și, de asemenea, în calitate de director, susțin propunerea. Deși s-ar putea să nu fie tocmai o procedură regulamentară, va avea efectul dorit.

— Mătușă... spuse Conrad cu un glas neobișnuit de stins pentru el.

— Din moment ce tu, Conrad, ești capul familiei acum, propun să devii unul din directori imediat, spuse ea uitându-se la scrisoare. Aici scrie că oricine poate fi ales director dacă obține cel puțin cincizeci la sută din voturile existente la o ședință a acționarilor. În această companie, fiecare acțiune e un vot. Conform acestei scrisori, dacă eu și toți membrii familiei care sînt acționari și moștenitori luăm parte la ședință, înseamnă că sînt optzeci și cinci de voturi. Adică, cele zece acțiuni ale mele și cele șaptezeci și cinci moștenite acum de voi, toți ceilalți, zise ea și făcu o pauză, uitându-se spre mine. Nu ne așteptam ca domnul Morris să ia parte, dar, din moment ce se află aici, are opt voturi.

— Nu! spuse Keith furios. Nu are nici un drept.

— Are opt voturi, spuse Marjorie Binsham pe un ton implacabil. Le poate folosi. Nu poți împiedica acest lucru.

Verdictul ei mă surprinse tot atît de mult pe cît îi ului pe ceilalți. Mă dusesem acolo din curiozitate, gata să-i supăr puțin, dar nu în asemenea măsură.

— E rușinos, strigă Hannah, ținînd de pe scaun la fel ca tatăl ei,

care încă se mai plimba de colo-colo. Nu sînt de acord!

— Potrivit avocaților noștri, continuă mătușa ei, ignorîndu-i ieșirea complet, după ce vom fi ales comitetul director, membrii acestuia vor decide viitorul acestui hipodrom.

— Pune-mă director, ceru Rebecca.

— Ai nevoie de patruzeci și șapte de voturi, murmură Dart, după ce făcu un calcul. Orice director are nevoie de cel puțin patruzeci și șapte de voturi.

— Propun să-l alegem pe Conrad imediat, repetă Marjorie. Are cele zece voturi ale mele, zise ea uitîndu-se în jur, provocîndu-i să nu fie de acord.

— Bine, aprobă Ivan. Conrad, le ai și pe cele douăzeci și una ale mele.

— Presupun că pot să votez și eu pentru mine însumi, spuse Conrad. Le pun pe cele douăzeci, și una ale mele. Asta înseamnă... cincizeci și două.

— Ales, spuse Marjorie încuviințînd. Acum poți să prezidezi restul ședinței.

Conrad își recăpătă încrederea în sine și păru literalmente să se umfle pentru a se potrivi cu noul său rol.

— Atunci, cred că ar trebui să votăm pentru păstrarea lui Marjorie în comitet, spuse el cu blîndețe în glas. Așa ar fi corect.

Nimeni nu crîcni. Onorabila doamnă Binsham arăta ca și cum ar fi mîncat pe oricare din ei dacă ar fi avut ceva împotriva.

— Și eu trebuie să fiu director, zise Keith. Și eu am douăzeci și una de acțiuni. Le votez pentru mine însumi.

Conrad își dresе glasul.

— Îl propun pe Keith pentru postul de director...

Forsyth spuse prea repede:

— O caută cu lumînarea.

Conrad, care nu auzi, sau, cel puțin, preferă să nu audă, se grăbi să continue:

— Așadar, cele douăzeci și una ale lui Keith și ale mele.

Patruzeci și două. Mătușă?

Marjorie clătină din cap. Keith făcu trei pași repezi spre ea cu mâinile întinse, ca și cum ar fi avut de gând s-o atace. Ea însă nici nu tresări.

Îl privi drept în ochi.

— Exact din cauza asta nu votez pentru tine, Keith, spuse ea cu asprime. N-ai dat dovadă niciodată de autocontrol și n-ai devenit mai înțelept cu vârsta. Uită-te la alții. Întreabă-l pe domnul Morris.

O bătrână vicleană, mi-am dat seama. Keith se făcu roșu de furie. Dart zîmbi.

Keith se duse în spatele lui Ivan.

— Frate, am nevoie de cele douăzeci și unu de voturi ale tale.

— Dar eu sînt de părere că mătușa Marjorie are dreptate, zise Ivan. Te-ai certa cu Conrad tot timpul. Niciodată nu s-ar lua o decizie ca lumea.

— Mă refuzi? întrebă Keith nevenindu-i să creadă. O să regreti, să știi. O să regreti.

Violența din caracterul său se apropiase prea mult de suprafață chiar și pentru fiica sa, Hannah, care se făcuse mică în scaunul ei și spuse acum jenată:

— Nu-l mai băga în seamă, tată. Îți dau cele trei voturi ale mele. Calmează-te.

— Asta înseamnă patruzeci și cinci, socoti Conrad. Mai ai nevoie de două, Keith.

— Rebecca are trei, zise Keith.

Rebecca însă clătină din cap.

— Atunci, Forsyth, spuse Keith furios, cel puțin, fără să implore. Forsyth își privi degetele.

— Dart? întrebă Keith tremurînd de furie.

Dart se uită la unchiul său care asudase și i se făcu milă de el.

— Bine, zise el. Cele trei ale mele.

Fără prea multă emoție, o relaxare după furtună, Conrad rosti simplu:

— Keith e ales.

— Și, ca să fiu drept, îl propun și pe Ivan, adăugă Dart.

— Nu avem nevoie de patru directori, zise Keith.

— Din moment ce am votat pentru tine, poți să ai atîta bun simț și să-l votezi și tu pe Ivan, spuse Dart. În definitiv, are douăzeci și una de acțiuni, exact ca tine și are tot atîtea drepturi de a lua decizii. Așa că, tată, îi spuse el lui Conrad, îl propun pe Ivan.

Conrad se gîndi la propunerea fiului său și ridică din umeri, nu pentru că l-ar fi dezaprobat, am bănuیت eu, ci pentru că nu avea o părere prea bună în legătură cu inteligența fratelui său, Ivan.

— Foarte bine. Ivan. E cineva împotrivă?

Toată lumea clătină din cap, inclusiv Marjorie.

— Domnule Morris? mă întrebă Conrad de formă.

— Are voturile mele.

— Atunci, e unanimitate, zise Conrad surprins. Alte nominalizări?

— Patru e un număr cu ghinion, spuse Rebecca. Ar trebui să fie cinci. Cineva din generația tînără.

Se referea la ea din nou. Nimeni, nici măcar Dart, nu răspunse. Fața îngustă a Rebeccai era, în felul său, la fel de plină de răutate ca aceea a lui Keith.

Nici unul din cei patru nepoți nu avea de gînd să-l împuternicească pe celălalt. Cei trei frați mai în vîrstă nu se arătară dispuși să împartă puterea.

Comitetul rămase alcătuit din cei trei fii ai bătrînului lord și mătușa lor.

Fără nici un fel de dificultate, hotărîră ca președinte să fie Conrad („Preș”, spuse Rebecca. „Nu fi ridicolă”, zise Keith), dar Marjorie mai avea un as în mîneacă.

— În scrisoarea avocaților mai scrie că, în cazul în care acționarii nu sînt mulțumiți de vreunul din directori, pot convoca o ședință și pot să voteze pentru schimbarea lui. Au nevoie de cincizeci și unu la sută pentru asta, zise ea uitîndu-se la Keith. Dacă o să fie cazul să

scăpăm de o director iresponsabil, voi avea grijă ca domnul Morris cu cele opt voturi ale sale să fie încurajat să ia parte la ședință.

Hannah fu la fel de ofensată ca tatăl ei, dar acesta, pe lângă faptul că era furios, părea aproape stupefiat, ca și cum nici nu i-ar fi trecut prin cap că mătușa lui ar fi fost atât de mult împotriva lui. De asemenea, nici mie nu-mi trecuse prin cap că mi-ar fi solicitat prezența, nu executarea. Atunci mi-am dat seama că Marjorie ar fi folosit orice armă pe care o avea la îndemână ca să-și atingă țelul dorit: o doamnă absolut pragmatică.

— Nu există nici un paragraf în regulamentul acestei companii potrivit căruia toate ședințele de consiliu se țin cu ușile deschise? întrebă Dart cu o politețe înșelătoare. Adică pot să ia parte toți acționarii.

— Prostii, zise Keith.

— Să ia parte, dar nu să întrerupă, spuse Forsyth. Să nu vorbească dacă nu sînt întrebați.

Glasul lui Ivan îl acoperi pe cel al fiului său.

— Va trebui să citim articolele.

— Le-am citit eu, spuse Forsyth, dar nimeni nu-i dădu atenție.

— Pînă acum, n-a contat niciodată, zise Conrad. Singurii acționari, în afară de tata și mătușa Marjorie, erau domnul Morris și, bineînțeles, înaintea lui, Madeline și... doamna Perdita Faulds.

— Cine e doamna Perdita Faulds, de fapt? întrebă Rebecca.

Nimeni nu răspunse. Dacă știau, nu voiau să spună.

— Dumneata știi cine e doamna Perdita Faulds? mă întrebă Dart.

Am clătinat din cap.

— Nu.

— O vom găsi dacă va fi nevoie, spuse Marjorie și cuvintele acelea păzură amenințătoare. Să sperăm că nu vom fi nevoiți, adăugă ea și îi aruncă o privire lui Keith, avertizîndu-l. Dacă va trebui să înlăturăm un director, o vom găsi.

Pe scurta listă a acționarilor pe care mi-o arătase Roger, adresa

doamnei Faulds fusese cea a unei firme de avocatură. Fără îndoială, că mesajele îi erau transmise doamnei, dar, pentru a o găsi personal, ar fi putut fi nevoie de ingeniozitate. De un detectiv probabil. Am bănuir că Marjorie n-ar fi stat nici o clipă pe gînduri, dacă ar fi fost nevoie.

De asemenea, mi-am dat seama că, dacă era atît de sigură că misterioasa doamnă Faulds ar fi votat cum dorea Marjorie, atunci însemna că măcar aceasta o cunoștea. Dar nu era treaba mea.

Cu aerul de a lua în mîini frîiele ședinței, Conrad spuse:

— Ei bine, acum avem directori, poate că o să luăm niște decizii clare. De fapt, trebuie s-o facem. Lunea viitoare, vom avea alte curse aici, după cum știți, și nu-i putem cere lui Marjorie la nesfîrșit să autorizeze totul. Tata obișnuia să facă o mulțime de lucruri despre care nici unul din noi nu știam. Pur și simplu, va trebui să învățăm repede.

— Primul lucru ce va trebui făcut va fi să scăpăm de colonel și de idiotul ăla de Oliver, spuse Rebecca.

Conrad doar îi aruncă o privire fiicei sale și li se adresa celorlalți:

— Colonelul și Oliver sînt singurii, în momentul ăsta, care pot să țină în funcțiune hipodromul. Avem nevoie de experiența lor, de fapt, ne bazăm pe ea în întregime și am de gînd să-i consult cu privire la orice detaliu.

Rebecca stătea îmbufnată. Dezaprobarea lui Marjorie se întindea în direcția ei.

— Propun să continuăm să organizăm curse la fel ca pînă acum, zise Ivan surprinzător, cu Roger și Oliver în aceleași posturi.

— De acord, aprobă Marjorie cu severitate.

Keith se încruntă.

— Prima decizie a comitetului este de a continua fără nici o schimbare, deocamdată, spuse el țuguindu-și buzele. Presupun că ar trebui să chemăm o secretară ca să scrie procesul verbal.

— Ați putea să apelați la secretara lui Roger, am sugerat eu.

— Nu! sări imediat Rebecca. Orice am spune ar ajunge direct la urechile afurisitului de Roger. Și nimeni nu ți-a cerut părerea. Ești un outsider.

— O, dă-ne puțină putere să ne vedem cum ne văd ceilalți! începu Dart să recite.

— Poftim? întrebă Rebecca.

— Robert Burns, spuse Dart. Pentru o Louse.

Mi-am înăbușit și cea mai mică dorință de a râde.

Nimănui altcuiva nu i se părea amuzant.

— Ați putea muta vestiarul femeilor jochei, i-am spus cu blîndețe Rebeccăi.

— Zău? întrebă ea sarcastică. Unde, mai exact?

— O să-ți arăt. Și ați putea dubla cîștigurile de pe urma barurilor, am continuat apoi, adresîndu-mă lui Conrad.

— Hei, zeilor, spuse Dart amuzant, ce avem aici?

— Există deja planuri detaliate pentru noile tribune? l-am întrebat pe Conrad.

— N-o să facem tribune noi! spuse Marjorie categorică.

— Trebuie, zise Conrad.

— Vindem terenul, insistă Keith.

Ivan tremura.

— Schimbăm tribunele, spuse Rebecca. Schimbăm conducerea. Schimbăm tot. Sau vindem.

— Vindem, dar mai tîrziu, repetă Hannah cu încăpățîinare.

— De acord, spuse Forsyth încuviințînd.

— Nu atîta timp cît voi trăi eu, zise Marjorie.

CAPITOLUL 4

Cînd se termină, am înțeles de ce se ținuse în incinta hipodromului, din moment ce nimeni din cei prezenți nu locuia împreună cu vreunul din ceilalți.

Ieșiră pe rînd, fiecare înconjurat parcă de un gard de sîrmă ghimpată de fățărnice, nici unul din ei nefiind dispus să mă bage în seamă.

Numai Dart, care ieșise pe jumătate, întoarse capul și îmi aruncă o privire.

— Vii? mă întrebă el. Spectacolul s-a terminat.

Zîbind, m-am dus spre ușă, în timp ce el mă măsură gînditor.

— Bei o bere? mă întrebă el și, văzînd că ezitam, adăugă: E un bar aproape de poarta principală care e deschis toată ziua. Și, sincer să fiu, sînt curios.

— Curiozitatea e o stradă cu două sensuri.

El încuviință.

— Atunci, s-a făcut, zise el conducîndu-mă în jos pe scări pe un alt drum decît pe unde venisem și am ieșit în interiorul padocurilor, în apropiere de zona unde se scoteau șeile de pe cai, care fusese înțesată de oameni în ziua curselor, dar unde, acum, nu erau decît cîteva mașini parcate.

În fiecare dintre acestea urca un membru al familiei Stratton, fără ca vreunii din ei să formeze grupuri, ca să mai sporovăiască precum în familie.

Dart mă întrebă unde era mașina mea.

— Pe acolo, pe undeva, am spus eu arătînd vag.

— Da? Urcă, atunci. Mergem împreună.

Mașina lui Dart, un automobil mic, vechi și prăfuit, se afla lîngă *Daimler*-ul negru și sclipitor, condus de un șofer, al lui Marjorie și aceasta coborî geamul de spate în timp ce se îndepărta încet, nevenindu-i să creadă că Dart mă acceptase. El îi făcu vesel cu mîna, amintindu-mi foarte bine de felul în care fiul meu Alan nesocotea puterea balaurilor, o lipsă de receptivitate și, la fel de mult, o chestiune de curaj.

Portierele se trîntiră, motoarele se porniră, stopurile se aprindeau și se stingeau; membrii familiei Stratton se împrăștiară. Dart porni și el direct spre poarta principală, unde cîțiva indivizi

mergeau încet încolo și încoace purtând pancarte pe care scria „interziceți cursele cu obstacole” și „CRUZIME FAȚĂ DE ANIMALE”.

— Sînt aici de sîmbăta trecută, de cînd a murit calul acela, și încearcă să împiedice lumea să intre, spuse Dart. Brigada „capete de lîină”, așa le zic eu.

Era o descriere destul de potrivită, pentru că majoritatea purtau căciuli tricotate. Pancartele lor erau scrise de mîină, semn că era vorba de niște amatori, dar devotamentul lor nu putea fi pus la îndoială.

— Acești oameni nu înțeleg caii, spuse Dart. Caii aleargă și sar peste obstacole pentru că vor s-o facă. Caii își dau toată silința ca să ajungă în fruntea hergheliei. Cursele n-ar exista dacă ei n-ar avea acest instinct de a ajunge în frunte și a cîștiga, spuse el zîbind scurt. Eu n-am instinctele unui cal.

Dar sora lui le avea, m-am gîndit eu.

Dart trecu pe lîngă demonstranți și intră în parcare la *Mayflower Inn* de vizavi.

Înăuntru, era decorat cu reprezentări ale evenimentelor memorabile din 1620, dar nu arăta prea rău.

Picturile murale înfățișînd părinți pelerini cu jobenuri (un anacronism) și bărbi albe (greșit, pelerinii erau tineri) aminteau de Abraham Lincoln cu două sute de ani mai tîrziu, dar cui îi păsa? Înăuntru era cald și bine.

Dart aduse două halbe de bere și le puse cu grijă pe o măsuță din lemn de stejar închis la culoare, după care ne-am așezat pe niște scaune, tot din lemn de stejar, cu brațe și destul de confortabile.

— Așadar, de ce ai venit? mă întrebă el.

— Pentru opt acțiuni.

Avea niște ochi gri ca oțelul: neobișnuiți. Nu erau pentru el agonia și lipsurile provocatoare de indispoziții, caracteristice luptei cu greutatea. În jur de treizeci de ani, Dart dădea deja semne de îngrășare. Spre deosebire de tatăl său, însă, avea și un început de

chelier timpurie, lucru care, după cum am descoperit, încetul cu încetul, îl supăra teribil.

— Auzisem despre tine, dar erai considerat întotdeauna un ticălos, zise el. Nu pari deloc un ticălos.

— Cine zicea că sînt?

— Bănuiesc că Hannah, de cele mai multe ori. N-a trecut niciodată peste faptul că a fost abandonată de mama ei. Adică, mamele n-ar trebui să-și abandoneze bebelușii, nu? Tații o fac, de obicei, este un prerogativ masculin. Rebecca m-ar omorî dacă m-ar auzi. Oricum mama ta a renunțat la Hannah, dar la tine nu. Dacă aș fi în locul tău, aș fi atent să nu mă trezesc cu un cuțit între omoplați.

Vocea îi părea degajată și relaxată, dar am avut impresia că primisem un avertisment serios.

— Cu ce te ocupi? l-am întrebat eu pe un ton neutru. Cu ce vă ocupați cu toții?

— Eu, cu ferma. Adică, am grijă de proprietățile familiei.

Probabil că văzu uimirea politicoasă de pe chipul meu, pentru că se strîmbă autodepreciativ și zise:

— De fapt, avem un administrator de fermă care se ocupă de teren și un agent pentru arendași, dar eu iau deciziile. Mai precis ascult ce vor să facă administratorul și agentul, după care hotărăsc că asta vreau eu să facă, așa că o fac. Dacă nu cumva tata are alte idei. Dacă bunicul nu avea alte idei. Și, bineînțeles, dacă ei nu o ascultau pe mătușa Marjorie, ale cărei idei au înțietate, zise el și făcu o pauză. E foarte plictisitor și deloc ceea ce aș vrea să fac.

— Și anume? l-am întrebat eu.

— Tărîmul fanteziei, spuse el. Proprietate particulară. Păstrează distanța.

Nu voia să mă jignească. Aceleași, cuvinte, rostite de Keith, ar fi fost echivalente cu o înjurătură.

— Tu cu ce te ocupi? mă întrebă el.

— Sînt constructor.

— Serios? De ce anume?

— În principal, de case.

Nu îl interesa prea mult. Îmi spuse pe scurt care erau ocupațiile celorlalți Strattoni, sau, cel puțin, ale celor pe care îi cunoscusem.

— Rebecca e jocheu, bănuiesc că ai ghicit. Toată viața a fost îndrăgostită de cai. E cu doi ani mai mică decât mine. Tata are vreo doi cai de curse și merge la vânătoare. Obişnuia să-mi facă treaba pînă cînd a hotărît că eram prea leneş, așa că, acum, face și mai puține. Dar, ca să fim sinceri, nu face nici un rău, ceea ce, în ziua de azi, înseamnă că e un sfînt. Unchiul Keith... Dumnezeu știe. Ar trebui să lucreze în finanțe, indiferent ce-o însemna asta. Unchiul Ivan are un centru de grădinărit, cu tot felul de pitici înspăimîntători și altele. Se duce pe-acolo în unele zile și are încredere în managerul său.

Făcu o pauză pentru a bea puțin și mă examinează pe deasupra halbei.

— Continuă, am spus eu.

— Hannah, zise el. N-a muncit nici o zi în viața ei. Bunicul a umplut-o de bani ca să compenseze respingerea mamei ei – a mamei tale – dar se pare că n-a iubit-o niciodată... bănuiesc că n-ar trebui să spun asta. Oricum, Hannah nu e căsătorită, dar are un fiu pe nume Jack, care e o adevărată pacoste. Cine ar mai fi? Mătușa Marjorie. În afară de averea Stratton, s-a mai măritat cu un plutocrat, care a făcut un lucru bun murind destul de devreme. Nu are copii, încheie el și se gîndi apoi. Ăștia sînt toți.

— Și Forsyth?

O umbră se lăsă repede pe chipul său.

— Bunicul și-a împărțit cele șaptezeci și cinci de acțiuni între noi toți, zise el. Cîte douăzeci și una fiecăruia dintre fii și cîte trei celor patru nepoți ai săi. Forsyth are trei, la fel ca noi, ceilalți, adăugă el, după care se opri. Indiferent cu ce se ocupă Forsyth, nu e treaba mea.

Îmi dădu de înțeles foarte clar că nu era nici a mea.

— Ce-o să faceți în privința hipodromului?

— În afară de faptul că o să ne certăm? În prezent, nimic, din moment ce asta e dorința mătușii. Pe urmă, o să ne alegem cu niște tribune noi extrem de scumpe, după care va trebui să vindem terenul ca să achităm tribunalele. Ai putea să-ți rupi acțiunile începând de acum.

— Nu pari îngrijorat.

Zîmbetul îi străluci scurt și pieri.

— Ca să fiu sincer, puțin îmi pasă. Chiar dacă aş fi dezmoștenit pentru un lucru diabolic, ca de exemplu, să votez pentru abolirea vînătorii, tot n-aş putea să nu mă îmbogățesc cu trecerea timpului. Bunicul mi-a dat cîteva milioane acum nouă ani, pentru început. Iar tata are și el părți bune. Deja mi-a dat o parte semnificativă din averea sa și, dacă mai trăiește trei ani, o să fie scutită de impozite, zise el, după care mă privi încruntat. De ce îți spun toate astea?

— Vrei să mă impresionezi?

— Nu. Puțin îmi pasă ce părere ai, spuse el și clipi des. Bănuiesc că nu e adevărat, adăugă el apoi și făcu o pauză. Am niște chestiuni iritante în viața mea.

— Ce de exemplu?

— Prea mulți bani. Nici o motivație. Și chelesc.

— Însoră-te, i-am sugerat eu.

— Asta n-ar face să-mi crească părul.

— S-ar putea să nu te mai deranjeze.

— Nimic nu te poate face să nu te deranjeze. Și e al naibii de nedrept. M-am dus la doctori, care mi-au spus că nu se poate face absolut nimic, că e în genele mele, dar cum a ajuns acolo? Asta aş vrea să știu. Tata n-are nimic, bunicul avea o claie de păr, chiar și la optzeci și opt de ani, iar Keith are destul cît să-l dea pe spate cu mîinile tot timpul, ca o fată. Nu pot să sufăr gestul ăsta. Nici Ivan n-are locuri golașe, are părul rar peste tot, dar asta nu e chiar atît de rău, spuse el uitîndu-se cu invidie la capul meu. Sîntem cam de aceeași vîrstă, dar tu ai părul des.

— Încearcă să folosești ulei de șarpe, am sugerat eu.

— Tipic. Cei ca tine habar n-au cum e să găsești fire de păr peste tot. În chiuvetă. Pe pernă. Fire de păr care ar trebui să rămână să crească pe capul meu, fir-ar să fie. De unde ai știut că nu sînt însurat, oricum? Să nu-mi dai răspunsul standard că nu par îngrijorat. Pentru că sînt îngrijorat, la naiba, pentru părul meu.

— Ai putea încerca metoda implanturilor.

— Da. Nu rîde, pentru că o s-o încerc chiar.

— Nu rîd.

— Pun pariu c-o faci, în sinea ta. Toată lumea găsește că e de rîs cînd e vorba de altă persoană care cheleşte. Dar, cînd e vorba de tine, e tragic.

Mi-am dat seama că existau dezastre ireparabile ce nu puteau decît să se agraveze. Dart bău cu sete, ca și cum berea i-ar fi irigat foliculele care nu funcționau cum trebuia, după care mă întrebă dacă eram însurat.

— Par?

— Pari așezat.

Surprins, am spus că da, eram însurat.

— Ai copii?

— Șase băieți.

— Șase? exclamă el pîrînd îngrozit. Dar nu ești prea în vîrstă.

— Ne-am căsătorit la nouăsprezece ani și soției mele îi place să aibă copii.

— Dumnezeu mare!

Alte cuvinte nu mai avea și eu m-am gîndit, așa cum se întîmpla destul de des, la vremurile studenției, cînd eu și Amanda ne iubeam enorm. Prietenii din jurul nostru se cuplau și trăiau clandestin: era un comportament acceptat.

„Hai să ne căsătorim”, am spus eu dintr-un impuls. „Nimeni nu se căsătorește”, a răspuns Amanda. „Atunci, hai să fim noi altfel”, am zis eu.

Așa că ne-am căsătorit, chicotind fericiți, și nu i-am dat nici o atenție mamei mele, care a încercat să-mi spună că mă însuram cu

Amanda cu ochii, că mă căsătoream cu o femeie pe jumătate maturizată pe care nu o cunoșteam cu adevărat. „M-am măritat cu Keith Stratton pentru frumusețea lui”, mi-a spus ea, „și a fost o mare greșeală. Întotdeauna e o greșeală”.

„Dar Amanda e foarte frumoasă.”

„E frumoasă să te uiți la ea, e bună și, categoric, te iubește, dar sînteți amîndoi atît de tineri, o să vă schimbați cu trecerea anilor.”

„Mamă, o să vii la nuntă?”

„Bineînțeles.”

M-am însurat cu Amanda pentru picioarele ei lungi, părul ei blond și numele ei, care îmi plăcea la nebunie.

Mi-au trebuit zece ani ca să accept ideea îndelung reprimată că mama avusese dreptate în legătură cu schimbarea.

Nici eu, nici Amanda nu știusem la nouăsprezece ani că ea avea să capete aproape imediat o poftă pentru bebeluși. Nici unul din noi nu și-ar fi putut închipui că ei chiar avea să-i placă procesul nașterii în sine sau că avea să plănuiască următoarea sarcină imediat cum se încheia prima.

Atît Christopher, cît și Toby existau cînd eu mă chinuiam să-mi dau examenele de licență, iar hrănirea și întreținerea a patru persoane părase o sarcină imposibilă.

Atunci, în prima săptămîină după terminarea colegiului, m-am dus să-mi înec amărăciunea într-un bar deprimant, unde l-am găsit pe proprietar vărsînd lacrimi de faliment într-o bere caldă în mijlocul molozului rămas din propriul său vis.

Locul fusese considerat ca fiind nepotrivit pentru locuit, omul avea datorii peste tot, nevasta îl părăsise și autorizația pentru vînzarea de băuturi alcoolice expira a doua zi.

Am negociat un preț foarte mic. M-am dus la consiliu ca să cer o oprire a demolării. Am implorat, am împrumutat și mi-am ipotecat sufletul, iar Amanda, cei doi băieți și cu mine ne-am mutat în prima noastră ruină.

Am început să o fac locuibilă în timp ce îmi căutam o slujbă și

am găsit un post în cadrul unei mari firme de arhitecți, o existență care nu-mi plăcea, dar am acceptat-o pentru salariu.

Spre deosebire de Dart, știam foarte bine cum era să transpiri noaptea gîndindu-te ce factură să mai achiți, cum s-o mai achiți, ce îmi trebuia mai mult, lumina sau telefonul (lumina) și să plătesc instalatorul (da, dar îi fur meseria) sau să plătesc întîi pentru țiglele de acoperiș (da) sau cărămizile cele noi (nu).

Am dat strălucire pietrelor vechi și am construit un coș pe care n-a ieșit fum niciodată. Ruina a revenit la viață, iar eu am plecat de la firma de arhitecți, am avansat și m-am schimbat în mod irevocabil.

La nouăsprezece ani, nu știam că nu aveam să fiu potrivit pentru munca în echipă sau că adevărata mea *métier* era să construiesc cu mîinile, nu numai pe planșetă.

Amanda nu își închipuise că viața alături de un arhitect putea să însemne mizerie, greutate și luni de zile fără venit; dar ne-am învățat cu lucrurile la care nu ne așteptasem, ea a acceptat ruinele și eu am fost de acord cu bebelușii, fiecare din noi avînd ceea ce ne trebuia pentru a fi împliniți în plan personal, chiar dacă ne-am îndepărtat unul de altul pînă cînd interesul sexual al unuia față de celălalt devenise formal și sporadic, un efort, nu o plăcere.

După ce s-a născut Neil, într-o perioadă cînd nimic nu părea să meargă bine, am fost la un pas de a ne despărți, dar obligația de a hrăni puii a fost mai puternică. Am început să dorm singur sub prelate, în timp ce ceilalți dormeau în autobuz. Munceam optsprezece ore pe zi ca o formă de evadare.

După patru ani din ce în ce mai prosperi, dar nefericiți, cînd nici unul din noi n-a întîlnit pe altcineva pentru a-l înlocui pe celălalt, am făcut un mare efort pentru a „o lua de la capăt”. Jamie a fost rezultatul. Încă o mai făcea fericită pe Amanda și, chiar dacă noul început dădea semne de oboseală, datorită lui ajunseseam la un stadiu de toleranță-în-avantajul-amîndurora pe care am acceptat-o pentru o perioadă, cel puțin pînă creșteau băieții.

Așadar, unde era libertatea de a alege în toate astea? Am ales să mă însor ca să fiu altfel și să mă țin de ceea ce mi-a adus treaba asta, pentru că nu eram capabil să recunosc că am dat greș. Am ales să lucrez singur, pentru că nu aveam calitățile necesare unei echipe. Fiecare a fost rezultatul unor factori dați. Nici vorbă de libertatea de a alege.

— Eu am ales să fiu ceea ce sînt, am spus.

Dart mă întrebă uimit:

— Poftim?

— Nimic. Doar o teorie. A fost inevitabil ca voi toți, Conrad, Keith, Ivan, toți, să faceți alegerile pe care le-ați făcut în legătură cu viitorul hipodromului?

El căută răspunsurile în halba de bere, după care îmi aruncă o privire scurtă.

— E prea profund pentru mine.

— Te-ai fi așteptat ca tatăl tău să vrea să vîndă? Sau ca unchiul tău, Keith, să-și piardă timpul cu grădinăritul?

— Sau ca Rebecca să iubească bărbații? spuse el zîmbind. Nu, în nici unul dintre cele trei cazuri, nu m-aș fi așteptat.

— Tu personal ce vrei în privința hipodromului?

— Spune-mi tu, doar ești expertul, zise el agreabil.

Am simțit în el o teribilă lîncezeală. Nu era un lucru pe care să i-l spui unui om care ți-era practic, străin.

— Încă o halbă? am sugerat eu arătînd spre halbele aproape goale.

— Nu, nu te deranja. Cum e cu alegerile total întîmplătoare? De genul, trage o carte. Cu alegerile raționale? Ca, de exemplu, să iau umbrele pentru că plouă.

— Mulți n-o fac.

— Pentru că nu le stă în fire? Pentru că li se pare un semn de slăbiciune?

— Mai mult sau mai puțin.

— Cum am ajuns să discutăm despre așa ceva? întrebă el părăind

să se fi săturat de subiect. Hai să revenim la ședință. Când l-ai întrebat pe tata dacă are deja planuri detaliate pentru noile tribune, ai făcut-o pentru că ești constructor?

— Da, am zis eu încuviințînd.

— Ei bine... dacă ai vedea propunerile, ți-ai da cu părerea?

— S-ar putea.

El se mai gîndi.

— Știu unde ai putea să vezi planurile, dar nimeni n-o să fie de acord, în afară de mine. Dacă te duc să le vezi, accepți să-mi spui numai mie ce părere ai? Pe urmă, cel puțin, o să am o idee dacă soluția unor tribune noi e bună sau nu. Adică, nu știu cum să votez pentru viitorul hipodromului, pentru că, în realitate, nu cunosc importanța opțiunilor. Așa că, da, ai dreptate, dacă ar fi să aleg acum, ar fi ca o reacție instinctivă. Aș alege ca urmare a genului de om care sînt. Corect?

— Corect.

— Atunci, ce-ai zice să mergem să arunci o privire pe planurile arhitectului lui Conrad?

— În regulă.

El zîmbi.

— Jocul ăsta cu alegerile e tare. Haide, o să intrăm puțin prin efracție, zise el și se ridică hotărît, pornind spre ușă. Te pricepi să forțezi încuietori?

— Depinde de încuietori. Dar, dacă sînt prevenit și dacă e absolut necesar, s-ar putea.

— În regulă.

— Cît o să dureze? am întrebat.

El se opri și ridică din sprîncene.

— Vreo jumătate de oră.

— Bine.

Am ieșit în urma lui din *Mayflower* și ne-am urcat în mașină, pornind cu o zgîlțitură spre o destinație nedezvăluită.

— Ce-ar fi să aleg să nu chelesc? spuse el cu un fel de

amuzament amar.

— Nu-i o chestiune de alegere.

Ne îndreptam spre est, Swindon în spatele nostru, Wantage, potrivit indicatoarelor, în față. Cu mult înainte să ajungem acolo, totuși, Dart apăsă pe frînă și intră pe o poartă deschisă care era construită într-un zid de piatră. După ce străbătu o alee scurtă, opri în fața unei case mari din cărămizi gri, netede, cu benzi din cărămizi roz și modele din cărămizi gălbui, într-un cuvânt, oribil (pentru mine).

— Aici am crescut, zise Dart încurajator. Ce părere ai?

— Stil edwardian, am spus eu.

— Pe aproape. Ultimul an al celui victorian.

— Solidă, oricum.

Un turn. Ferestre mari „ghilotină”. O seră. O etalare a bogăției clasei de mijloc.

— Părinții mei stau aici acum, spuse el sincer. Nu sînt acasă, apropo. Tata urma să se întâlnească cu mama după ședință. Nu se întorc decît peste cîteva ore, adăugă apoi și, după ce scoase o legătură de chei din contact, coborî din mașină. Putem să intrăm prin spate, zise el alegînd o cheie. Vino.

— Fără efracție?

— Mai tîrziu.

De aproape, zidurile erau tot respingătoare și, de asemenea, alunecoase. Poteca ce ducea spre partea din spate a casei era străjuită de un gard viu. În spate, fusese construită o prelungire din cărămidă roșie pentru băi: țevi vopsite în maron traversau exteriorul în zigzag, o invitație pentru gheață. Dart descuie o ușă vopsită în maron și am intrat în măruntaiele (la figurat) casei.

— Pe aici, spuse el trecînd pe lîngă o magazie și alte țevi, aruncînd priviri scurte prin ușile întredeschise. Aici, zise apoi deschizînd o ușă care dădea dintr-o zonă utilitară într-una de opulență; spre podeaua din gresie albă și neagră a unui antreu spațios.

Ne-am dus la o ușă lustruită și am intrat într-o încăpere lambrisată cu panouri din lemn de stejar, unde ochiul era atras, în principal, de o mulțime de fotografii cu cai; unele, picturi în ulei, atârnav pe pereți cu becuțe pe rame, altele, fotografii alb-negru în rame de argint, se aflau pe toate suprafețele și pe cărți. În suporturi de cărți în formă de capete de cai se vedeau romane legate în piele ca, de exemplu, „The Irish R.M.” și „Handley Cross”. Un prespapier sub forma unei vulpi de argint ținea niște hîrtii pe un birou aglomerat. Monede de argint și de aur erau expuse în colecții. O cravașă era încolăcită pe un scaun cu arcurile rupte. O mulțime de numere ale revistelor „Horse and Hound” și „Country Life” umpleau pînă la refuz niște rafturi pentru reviste.

— Sanctuarul tatei, spuse Dart fără să fie nevoie.

Străbătu încăperea degajat, ocolind biroul și fotoliul masiv din spatele acestuia, oprindu-se lîngă o porțiune din panouri de lemn care spuse că era ușa unui dulap ținut întotdeauna încuiat de tatăl său.

— Planurile hipodromului sînt înăuntru, zise el. Ce zici, îl deschidem?

— Tatăl tău n-ar fi de acord.

— Bineînțeles că nu. Să nu-mi spui că ai accese de moralitate. Ai zis că poți s-o faci.

— E ceva prea personal.

Cu toate acestea, m-am dus lîngă el și m-am aplecat ca să văd mai bine încuietoarea. Tot ce putea fi văzut din exterior era o gaură a cheii obișnuită: dacă Dart n-ar fi știut de existența ei, ușa ar fi fost mai mult sau mai puțin invizibilă, mai ales că, lipită de ea, era o pictură ce reprezenta un vînător cu cîini, pentru a o face să nu se deosebească de pereții din jur.

— Ei bine? întrebă Dart.

— Cum arată cheia?

— Cum adică?

— Adică e o cheie mică și scurtă sau una cu o tijă mai lungă și cu

mai multe creștături în capăt?

— Cu tijă lungă.

M-am îndreptat și i-am dat vestea cea proastă.

— Nu mă ating de ea. Nu găsești cheia pe undeva pe-aici?

— Ani de zile am tot încercat s-o găsesc în adolescență.

Degeaba, ce-ai zice de puțină forță?

— Categorie nu.

Căută printre obiectele de pe birou.

— Ce zici de cuțitul ăsta de tăiat hîrtie? Sau de asta? zise el ținînd o croșetă lungă. Doar nu furăm nimic. Nu facem decît să aruncăm o privire.

— De ce ține tatăl tău planurile sub cheie?

Dart ridică din umeri.

— E secretos din fire. E nevoie de foarte multă energie ca să fii secretos. Eu nu m-aș osteni niciodată.

Încuietoearea era veche și, fără îndoială, ușor de spart. Gaura cheii, în sine, avea vreo doi centimetri și jumătate înălțime, suficient de mare pentru ca forțarea să fie floare la ureche. Cu două sîrme s-ar fi deschis imediat. Totuși, nu aveam să o fac, pentru că, pe bună dreptate, Conrad ar fi fost extrem de furios dacă ar fi aflat și, de asemenea, pentru că nu mă interesau deosebit de mult planurile.

— Am venit degeaba, nu? întrebă Dart.

— Îmi pare rău.

— Eh, foarte bine.

Se părea că pofta pentru aventură îi trecuse cu ușurință, de parcă rațiunea își ridicase cumva capul înțelept. Mă măsură din privire.

— Am sentimentul că poți s-o faci, dar nu vrei.

Călătoria fusese un eșec. M-am uitat la ceas și l-am întrebat dacă putea să mă ducă înapoi la hipodrom. A fost de acord, părăind să se simtă la fel de dezamăgit ca mine. Era limpede că nu mă ridicasem la înălțimea așteptărilor sale.

Am pornit din nou cu mașina lui și l-am întrebat unde locuia

acum.

— La „Stratton Hays“.

— E un sat?

— Doamne, nu, spuse el amuzat. Totuși, dacă stau să mă gîndesc mai bine, e la fel de mare ca un sat. E casa bunicului. Bătrînul s-a simțit singur după moartea bunicii, așa că m-a rugat să stau cu ei o vreme. Asta a fost acum vreo zece ani. Lui Keith nu i-a plăcut, bineînțeles. A încercat să mă dea afară și să se instaleze el. În definitiv, locuise acolo o bună parte a vieții. Zicea că nu era firesc ca un băiat de douăzeci de ani să se mute acolo, dar bunicul nu l-a vrut înapoi. Mi-aduc aminte toate certurile. Nu le stăteam în cale cînd Keith era prin preajmă. Dar nu era nimic nou. Oricum, îmi plăcea de bunicul și ne înțelegeam bine. Cinam împreună în fiecare seară și îl duceam cu mașina aproape în fiecare zi prin jurul proprietății și la hipodrom. El însuși îl conducea. Mai precis, colonelul de care se tot plînge Rebecca, colonelul Gardner, managerul hipodromului, făcea tot ce voia bunicul. E un manager excelent, orice ar spune Rebecca. Bunicul avea un adevărat talent de a alege oamenii care să conducă lucrurile, ca, de exemplu, colonelul Gardner, și cei doi de care depind eu, administratorul fermei și cel al moșiei. Mai bine, pentru că, sincer vorbind, n-am avut decît un singur geniu în familie și acela a fost primul baron, care a fost un bancher comercial cu talentul unui Midas, zise el cu un ton autodepreciativ, dar următoarele cuvinte le rosti cu emoție: Mi-e dor de bătrîn, știi?

Am continuări să mergem pînă cînd am zărit demonstrații cu căciuli de lînă.

— „Stratton Hays“ e mai încolo, după porți, zise Dart. Nu e departe. La marginea terenului pe care se află hipodromul. Vrei s-o vezi? E casa în care a trăit mama ta cu Keith. Unde a abandonat-o pe Hannah.

M-am uitat la ceas, dar curiozitatea fu mai puternică decît responsabilitatea părintească, l-am spus că m-ar interesa foarte mult și ne-am continuat drumul.

„Stratton Hays” era tot ce nu era casa lui Conrad, o grămadă omogenă și străveche, în genul unei „Hardwike Hall” mai mici. Din piatră și sticlă de la începutul secolului al șaptesprezecelea, într-o armonie a proporțiilor, fusese construită în stilul epocii elisabetane, arătînd exact la fel cum arătase timp de aproape patru sute de ani și, cu siguranță, la fel ca în urmă cu patruzeci de ani, cînd mama intrase acolo mireasă.

Îmi vorbise despre „Stratton Hays” ca despre o grămadă de pietre fără inimă, proiectîndu-și nefericirea asupra zidurilor casei, așa încît nu eram deloc pregătit pentru grandoarea sa. Mi se păru prietenoasă și primitoare.

— Stră-străbunicul a cumpărat-o, pentru a fi reședința potrivită a unui proaspăt baron, zise Dart. Prima baroană a fost de părere că nu era suficient de aristocratică. Voia coloane paladine, frontoane și porticuri.

La fel ca înainte, am intrat în casă pe o ușă laterală și, tot ca înainte, am ajuns într-un hol alb și negru, de data aceasta, podeaua fiind din marmură. Era mai mult spațiu decît mobilier, la ferestrele înalte nu erau perdele și, așa cum spusese mama, răsuna de generații dispărute.

— Keith avea coridorul vestic, spuse Dart urcînd o scară lată. După ce-a divorțat de mama ta s-a recăsătorit, iar bunicul le-a spus lui și proaspetei lui soții să o ia pe Hannah și să se mute în altă parte. Înainte să mă nasc eu, bineînțeles. Se pare că el nu voia să plece, dar bunicul a insistat.

Dart traversă apoi un spațiu mare, nemobilat, după care coti și dădu într-un coridor lung și lat, cu o podea din lemn închis la culoare, o carpetă stacojie și o fereastră înaltă în capătul îndepărtat.

— Coridorul vestic, spuse Dart. Toate ușile sînt descuiate. O dată pe lună se șterge praful în camere. Aruncă o privire, dacă vrei.

Am aruncat, simțindu-mă stingher.

Acolo îndurase mama toate bătăile și ceea ce, acum, se numea viol conjugal. Timpul rămăsese în loc în dormitorul lor. Acolo m-a

apucat tremuratul.

O cameră de toaletă, un budoar, un birou și o cameră de zi, toate cu ferestre înalte fără perdele, dînd în coridor. O baie victoriană și o bucătărie stil secolul douăzeci fuseseră făcute în ceea ce fusese, probabil, un alt dormitor. Nici urmă de o cameră a copiilor.

Am ieșit din nou pe coridor și i-am mulțumit lui Dart.

— Camerele astea n-au avut niciodată perdele? l-am întrebat.

— Au putrezit, zise el. Bunicul le-a aruncat și n-a lăsat-o pe bunica să le înlocuiască, adăugă el îndreptîndu-se spre scară. Bunicii locuiau pe coridorul estic. Arhitectural e la fel, dar e ca o locuință adevărată. Covoare, perdele, frumos. Bunica a ales totul acolo. Acum, fără ei, pare atît de pustiu. Îmi petreceam aproape fiecare seară cu bunicul în camera lor de zi, dar, acum, nu prea mă mai duc acolo.

Am coborît scara.

— Și tu unde locuiești?

— Casa asta e în formă de E, zise el. Am parterul din aripa sudică, spuse apoi arătînd spre un culoar larg ce dădea din holul cel mare. Tata a moștenit casa asta, dar ai mei nu vor să locuiască aici. Zic că e prea mare. Negociez cu tata ca să mă lase să stau aici. Al naibii Keith, vrea să plec eu și să vină el.

— Trebuie să coste o avere întreținerea ei, am spus eu.

— Aripa nordică n-are acoperiș, zise el. Ridicol, dar, dacă o parte a casei este nelocuibilă, se reduce impozitul. Aripa nordică avea nevoie de un acoperiș nou, dar a fost mai rentabil să fie scos și să se lase în paragină. Aripa nordică e o ruină. Zidurile exterioare încă mai arată bine, dar interiorul e la pămînt.

M-am gîndit că, într-o zi, aveam să mă întorc să cer să văd ruina, dar, acum, nu voiam decît să iau copiii de pe capul soților Gardner.

Dart mă duse înapoi pînă la poarta principală, unde un bărbos solid și cu căciulă de lînă ieși în fața mașinii. Înjurînd, Dart frîna brusc, pentru că nu putea face altceva.

— Au mai făcut asta, zise el. Au oprit-o pe mătușa Marjorie cînd

venea la ședință. Și pe tata, și pe Keith. Erau furioși.

Grație faptului că Roger Gardner îmi spusese cum să intru prin altă parte, eu nu mă întâlnisem cu demonstranții. Știam că băieților, le-ar fi plăcut, din siguranța autobuzului.

Bărbosul ținea o pancartă cu un mesaj scris cu roșu – „drepturile cailor pe primul plan”. Rămase neclintit în fața mașinii, în timp ce o femeie cu chip sever îi bătea în geam lui Dart ca să-l lase în jos. El refuză și ea își țipă mesajul și anume că toți cei care aveau legătură cu cursele erau niște criminali. Furia ei îmi aminti de Rebecca și m-am întrebat ce era mai întâi, o înclinație spre obsesie sau o activitate care merita acest lucru.

Purta o pancartă cu contur negru pe care scria amenințător „BLESTEM SPECTATORILOR DE CURSE” și de alături o altă femeie pe a cărei pancartă scria „DAȚI DRUMUL CAILOR”.

Cineva bătea insistent în geamul din partea mea și, când m-am întors, am privit direct în ochii furioși ai unui tânăr fanatic ce dădea dovadă de fervearea unui evanghelist.

Îmi strigă „Criminalule” și îmi agită prin față fotografia mărită a unui cal care zăcea mort lângă balustrada albă a pistei. „Criminalule”, repetă el.

— Sînt nebuni, zise Dart deloc îngrijorat.

— Își îndeplinesc misiunea.

— Sărmani nenorociți.

Grupul de demonstranți se adunaseră în jurul mașinii acum, dar, în loc să facă gesturi amenințătoare, ne priveau cu dușmănie. Devotamentul lor față de cauză nu includea și agresarea noastră fizică.

În seara aceea, aveau să se simtă bine pentru că își exprimaseră îngrijorarea. Era foarte puțin probabil să închidă o industrie care angaja o forță de muncă ce se afla pe locul șase ca mărime din țară, dar faptul că o atacau îi făcea să se simtă și mai în siguranță.

Deocamdată, m-am gîndit eu, uitîndu-mă la chipurile lor furioase și hotărîte, nu fuseseră angajați de sabotorii profesioniști.

Probabil că era numai o chestiune de timp. Săturându-se, Dart începu să înainteze încet cu mașina. Bărbosul se propti de capotă, însă. Dart îi făcu semn să se dea la o parte, dar el agită pumnul și continuă să stea proptit de mașină. Dart apăsă furios pe claxon și bărbosul sări într-o parte imediat. Dart porni încet înainte. Purtătorul de pancartă merse alături de noi câțiva pași, dar se opri brusc când am trecut de poartă. Se părea că cineva îi instruisese în legătură cu încălcarea proprietății.

— Ce enervant, spuse Dart accelerînd. Cît crezi c-or s-o mai țină așa?

— Pentru cursele de luni, eu aș aduce un cordon de polițiști, i-am sugerat.

CAPITOLUL 5

— Unde ți-e mașina? întrebă Dart. O să ies prin spate. M-am săturat de indivizii ăia. Unde ți-e mașina?

— Am venit prin spate, am zis eu. Lasă-mă undeva pe-acolo.

Ridică din sprîncene, dar nu spuse decît „Bine”, și își continuă drumul, trecînd pe lîngă tribune și îndreptîndu-se spre casa managerului.

— Ce caută autobuzul ăla monstruos acolo? întrebă el retoric cînd îl văzu.

— E al meu, am zis eu, dar cuvintele mele se pierdură în exclamația de groază a șoferului, care zărise dincolo de autobuz *Daimler*-ul negru al mătușii sale.

— Mătușa Marjorie! Ce naiba caută ea aici?

Frîna lîngă mașina strălucitoare și, fără prea mult entuziasm, se hotărî să investigheze. Priveliștea care ne apăru în fața ochilor după ce am dat colțul casei mă făcu să izbucnesc în rîs, chiar dacă eram singurul care rîdea.

Ușile duble ale garajului erau deschise. Înăuntru era o curățenie exemplară. Pe alee însă, erau scoase grămadă toate obiectele, unelte de grădinărit, cutii de carton, țigle și suluri de plasă pentru acoperirea straturilor de căpșuni. Într-o parte se aflau carcasa unui frigider, un cărucior putrezit, un cuțar de metal vechi, o canapea roasă de șoareci și un morman de sîrmă ruginită.

Stînd mai mult sau mai puțin în poziție de drepti într-un rînd neuniform, cele cinci tinere ajutoare dăduseră de bucluc, iar doamna Roger Gardner, amabilă dar amenințată de autoritate, încerca, fără succes, să le ia apărarea.

Marjorie spunea cu o voce pătrunzătoare:

— Ați făcut foarte bine că ați scos toate aiurelile acelea, dar n-o să le lăsați acolo. Puneți totul la loc imediat.

Sărmana doamnă Gardner își frîngea mîinile.

— Doamnă Binsham, n-am vrut decît să golească garajul...

— Dezordinea asta e insuportabilă. Faceți ce v-am spus, băieți. Puneți totul la loc.

Uitîndu-se disperat în jur, Christopher se agăță de sosirea mea cu Dart, de parcă ar fi scăpat în ceasul al unsprezecelea de cel mai oribil film de groază.

— Tată! spuse el exploziv. Am făcut curat în garaj.

— Da, bravo.

Marjorie se răsuci pe călcîie și își îndreptă dezaprobarea spre mine și Dart, identificarea mea ca tată al forței de muncă lăsînd-o momentan fără replică.

— Domnule Morris, se grăbi să spună doamna Roger Gardner, copiii dumitale au fost grozavi. Te rog să mă crezi.

Mi s-a părut a fi un act de curaj din partea ei, ținînd cont de vulnerabilitatea soțului în fața capriciilor familiei Stratton. I-am mulțumit cu căldură pentru că le dăduse o ocupație copiilor cît luasem parte la ședința acționarilor.

Marjorie Binsham mă privi pătrunzător, dar i se adresă lui Dart, nemulțumirea ei vibrînd în atmosferă.

— Ce cauți aici cu domnul Morris?

— A vrut să vadă „Stratton Hays”, zise el cu lașitate.

— Într-adevăr? „Stratton Hays” nu e treaba dumnealui. Dar acest hipodrom este treaba ta, sau, cel puțin, așa am crezut. A ta și a tatălui tău. Și ce-ai făcut în legătură cu îngrijirea lui? Eu a trebuit să fac un tur ca să văd dacă totul e în ordine. Colonelul Gardner și cu mine, nu tu și tatăl tău, am făcut o inspecție amănunțită a pistei.

Mi-am dat seama, la fel de bine ca ea, că lui Dart nu îi trecuse nici o clipă prin cap faptul că ar fi avut vreo responsabilitate față de starea în care se afla hipodromul. Nu fusese niciodată domeniul lui.

Deschise și închise gura de vreo două ori, dar nu găsi nici un cuvânt de protest sau de apărare.

Colonelul veni cu un jeep și coborînd, o asigură pe Marjorie Binsham că executase ordinul ei potrivit căruia spectatorii trebuiau să stea mai departe de mantinelă, pentru a nu mai exista accidente.

— Asta nu e treaba mea, îi spuse ea lui Dart. Cîțiva stîlpi, niște sfoară și niște instrucțiuni de a păstra distanța, de afîta tot e nevoie. Tu ar fi trebuit să te gîndești la asta. În jurul hipodromului e prea multă publicitate negativă. Nu ne mai putem permite încă un incident ca sîmbăta trecută. Nimeni nu spuse că de vină fuseseră caii, nu spectatorii.

— De asemenea, continuă Marjorie, tu și tatăl tău trebuie să scăpați de oamenii aceia de la poartă. Dacă nu, or să atragă extremiști de pretutindeni și mulțimea n-o să mai vină la curse. Activitatea hipodromului va fi desființată la fel de repede ca în urma uneia din schemele lui Keith și ale tatălui tău. Cît despre Rebecca! Nu știu dacă ai observat, dar în grupul de la poartă e o femeie exact ca ea. Acum e numai un grup. Aveți grijă să nu se transforme în gloată.

— Da, mătușă Marjorie, zise Dart.

Sarcina aceea îl depășea, poate că ar fi depășit pe oricine.

— Demonștrânții nu vor să reușească, sublinie ea. Ci să demonstreze. Du-te și spune-le să demonstreze pentru condiții mai

bune pentru băieții de la grajduri. Caii sînt răsfațați destul. Băieții, nu.

Nimeni nu spuse că, de obicei, băieți de la grajduri care erau răniți supraviețuiau.

— Domnule Morris, continuă ea apoi țintindu-mă cu privirea, vreau să stau de vorbă cu dumneata. Acolo, adăugă apoi arătînd spre mașină.

— În regulă.

— Iar voi, copii, strîngeți toate lucrurile astea imediat. Colonele, nu știu ce e în mintea dumitale. Locul ăsta e o groapă de gunoi.

După aceea porni hotărîită spre mașină, fără să se uite în jur ca să se asigure că o urmam, ceea ce chiar făceam.

— Mark, îi spuse ea șoferului, care stătea la volan. Plimbă-te puțin, te rog.

El își atinse chipiul și o ascultă, ca și cum ar fi fost obișnuit cu acea rugămintă, iar șefa lui așteptă lîngă una din ușile din spate ca să i-o deschid eu.

— Bine, zise ea instalîndu-se pe bancheta spațioasă. Urcă lîngă mine și stai jos.

M-am așezat unde mi-a arătat și am închis ușa.

— „Stratton Hays“ a fost casa în care mama dumitale a locuit cu Keith, spuse ea trecînd imediat la subiect.

— Da, am zis eu surprins.

— Dumneata ai cerut s-o vezi?

— Dart s-a oferit foarte amabil să mi-o arate și eu am acceptat.

Ea făcu o pauză, privindu-mă.

— După ce-a plecat, n-am mai văzut-o niciodată pe Madeline, zise în cele din urmă. N-am fost de acord cu plecarea ei. Ți-a zis?

— Da, dar nici după atîția ani, nu v-a urît. A zis că dumneavoastră v-ați îndemnat fratele să-i interzică orice legătură cu familia, dar ținea la dînsul.

— Abia după multă vreme am descoperit ce fel de om e Keith. A doua soție s-a sinucis, știai? Cînd i-am spus fratelui meu despre

Keith că e ghinionist, a zis că nu e vorba de ghinion, ci de firea lui. Mi-a spus că mama ta nu putea s-o iubească sau s-o hrănească pe Hannah din cauza felului în care a fost conceput copilul. I-a zis fratelui meu că i se făcea rău numai când atingea fetița.

— Nu mi-a spus asta.

— Acum îmi cer scuze oficial pentru modul în care m-am purtat cu mama dumitale, zise ea.

Am tăcut puțin, pentru a mă gândi ce ar fi vrut mama.

— Sînt acceptate, am spus apoi.

— Mulțumesc.

M-am gândit că asta pusese capăt discuției, dar se părea că nu.

— A treia soție l-a părăsit pe Keith și a divorțat de el pentru distrugerea iremediabilă a căsniciei. Acum are o a patra soție, Imogen, care umblă beată aproape în permanență.

— De ce nu-l părăsește și ea? am întrebat eu.

— Nu vrea sau nu poate să admită că a comis o greșeală.

Era suficient de aproape de părerea mea ca să mă lase fără replică.

— Keith e singurul Stratton fără bani, spuse mătușa lui. Așa mi-a zis Imogen. Nu poate să-și mai țină gura după șase pahare de vodcă. Keith e înglodat în datorii. De aceea tot insistă să vindem hipodromul. Are nevoie de bani.

Am privit imaginea pe care Marjorie o oferea lumii: o bătrînă de optzeci și ceva de ani, cu părul alb și ondulat, cu o piele moale și alb-trandafirie și ochi negri ca de vultur.

Mintea concisă și vocabularul plin de resurse erau, mi-am imaginat eu, cea mai apropiată calitate în familia Stratton de geniul finanțelor care fondase totul.

— Am fost furioasă pe fratele meu pentru că i-a dat lui Madeline acțiunile, zise ea. Uneori era foarte încăpățînat. Acum, după atîția ani, mă bucur c-a făcut-o. Mă bucur că cineva din afara familiei poate să aducă puțin simț al proporțiilor în casa Stratton.

— Nu cred că pot.

— Întrebarea e dacă vrei s-o faci. Sau, mai degrabă, cât de mult vrei. Dacă n-ai fi fost cîtuși de puțin interesat, n-ai fi apărut azi aici.

— Așa e.

— Ai putea să mă ajuți aflînd cîți bani datorează Keith și cui, spuse ea. Și aflînd ce fel de relație are Conrad cu acel arhitect care, din cîte mi-a spus colonelul, nu știe nimic legat de curse și desenează o monstruozitate. Colonelul mi-a spus că avem nevoie de un arhitect mai degrabă ca acela care a făcut planurile casei dumitale, dar arhitectul dumitale lucrează numai la scară mică.

— Colonelul v-a spus că mi-a făcut o vizită?

— A fost cel mai înțelept lucru pe care l-a făcut anul ăsta.

— Mă uimiți.

— Te vreau ca aliat. Ajută-mă să fac hipodromul să prospere.

Am încercat să fac ordine în mulțimea de răspunsuri posibile, dar i-am dat unul la care nu m-am gîndit prea mult.

— Bine, o să încerc.

Ea întinse mîna pentru a pecetlui înțelegerea, iar eu i-am strîns-o.

Marjorie plecă fără să mai treacă pe la garajul golit, dar fu mai bine, pentru că nu se schimbase nimic, iar pe băieți, pe soții Gardner și pe Dart i-am găsit în bucătărie cu o prăjitură în față. O tartă cu fructe, caldă, chiar atunci scoasă din cuptor.

Christopher ceru rețeta „Ca s-o facă și tata în autobuz”.

— Tata știe să gătească? întrebă Dart ironic.

— Tata știe să facă orice, spuse Neil mestecînd.

Tata, mi-am spus eu, probabil că tocmai a pornit pe drumul eșecului.

— Domnule colonel... am început eu, dar el mă întrerupse:

— Spune-mi Roger.

— Roger, pot... adică, se poate ca arhitectul care mi-a proiectat casa să vină aici mîine și să facă un studiu al tribunelor așa cum sînt în momentul ăsta? Sînt sigur că aveți oameni care vă sfătuiesc în

pravința materialelor și așa mai departe, dar am putea să facem un alt studiu ca să vedem dacă niște tribune noi sînt sau nu esențiale pentru un viitor profitabil?

Dart se opri brusc din mestecat, iar chipul lui Roger Gardner își pierdu puțin din obișnuitul aer sumbru.

— Cu mare plăcere, dar nu mîine, zise el. Vin constructorii pistei și toți oamenii or să fie aici ca să pregătească totul pentru cursele de luni.

— Vineri, atunci?

— E Vinerea Mare, spuse el nesigur. Paștele, bineînțeles. Poate că omul dumitale n-o să vrea să lucreze în Vinerea Mare.

— O să facă ce-i spun eu, am zis. Pentru că eu sînt arhitectul.

Și Dart și Roger fură surprinși.

— Sînt arhitect cu diplomă, le-am spus eu liniștitor. Am studiat cinci ani la „Asociația Arhitecților”, una din cele mai bune școli din lume. Prefer casele blocurilor numai pentru că liniile orizontale se potrivesc mai bine firii mele. Sînt un discipol al lui Frank Lloyd Wright, nu al lui Le Corbusier, dacă asta înseamnă ceva pentru voi.

— Am auzit de ei, zise Dart. Cine n-a auzit?

— Frank Lloyd Wright a inventat acoperișul în consolă pe care îl vedeți deasupra tuturor tribunelor noi.

— Noi n-avem un acoperiș în consolă, spuse Roger îngîndurat.

— Nu, dar hai să vedem ce aveți și ce puteți să nu aveți.

Păreră lui Dart despre mine se schimbă puțin.

— Ai zis că ești constructor, spuse el acuzator.

— Sînt.

Dart se uită la copii.

— Ce face tatăl vostru? îi întrebă el.

— Construiește case.

— Cu mîinile lui?

— Ei bine, zise Edward, cu lopeți, mistrii, fierăstrău și alte chestii din astea.

— Ruine, explică Christopher. Căutăm ruine în vacanța de Paști.

Descriseră apoi stilul lor de viață în fața unui public din ce în ce mai uluit. Felul în care acceptau cu nonșalanță o experiență neobișnuită pentru cei mai mulți copii părea să fie deosebit de uimitor.

— Dar o să păstrăm pe ultima pe care a făcut-o. Nu-i așa, tată?

— Așa e.

— Promite.

Am promis probabil pentru a douăzecea oară, fapt care dovedea neliniștea lor, pentru că întotdeauna îmi ținusem promisiunile față de ei.

— Probabil că v-ați cam săturat de atîta mutat, spuse doamna Gardner cu înțelegere.

— Nu-i vorba de asta, ci de casă, îi zise Christopher. E super.

„Super” în vocabularul lui de adolescent, însemna numai opusul lui „groaznic”.

Totuși, Roger încuviință și fu de acord.

— Super. Dar cred că e foarte greu să încălzești tot acel spațiu.

— Avem hipocaust, spuse Neil lingîndu-și degetele.

Soții Gardner și Dart se uitară la el.

— Ce e acela, întrebă Dart, cedînd, un hipocaust?

— Un sistem de încălzire centrală inventat de romani, spuse liniștit fiul meu de șapte ani. Faci spații goale pe sub o podea din piatră și le umpli cu aer fierbinte, așa că podeaua e caldă tot timpul. Tata s-a gîndit că s-ar putea să meargă și a mers. Toată iarna alergăm desculți prin casă.

Roger întoarse capul spre mine.

— Vino vineri, atunci, zise el.

Cînd am ajuns cu autobuzul în același loc într-o dimineață însorită două zile mai tîrziu, spațiul din preajma garajului era plin, nu de vechituri, ci de cai.

Băieții mei se uitară pe ferestre la cei aproximativ șase cai și hotărîră să nu coboare printre copitele lor, chiar dacă fiecare animal

era controlat de un călăreț.

Caii mi se părură a nu fi de curse și nici călăreții nu arătau a băieți de la grajduri, iar cînd am sărit din cabină, Roger veni spre mine repede, ocolind părțile dorsale masive, pentru a-mi spune că aceia erau vînătorii lui Conrad, care își făceau antrenamentul de dimineată. Ar fi trebuit să fie afară, pe stradă, spuse Roger, dar fuseseră, practic, atacați de cei șase, șapte demonștranți care se încăpățîneau să picheteze poarta principală.

— De unde sînt? am întrebat eu, uitîndu-mă în jur.

— Caii? Conrad îi ține aici, într-o curte aproape de intrarea din spate, pe unde ai venit tu.

Am încuviințat. Văzusem partea din spate a ceea ce putea foarte bine să fi fost grajdul.

— Merg la trap pe drumul interior, în schimb, zise Roger. Nu e ideal, dar n-o să-i las pe pistă, unde se duc uneori, pentru că totul e pregătit pentru luni. Băieții nu vor să coboare să-i vadă?

— Nu cred. De cînd cu măcelul de sîmbăta trecută le e cam frică de ei. Au fost foarte șocați de rănille aceluia spectator care a murit.

— Uitasem că l-au văzut, bietul om. Atunci, rămîn în autobuz în timp ce noi o să mergem să vedem tribunele? Am întins cîteva din planurile originale în biroul meu. Dacă vrei, ne uităm întîi pe ele.

Am sugerat să duc autobuzul cu băieții cît mai aproape de birou, astfel că am parcat în locul unde se aflaseră mașinile familiei Stratton cu două zile în urmă. Băieții, bucuroși de aranjamentul respectiv, întrebă dacă puteau să se joace de-a v-ați ascunselea prin tribune, dacă promiteau să nu strice nimic.

Roger își dădu acordul îndoielnic.

— Multe uși sînt încuiate, le spuse el. Și ieri s-a făcut curat peste tot pentru luni, așa că aveți grijă să nu deranjați nimic.

Promiseră să nu o facă. Roger și cu mine i-am lăsat cînd începură să stabilească regulile de joc și ne-am îndreptat spre o clădire joasă din lemn vopsită în alb, care se afla în partea cealaltă a ringului de prezentare.

— De-a pirații din nou? Întrebă Roger amuzat.

— Cred că, de data asta, e asaltul asupra Bastiliei. Adică, salvarea unui prizonier fără să fii capturat. După care, prizonierul salvat trebuie să se ascundă și să nu fie prins din nou.

Am aruncat o privire în spate în timp ce Roger deschidea ușa biroului. Băieții îmi făcură cu mâna.

Le-am răspuns și eu la fel și am intrat, începînd să studiez planurile vechi. Mi-am scos haina și am pus-o pe spătarul unui scaun, ca să mă mișc mai ușor, iar Roger făcu o remarcă referitoare la ziua caldă de primăvară, sperînd că vremea însorită avea să țină pînă luni.

Majoritatea planurilor erau, de fapt, schițe de lucru, cu descrieri detaliate pentru fiecare nit și șurub. Erau amănunțite, complete și impresionante și chiar am remarcat acest lucru.

— Singura problemă e că acel constructor n-a respectat dimensiunile, zise Roger cu un zîmbet strîmb. Betonul, care ar fi trebuit să aibă o grosime de cincisprezece centimetri și să acopere bine tijele de fier, s-a dovedit recent a avea numai doisprezece centimetri și avem adesea probleme cu lojele, pentru că apa pătrunde prin crăpături și ruginește tijele, care, bineînțeles, se dilată din cauza ruginii și crapă betonul și mai mult. Sfărîmă betonul, pe alocuri.

— Poate fi periculos.

— Și, dacă te uiți pe schema gurilor de scurgere și canalizării, planurile arată bine, dar apa nu se scurge acolo unde ar trebui. Cîteva spălătoare de la femei se înfundau și inundau, dar scurgerea părea în regulă; după aceea, am văzut că verificasem altă scurgere, că aceea a spălătoarelor se ducea în cu totul altă direcție și era înfundată.

Era ceva cunoscut. Constructorii aveau propriile idei și, adesea, ignorau instrucțiunile arhitecților, fie pentru că, într-adevăr, considerau că știau mai bine, fie pentru că puteau să cîștige mai mult dacă luau din calitate.

Am întins încă o duzină de planuri și am încercat să le fixăm cu suporturi de creioane, dar n-am reușit. Cu toate acestea, am înțeles ce ar fi trebuit să se construiască, făcându-mi o idee în legătură cu punctele forte și cu cele slabe care trebuiau căutate.

Studiaseam planuri vechi mult mai puțin demne de încredere decât acelea și acele tribune nu erau distruse, la urma urmei: rezistaseră furtunilor și intemperiilor mai bine de jumătate de secol. Partea din față a tribunelor, treptele de vizionare, erau din beton armat susținute de bîrne de oțel, care susțineau și acoperișul.

Niște stîlpi solizi din cărămidă țineau barurile, restaurantele și sălile private pentru proprietari și organizatori. În mijloc, era o scară ce se întindea în sus pe o înălțime de cinci etaje, oferind acces și spre interior și spre exterior. Un plan simplu și eficient, chiar dacă nu mai era de actualitate.

Ușa biroului se deschise brusc și Neil dădu buzna înăuntru.

— Tată, spuse el insistent, tată...

— Am treabă, Neil.

— Dar e urgent. Foarte, foarte urgent.

Din greșeală, am lăsat planurile să se ruleze la loc.

— Cît de urgent? am întrebat eu, încercînd să le desfac din nou.

— Am găsit niște fire albe, tată, care intră și ies din pereți.

— Ce fire?

— Mai ții minte cînd au aruncat în aer coșul?

Am lăsat planurile imediat și i-am acordat toată atenția fiului meu cu spirit de observație. Inima mi se opri în loc. Într-adevăr, îmi aminteam de coșul care fusese aruncat în aer.

— Unde sînt firele? l-am întrebat eu, încercînd să-mi păstrez calmul.

— Lîngă barul cu podeaua care miroase urît, zise Neil.

— Ce naiba tot zice acolo? întrebă Roger.

— Unde sînt frații tăi? am spus eu scurt.

— În tribune. Se ascund. Nu știu exact unde, spuse Neil făcînd ochii mari. Nu-i lăsa să sară în aer, tată.

— Nu, am zis eu și m-am întors spre Roger. Poți să te adresezi prin microfon și să fii auzit peste tot în tribune?

— Ce naiba...

— Poți?

Simțeam cum mă cuprindea panica și am luptat împotriva ei.

— Dar...

— Pentru Dumnezeu, aproape că am strigat la el, cam pe nedrept. Neil zice c-a văzut un cablu detonator și explozibil în tribune.

Chipul lui Roger se încordă.

— Vorbești serios?

— La fel ca la coșul de la fabrică? l-am întrebat eu pe Neil verificînd.

— Da, tată. Exact la fel. Vino odată.

— Microfonul, i-am spus eu din nou lui Roger cu o mare neliniște în glas. Trebuie să scot copiii de-acolo imediat.

El îmi aruncă o privire uluită, dar, cel puțin, se puse în mișcare, ieșind repede din birou și aproape alergînd spre camera de cîntărire, între timp scoțînd o cheie din legătura pe care o avea. Ne-am oprit lîngă ușa biroului lui Oliver Wells.

— Am verificat sistemul ieri, spuse Roger bîjbîind puțin. Ești sigur? Copilul e atît de mic. Sînt sigur că s-a înșelat.

— Nu vreau să risc, am spus eu, gata să-l scutur.

În sfîrșit, descuie ușa și traversă încăperea, deschizînd un panou de metal care adăpostea cîteva șiruri de întrerupătoare.

— Țsta, spuse el apăsînd un întrerupător. Poți să vorbești direct de-aici. Stai să conectez microfonul.

Aduse un microfon demodat dintr-un sertar, îl conectă și mi-l dădu.

— Vorbește doar, zise el.

Am tras aer în piept și am încercat să par agitat, dar nu înspăimîntător de mult, deși eram teribil de speriat.

— Aici e tata, am spus eu cît am putut de rar, pentru ca ei să

audă limpede. Christopher, Toby, Edward, Alan, tribunele nu sînt sigure. Indiferent unde vă ascundeți, părăsiți tribunele și duceți-vă la poarta prin care am trecut sîmbăta trecută ca să ajungem pe pistă. Ieșiți în fața tribunelor și adunați-vă lîngă poartă. Acolo e punctul de întîlnire. Plecați în clipa asta. Jocul de-a Bastilia s-a terminat deocamdată. Trebuie să plecați imediat spre poarta pe unde am intrat atunci pe pistă. E aproape de stîlpul de la linia de sosire. Plecați acum. Tribunele nu sînt sigure. Ar putea să sară în aer în orice clipă.

Am închis microfonul puțin și l-am întrebat pe Neil:

— Mai ții minte cum să ajungi la poarta aia?

El încuviință și îmi spuse exact cum.

— Atunci, du-te și tu acolo ca să te vadă ceilalți. Și spune-le ce-ai văzut.

— Bine, tată.

— Ai cheia de la poartă? l-am întrebat apoi pe Roger.

— Da, dar...

— Aș fi mai liniștit dacă ar trece dincolo de poartă și să se ducă spre linia de sosire. S-ar putea ca nici acolo să nu fie suficient de departe.

— Sigur exagerezi, protestă el.

— Sper din tot sufletul.

Neil nu stătuse pe gînduri. Îl vedeam cum alerga deja.

— Am fost să vedem cum se aruncă în aer un coș vechi al unei fabrici, i-am spus lui Roger. Băieții au fost fascinați. Au văzut cum s-a pus explozibilul. Toate astea s-au întîmplat cu numai trei luni în urmă, am adăugat eu, după care am vorbit iarăși în microfon. Băieți, duceți-vă la poartă. E foarte, foarte urgent. Tribunele nu sînt sigure. Ar putea sări în aer. Fugiți.

M-am întors spre Roger.

— Poți să le descui poarta?

— Tu de ce n-o faci?

— Ar trebui să verific firele, nu crezi?

— Dar...

— Uite ce e, trebuie să mă conving că Neil are dreptate, da? Și nu știm când o să explodeze, nu? Poate peste cinci minute, poate peste cinci ore, poate după lăsarea întinericului. Totuși, nu pot să risc. Trebuie să scot băieții de-acolo imediat.

Roger înghiți în sec și nu mai obiectă. Am rupt-o la fugă amândoi din birou, îndreptându-ne spre partea din față a tribunelor, el cu cheia, eu vrînd să verific dacă toți cinci erau în siguranță.

Lîngă poartă, erau patru băieți, inclusiv Neil. Patru, nu cinci.

Patru. *Fără Toby.*

Am fugit înapoi în biroul lui Oliver și am luat microfonul.

— Toby, asta nu e un joc. Coboară din tribune, Toby. Nu sînt sigure. Toby, pentru Dumnezeu, ascultă-mă. Asta nu e un joc.

Îmi auzeam vocea răsunînd în clădire și în jur. Am repetat acele cuvinte pline de neliniște încă o dată, după care m-am dus iarăși ca să văd dacă Toby auzise și ascultase.

Patru băieți. Patru băieți și Roger traversau pista spre stîlpul de lîngă linia de sosire. Fără să alerge. Dacă Toby îi privea nu vedea nici un motiv de grabă.

— Haide, neastîmpărat mic, am zis eu printre dinți. Măcar o dată în viață, fă ce ți se spune.

M-am dus înapoi la microfon unde am spus tare și răspicat:

— Toby, în tribune e explozibil, auzi? Îți aduci aminte de coș? Și tribunele pot să sară în aer. Toby pleacă de-acolo imediat și du-te la ceilalți.

M-am întors în fața tribunelor, dar Toby nu apărui.

Nu eram un expert în demolări. Dacă voiam să iau o clădire de la fundație, de obicei, o dărimam cărămidă cu cărămidă, salvînd tot ce era util. În clipa aceea, m-aș fi simțit mai bine, dacă aș fi avut mai multe cunoștințe de acest gen. Totuși, întîi și întîi, trebuia să verific ceea ce văzuse Neil și, pentru asta, trebuia să urc scara centrală, de unde se ajungea la barul cu podeaua urît mirositoare; barul membrilor, care ar fi trebuit să fie mai aglomerat decît era.

Am observat că era aceeași scară ce ducea și spre încăperile private ale Strattonilor. Conform planurilor și, de asemenea, din ce îmi aminteam și eu, acea scară era artera verticală centrală din care se putea ajunge la toate nivelele tribunei centrale; inima întregii clădiri principale.

În vîrf, era o încăpere spațioasă cu pereți de sticlă, asemeni unui turn de control de unde stewarzii cu binocluri puternice urmăreau cursele. De acolo, o derivație modernă ducea și mai sus, la un spațiu ocupat de echipamentele de televiziune și ziariști.

La alte nivele, în drumul său ascendent, scara se ramifica în interior, spre restaurantul membrilor și, în exterior, spre șiruri de trepte neacoperite pe care se putea sta numai în picioare. Un coridor la primul nivel ducea la un șir de loje private, unde niște scăunele albe din lemn le permitea bogătașilor vîrstnici să își odihnească oasele.

Am ajuns la scară intrînd prin partea descoperită a tribunelor și am urcat repede spre nivelul la care se afla barul mirositor al membrilor. Ușa era încuiată, dar, de-a lungul peretelui, la vreo treizeci de centimetri de sol, se vedea un cablu gros și alb cu aspect inofensiv care semăna cu o frînghie de rufe.

Din loc în loc, de-a lungul peretelui, cablul intra în zid și apoi ieșea din nou și, într-un punct, era o gaură, prin care cablul intra în bar, nemaivăzîndu-se pe afară.

Neil nu se înșelase. Cablul cel alb care semăna cu o frînghie de rufe era, de fapt, un explozibil cunoscut sub denumirea de „cablu detonator”, de-a lungul căruia detonarea putea parcurge în jur de 18.000 de metri pe secundă, spulberînd tot ce se afla în preajmă.

În fiecare punct în care cablul intra în perete și ieșea din nou se afla o bucățică de explozibil de plastic comprimat. Toate explozibilele provocau mai multe distrugerii cînd erau comprimate.

Cablul detonator nu era ca vechile fitile care se aprindeau încet și scînteia înainta spre o bombă pe care scria „bomba”, ca în desene animate și westernurile vechi.

Cablul detonator era chiar explozibilul; și părea să se afle în pereții scării cel puțin un nivel deasupra mea și unul dedesubt.

Am strigat „Toby” cât m-au ținut plămînii. Am strigat „Toby” în susul scării și în josul ei, dar n-am primit nici un răspuns.

— Toby, dacă ești aici, să știi că e plin de explozibile, am strigat eu în susul și în josul scării.

Nimic.

Trebuia să fie în altă parte, m-am gândit eu. Dar unde? *Unde?* Cablul detonator ar fi putut fi tras de-a lungul tuturor clădirilor prin Club, prin „Tattersalls”, unde, în zilele de curse, stăteau cei care încasau pariurile.

— Toby, am strigat din nou, dar tot n-am auzit nici un răspuns.

Nu exista nici o posibilitate să desfac, printr-un miracol, tot ce părea a fi un atac bine pus la cale. Nu știam suficiente lucruri și nici de unde să încep. Oricum, cea dinții prioritate, era siguranța fiului meu, așa că am dat să mă întorc afară, să mai cobor puțin și să încerc din nou.

Deja mă întorsesem și mă pregăteam s-o iau la fugă, când am auzit un zgomot extrem de slab care mi se părea că vine de deasupra, de undeva de deasupra capului meu.

Am urcat în fugă două nivele, pînă la palierul pe care se afla punctul de observație al stewarzilor și am strigat din nou. Am verificat ușa stewarzilor, dar, la fel ca majoritatea celorlalte, era încuiată. Nu putea fi acolo, dar tot am strigat.

— Toby, dacă ești aici, te rog să ieși. Locul ăsta poate sări în aer dintr-o clipă în alta. Te rog, Toby. Te rog.

Nimic. Alarmă falsă. Am dat să cobor din nou, ca să încep căutările în altă parte.

O voce slabă și tremurătoare spuse:

— Tata?

M-am răsucit iute. Ieșea cu greu din ascunzătoarea sa perfectă, un dulap micuț cu picioare subțiri aflat lîngă un șir gol de cuiere pentru pălăriile și hainele stewarzilor.

— Slavă Domnului, am zis eu scurt. Vino repede.
— Eram prizonierul evadat, zise el îndreptîndu-se. Dacă m-ar fi găsit, m-ar fi dus înapoi la Bastilia.

Nici nu ascultam. Simţeam şi nelinişte şi uşurare.

— Chiar o să explodeze, tată?

— Hai să plecăm mai repede de-aici.

L-am luat de mîină şi l-am tras spre scară, dar, în clipa aceea, de sub noi, s-a auzit un fel de pîrîit, am văzut o sclipire puternică de lumină, am auzit un bubuit înfiorător şi totul se clătină în jurul nostru, nefiind aşa cum îmi închipuiam că trebuia să fie cînd erai prins într-un cutremur.

Luîndu-l pe Toby în braţe, m-am aruncat spre locul unde se ascunsese el pînă atunci, în dulapul de lîngă uşa stewarzilor.

CAPITOLUL 6

În fracţiunea de secundă cînd am putut să gîndesc, atît raţiunea, cît şi instinctul, îmi strigară că scara, plină de explozibile, însemna moarte sigură.

În inima hipodromului *Stratton Park* se produse o implozie. Scara se rupse şi se prăbuşi, iar pereţii se năruiră în golul creat, lăsînd descoperite toate încăperile.

Uşa camerei stewarzilor fu spulberată, iar pereţii de sticlă se sparseră în mii de fărîme care zburau în jur tăioase. Zgomotul înspăimîntător se amplifică. Tribunele scrişniră cînd se rupseră, lemn frecat de lemn frecat de cărămidă frecată de beton frecat de piatră frecată de oţel.

M-am prăbuşit în faţă, ţinîndu-l pe Toby dedesubt, şi mă chinuiam să găsesc un punct de sprijin ca să nu alunec spre locul unde se prăbuşise scara; mai mult, turnul, punctul de observaţie al presei şi televiziunii, se prăvăli prin grinzile tavanului, bucaţile de sticlă înfigîndu-se în spatele şi picioarele mele. Mi se păru că mi se

taie respirația. O durere cumplită mă țintui de podea. Mi-era imposibil să mă mai mișc.

Rotocoale de fum negru se ridicau din casa scării, umplînd plămîinii, înecînd, declanșînd o tuse convulsivă cînd nu aveam loc să ne mișcăm.

Încetul cu încetul, zgomotul asurzitor se stinse. Mult mai jos se auzeau scîrțîituri și prăbușiri intermitente. Pretutindeni, fum negru și praf cenușiu. În mine, durere.

— Tată, mă strivești, zise Toby tușînd. Nu pot să respir.

M-am uitat vag în jos. Creștetul capului îi ajungea pînă la bărbia mea. Deloc adecvat, dar cum putem controla lucrurile pe care le gîndim, mi-am amintit cuvintele pe care le rostea mama lui adesea – „Lee, mă strivești” – iar eu mă ridicam de pe ea sprijinindu-mă în coate, îi priveam ochii strălucitori și veseli și o sărutam. Ea zicea că eram prea greu și că, într-o bună zi, aveam să-i strivesc plămîinii, să-i rup coastele și să o sufoc din dragoste.

Îi striveam plămîinii, îi rupeam coastele, o sufocam... Dumnezeu!

Cu destul efort, m-am sprijinit în coate și i-am vorbit fiului de doisprezece ani al Amandei.

— Strecoară-te afară, i-am spus tușînd. Ieși pe-aici, scoate întîi capul.

— Tată... ești prea greu.

— Haide, nu poți să stai acolo toată ziua.

Nu știam cît puteam să mai stau în poziția aceea, ca să nu-l strivesc.

Mă simțeam precum Atlas, numai că lumea nu se afla pe umerii mei, ci sub ei.

În mod straniu, razele soarelui cădeau în jurul nostru. Cerul senin se vedea prin gaura din acoperiș. Fumul negru ieșea pe acolo risipindu-se încet.

Toby tuși de cîteva ori, pînă cînd fața lui ajunsese la același nivel cu a mea. Ochii căprui păreau îngroziți și, deloc caracteristic,

plîngea.

L-am sărutat pe obraz, ceea ce, în mod normal, nu-i plăcea. De data asta, nu păru să remarce și nici nu se șterse.

— E-n regulă, i-am spus. S-a terminat. Amîndoi sîntem teferi. Nu mai trebuie decît să ieșim de-aici. Continuă să te tîrăști. Te descurci foarte bine.

El se tîrî centimetru cu centimetru, dînd la o parte din față bucăți de moloz. Se auzeau cîteva suspine, dar nici o smiorcăială. Reuși să se ridice în genunchi lîngă umărul meu drept, gîfîind în tăcere și tușind din cînd în cînd.

— Bravo, am zis eu întinzîndu-mă pe burtă.

Nu era o ușurare decît pentru coate.

— Tată, sîngerezi.

— N-are nimic.

Alte suspine.

— Nu plînge, i-am spus.

— Omul ăla, zise el, calul i-a scos ochii.

Am mișcat brațul drept în direcția lui.

— Ține-mă de mîină, am spus și i-am simțit degetele atingîndu-mi palma ușor. În viață se întîmplă și lucruri oribile. N-o să uiți niciodată fața acelui om. Dar o să-ți amintești din ce în ce mai rar, nu tot timpul, ca acum. O să-ți amintești și cum am stat aici, cu toate tribunele năruite. Multe din amintirile oamenilor sînt legate de lucruri cu adevărat îngrozitoare. Oricînd vei vrea să vorbești despre omul acela, eu o să te ascult.

Îmi strînse mîna cu putere și, apoi, îi dădu drumul.

— Nu putem să stăm aici la nesfîrșit, zise el.

În ciuda situației în care ne aflam, am zîmbit.

— E foarte probabil ca frații tăi și colonelul Gardner să fi observat că tribunele au fost rearanjate. O să vina cineva să ne scoată de-aici.

— Aș putea să mă duc să fac cu mîna printr-o fereastră spartă, ca să vadă unde sîntem...

— Stai aici, am spus eu cu severitate. Podeaua ar putea să se prăbușească în orice loc.

— Nu și aici, zise el uitându-se în jur speriat. Nu și aici unde stăm noi, nu, tată?

— O să fie în regulă, am zis eu, sperînd să fie adevărat.

Totuși, întregul palier era înclinat acum spre locul unde fusese scara.

Simțeam în permanență apăsarea bucăților din tavan, acoperiș și turnul presei pe spate și picioare, ținându-mă de podea. Cu toate acestea, puteam să-mi mișc degetele de la picioare în pantofi și, categoric, simțeam.

Dacă nu cumva clădirea avea să se prăbușească mai mult din cauza presiunii interne acumulate, părea posibil să pot scăpa cu capul limpede, cu șira spinării intactă, cu ambele mâini și picioare și cu un fiu nevătămat. Nu era rău. Dar speram ca salvatorii să se grăbească.

— Tată?

— Mm?

— Nu închide ochii.

I-am deschis și i-am ținut deschiși.

— Când or să vină? Întrebă el.

— Curînd.

— N-a fost vina mea că au explodat tribunele.

— Bineînțeles că nu.

După o pauză, spuse:

— Credeam că glumești.

— Da.

— Nu e vina mea că ești rănit, nu?

— Nu.

Am văzut că nu era convins.

— Dacă nu te-ai fi ascuns tocmai aici sus, m-aș fi aflat mai jos pe scară în momentul exploziei și, aproape sigur, mort în clipa asta, am zis eu.

— Ești sigur?

— Da.

Părea foarte liniște. Aproape ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dacă încercam să mă mișc, era cu totul altă poveste...

— De unde ai știut că or să explodeze tribunele? mă întrebă Toby și i-am spus că Neil văzuse cablul detonator.

— Datorită lui ați scăpat toți, am spus eu.

— N-am observat nici un cablu.

— Nu, dar știi cum e Neil.

— El vede lucruri.

— Da.

După ceea ce păru mult timp, am auzit sirene în depărtare. La început, una, apoi cîteva și, în cele din urmă, o întreagă orchestră.

Toby vru să se miște, dar i-am spus din nou să stea liniștit și, nu după mult timp, se auziră niște glasuri dinspre pistă care mă strigau.

— Spune-le că sîntem aici, i-am zis eu lui Toby și el strigă cu o voce pițigăiată:

— Sîntem aici. Sîntem aici sus.

După un moment de tăcere, o voce de bărbat strigă:

— Unde?

— Spune-le că lîngă sala stewarzilor, am zis eu.

Toby le strigă informația și i se puse o altă întrebare:

— Tatăl tău e cu tine?

— Da.

— Poate să vorbească?

— Da, zise Toby uitîndu-se la mine și, imediat, le dădu o informație în plus. Nu poate să se miște. A căzut o bucată din acoperiș.

— Stați acolo.

— Bine? l-am întrebat eu. Ți-am spus că or să vină.

Am auzit tot felul de bocăneli, ciocănituri și strigăte, toate afară și în depărtare.

Toby tremura, dar nu de frig, pentru că soarele încă ne mai încălzea, ci din cauza șocului.

— N-or să mai întârzie mult, am zis eu.

— Dar ce fac?

— Înaltă o schelă, probabil.

Apărură din partea pistei, unde se dovedi că treptele de vizionare din beton armat supraviețuiseră destul de bine.

Un pompier cu o cască pe cap și cu o haină de un galben strălucitor se ivi deodată în dreptul ferestrei sparte a sălii stewarzilor și aruncă o privire înăuntru.

— E cineva? strigă el vesel.

— Da, zise Toby ridicîndu-se bucuros, dar i-am spus brusc să rămînă pe loc.

— Bine, tată, dar...

— Stai pe loc.

— Rămîi acolo, băiete. O să vă scoatem cît ai clipi, îi spuse pompierul și dispăru la fel de brusc cum apăruse.

După puțin timp, reapăru cu un coleg și o pasarelă metalică pe care Toby trebuia să meargă pînă la fereastră. Aproape cît ai clipi, așa cum promisese, scoase băiatul pe fereastră și în afara oricărui pericol. Cînd nu l-am mai văzut pe Toby, m-am simțit epuizat. Tremuram de ușurare. Mi se părea că o mare parte din forța mea se evaporase.

Un moment mai tîrziu, colegul intră pe fereastră și traversă pasarela, oprindu-se în capătul acesteia, la cîtiva metri de locul unde mă aflam.

— Lee Morris? întrebă el.

Am bănuir că era doctorul Livingstone.

— Da, am zis.

— N-o să mai dureze mult...

Veniră cu hamuri, pîrghii, console, frînghii, aparate de tăiat și o mini-macara și știau ce fac, dar toată zona era extrem de nesigură și, la un moment dat, o altă porțiune mare din turnul presei se prăbuși

prin acoperiș și, trecînd la cîțiva milimetri de picioarele mele, căzu prin gaura de cinci etaje, unde ar fi trebuit să fie scara.

Se auzi izbindu-se de pereții distruși pînă la impactul cu solul cu o bufnitură răsunătoare.

Pompierii asudară și puseră pîrghii din podea pînă în tavan, oriunde se putea.

Erau trei oameni, care se mișcau circumspecți, fără să facă nici un pas negîndit. Încet, mi-am dat seama că unul din ei părea să opereze o cameră video. Bîzîitul ei se auzea din cînd în cînd. Am întors capul ca să mă conving și am văzut că era îndreptată chiar spre fața mea, lucru care mi se păru extrem de jenant, dar nu puteam face nimic.

Apăru un al patrulea ins, tot în galben, tot cu o frînghie în jurul mijlocului și tot cu o cameră. Prea mult, mi-am zis. Le ceru celorlalți trei un raport privind progresele, făcute și am văzut că, pe piept, scria *Poliția* cu negru.

Clădirea scîrțîi.

Toți rămaseră neclintiți. Zgomotele încetară și pompierii reîncepură să se miște cu extrem de multă precauție, înjurînd, curajoși și asumîndu-și riscuri.

Eu stăteam cu fața în jos și mă gîndeam că nu avusesem o viață rea, în cazul în care s-ar fi sfîrșit atunci. Dar pompierii nu aveau deloc intenția să mă lase să ajung la capătul ei.

Îmi strecurară o frînghie pe sub piept, în jurul brațelor și peste umeri, ca să nu alunec în abisul creat și, încetul cu încetul, dădură la o parte bucățile de cărămidă și mortar, eliberîndu-mă de sub fragmentele de grinzi pînă cînd, trăgînd de ham, mă mișcară vreun metru pe podeaua înclinată spre pragul sălii stewartzilor. Ziceau că acolo era mai sigur.

Nu le-am fost de prea mare ajutor. Zăcusem strivit atîta timp, încît mușchii nu-mi mai ascultau comenzile. În mulți simțeam ace și apoi începură să zvîcnească.

Tăieturile făcute de așchii mă dureau mai mult.

Un bărbat cu o haină de un verde fosforescent intră pe geam, traversă pasarela și, arătându-mi ce scria cu negru pe pieptul său, îmi spuse că era doctor. Doctorul Livingstone? Nu, doctorul Jones. Foarte bine.

Se lăsă pe vine lângă capul meu pe care obosisem să-l tot țin ridicat.

— Poți să-mi strângi mâna? mă întrebă el.

I-am strâns-o și i-am spus că nu eram grav rănit.

— Bine.

După aceea plecă.

Abia mult mai târziu, când am vizionat una din casete, am realizat că nu mă crezuse în totalitate, deoarece, în afară de guler și mîneci, cămașa mea albă era roșie și sfîșiată pe alocuri, ca și porțiuni din pielea de dedesubt.

În orice caz, când se întoarse, nu era de așteptat ca eu să mă ridic și să plec: aduse ceva ce mie îmi semăna cu o sanie, nu o targă dreaptă de pe care puteai să cazi foarte ușor, ci cu balustrade ridicate pe margini, pentru a fi cărată mai bine.

În fine, cu unul din pompieri înlăturînd și ultima bucată de lemn de pe picioarele mele, alți doi trăgîndu-mă în față de ham și eu tîrîndu-mă încet, încet, m-am întins cu fața în jos pe mijlocul de transport oferit.

Cînd centrul meu gravitațional fu mai mult sau mai puțin pe pasarelă și eu eram susținut de la pulpe în sus, scîrțîitul amenințător se auzi din nou în clădire, de data aceasta mai tare și însoțit de vibrații.

Pompierul de lângă picioarele mele spuse „Dumnezeule” și sări pe pasarelă, trecînd pe lângă mine cu o viteză teribilă. Ca și cum ar fi repetat acest lucru, atît el cît și ceilalți renunțară la precauție, apucară targa și o traseră spre fereastră.

Clădirea se cutremură. Ceea ce mai rămăsese din turnul presei – cea mai mare parte – se clătină, se desprinsă și căzu prin gaura din acoperiș exact în locul în care mă aflasem eu, spulberînd tot

palierul, prăbușindu-se în gol cu un vuiet oribil.

Praf, moloz, bucăți de cărămizi și cioburi pluteau în aer. Fascinat, am aruncat o privire peste umăr și am văzut ascunzătoarea lui Toby căzînd în gol. Podeaua sălii stewarzilor cedă și lăsa pasarela să atîrne de pervazul ferestrei: Picioarele, de la genunchi în jos, îmi atîrnau în gol...

Incredibil, polițistul, care acum se afla afară, chiar lîngă fereastră, continua să filmeze.

Am apucat balustrada tîrgii cu groaza de a nu cădea. Pompierii apucară hamul petrecut pe după umerii mei, ridicară targa și săriră cu mine spre siguranță, ieșind cu toții la soare, un grup dezorganizat, tușind din cauza prafului, dar în viață. Nici după aceea lucrurile nu se dovediră simple.

Treptele de vizionare ajungeau numai pînă cu un etaj sub sala stewarzilor și, pentru a aduce echipamentul de salvare pe cei aproximativ trei metri care mai rămăseseră, fusese nevoie de multe proptele prinse ingenios unele de altele.

Jos, aproape de balustrada de pe marginea pistei, unde, în zilele de curse, mulțimea aclama sosirile, porțiunile de asfalt și iarba erau pline de mașini – de pompieri, de salvare, ale poliției – și, cel mai rău, o camionetă a unui post de televiziune.

Am spus că ar fi fost mult mai ușor și mai puțin jenant dacă m-aș fi ridicat și aș fi mers pe picioarele mele, dar nimeni nu-mi dădu atenție. Doctorul reapăru vorbind despre leziuni interne și nedîndu-mi prilejul să înrăutățesc lucrurile, așa că, mai degrabă contrar voinței mele, m-am lăsat bandajat, învelit cu o pătură, legat de targă și purtat încet pînă pe pămînt și spre ambulanțele care așteptau. Le-am mulțumit pompierilor și ei zîmbiră.

Cinci băieți stăteau în șir, înspăimîntați și îngrozitor de încordați.

— Sînt bine, băieți, le-am spus eu, dar ei nu păreau convinși. Sînt copiii mei, i-am spus apoi doctorului. Spune-le că sînt bine.

El se uită la mine și la chipurile lor speriate.

— Tatăl vostru e un tip puternic și e destul de teafăr, zise el apoi. Are câteva zgîrieturi și tăieturi pe care o să i le acoperim cu plasturi. Nu trebuie să vă faceți griji.

Ei citiră cuvîntul *Doctor* pe haina lui verde și hotărîră să-l creadă.

— O să-l ducem la spital, zise bărbatul în verde arătînd spre o ambulanță care aștepta, dar, foarte curînd o să fie cu voi.

Roger apăru lîngă băieții și spuse că el și soția lui aveau să aibă grijă de ei.

— Nu-ți face griji, adăugă el.

Lucrătorii de pe ambulanță începură să mă urce în mașină întîi cu picioarele.

— Vreți să vină mama să vă ia acasă? l-am întrebat eu pe Christopher, dar el clătină din cap.

— Vrem să stăm în autobuz.

Ceilalți încuviințară încet.

— O s-o sun, am zis eu.

— Nu, tată, spuse Toby agitat. Vrem să stăm în autobuz.

Am observat că era încă foarte surescitat. Trebuia să fac orice ca să schimb acest lucru.

— Să jucați „insula pustie”, am zis eu.

Încuviințară toți, inclusiv Toby, care părea ușurat.

Doctorul, care scria câteva lucruri pentru cei care mă duceau cu ambulanța, mă întrebă:

— Ce-i aia „de-a insula pustie”?

— Să se descurce singuri o vreme.

El zîmbi privindu-și însemnările.

— „Lordul muștelor”?

— N-am lăsat niciodată să se ajungă atît de departe.

Îi dădu toate însemnările unuia dintre oamenii de pe ambulanță și se uită la băieți.

— Sînt niște copii buni.

— O să am grijă de ei, spuse Roger. Cu mare plăcere.

— O să te sun, am zis eu. Și îți mulțumesc.

Oamenii închiseră ușa ambulanței și, după cum am aflat mai târziu, doamna Gardner le făcu tarte cu fructe băieților pînă cînd aceștia nu mai putură să înghită nici măcar o bucățică.

Considerat un pacient cu leziuni ușoare, la spital nu mi se acordă prea multă atenție, în schimb, în ochii presei locale, eram la loc de cinste. Undele păreau să zbîrnîie de „atac terorist la hipodrom”. Am implorat o soră să mă lase să dau un telefon și mi-am sunat soția.

— Ce naiba se-nîmplă? întrebă ea ridicînd glasul. Adineauri a sunat cineva de la un ziar ca să mă întrebe dacă știam că soțul și copiii mei au sărit în aer. Poți să crezi așa ceva?

— Amanda...

— E limpede că nu ați sărit în aer.

— De la ce ziar era?

— Ce contează? Nu mai țin minte.

— O să fac reclamație. Oricum, ascultă-mă. Cineva ranchiunos a pus explozibil pe hipodromul *Stratton Park* și, da, tribunele au cam sărit în aer...

— Băieții, mă întrerupse ea. Sînt teferi?

— Nevătămați. Cît se poate de teferi. Numai Toby era prin apropiere și a fost scos de un pompier. Te asigur că n-au nici măcar o zgîrietură.

— Unde sînteți acum?

— Băieții sînt cu managerul hipodromului și soția acestuia...

— Nu sînt cu tine? De ce nu sînt cu tine?

— Eu... hm. O să fiu cu ei peste puțin timp. Am cîteva zgîrieturi și cei de la spitalul din localitate se vor ocupa puțin de mine, după care o să mă duc la ei. Christopher o să te sune.

Băieții vorbeau cu mama lor în fiecare seară de la mobilul din autobuz; rutina de familie în expediții.

Amanda se mai liniști puțin. Evident, era numai vina mea că băieții se aflaseră în primejdie. N-am negat. Am întrebat-o dacă voia

ca ei să se ducă acasă.

— Poftim? Nu. N-am spus asta. Știi doar că am planificat o grămadă de lucruri pentru weekend-ul ăsta. Mai bine să stea cu tine. Numai să ai mai multă grijă de ei, atîta tot.

— Da.

— Deci, ce să spun dacă mai sună cineva de la ziare?

— Că ai vorbit cu mine și totul e în ordine. S-ar putea să vezi ceva și la televizor, pentru că erau niște reporteri cu camere video la hipodrom.

— Ai mai multă grijă, Lee.

— Bine.

— Și nu suna în seara asta. Mă duc cu Jamie la Shelly. Doar e ziua ei, n-ai uitat, nu?

Shelly era sora ei.

— N-am uitat.

Ne-am spus la revedere; întotdeauna politicoși. Răceala fu diminuată cu puțin efort.

Mulțimea de zgîrieturi și tăieturi pe care le minimalizasem cît mai mult cu putință fură dezvelite, în cele din urmă, și stîrniră țîțîituri. Praful și molozul fură spălate, așchiile fură scoase cu penseta și mi se puseră copci după ce mi se făcu anestezie locală.

— O să te doară cînd va trece efectul anesteziei, zise vesel cel care îmi pusese copcile. Unele din rănilile astea sînt înșelător de adînci. Ești sigur că nu vrei să rămîi aici peste noapte? O să se găsească un pat și pentru dumneata.

— Mulțumesc, dar nu vreau.

— Atunci, să stai pe burtă cîteva zile. Vino din nou peste o săptămînă să-ți scoatem copcile. Pînă atunci ar trebui să te vindeci.

— Mulțumesc mult.

— Continuă să iei antibiotice.

Spitalul îmi dădu o ambulanță care să mă ducă acasă la Roger Gardner (pe drumul din spate, la insistențele mele) și, ajutîndu-mă de un cadru împrumutat și îmbrăcat într-un halat bleu de la

magazinul spitalului, am încheiat călătoria pe picioarele mele.

Am observat încântat că autobuzul fusese adus în fața garajului aranjat. Cei cinci ocupanți ai săi se aflau în sufrageria soților Gardner și se uitau la televizor.

— Tată! exclamă ei sărind imediat, dar, văzînd obiectul de care, de obicei, se ajutau să meargă bătrînii, tăcură nesiguri.

— Da, să n-aud rîsete pe tema asta, bine? am zis eu. O mulțime de cărămizi și bucăți de tavan au căzut pe spatele și pe picioarele mele făcîndu-mi cîteva tăieturi, care au fost cusute. Unele sînt pe spate și destul de multe pe picioare, una e chiar pe fund, așa încît nu prea pot să stau jos și să n-aud rîsete din cauza asta.

Ei rîseră, totuși, în principal de ușurare, ceea ce era în ordine.

Doamna Gardner se arată grijulie.

— Ce să-ți aduc? Un ceai fierbinte?

— Un whisky triplu?

Ea zîmbi și îmi umplu paharul cu generozitate, spunîndu-mi că Roger fusese ocupat toată ziua la tribune și că îl înnebuniseră cei de la poliție, ziariștii și membrii familiei Stratton, care veniseră furioși.

Se părea că băieții și doamna Gardner așteptau să înceapă știrile, ceea ce se întîmplă chiar în clipa aceea, incidentul cu bomba de la hipodromul *Stratton Park* fiind relatat în amănunt.

Diverse imagini arătară partea din spate a tribunelor, de unde se putea vedea tot dezastrul. Un interviu de cinci secunde cu Conrad dezvălui cele mai lăuntrice gînduri ale sale („șocat și furios”). „Din fericire, n-a fost decît o singură persoană cu răni ușoare”, spuse o voce cînd apăru o imagine cu mine (din fericire, de nerecunoscut) cînd eram coborît pe trepte.

— Țsta ești tu, tată, spuse Neil încîntat.

O imagine scurtă cu Toby care cobora de mîna unui pompier îi făcu pe băieți să chiuie. Apoi, zece secunde cu Roger „colonelul Gardner, managerul hipodromului” – spunînd că familia Stratton promitea că ședința de luni avea să se țină așa cum fusese stabilit. „Este important să nu cedăm în fața tacticilor teroriste”. În cele din

urmă, o imagine cu demonstranții cu căciuli de lână care își plimbau pancartele prin fața porților, lăsându-i pe telespectatori cu o insinuare nerostită, dar sinistă. Nedrept, mi-am spus.

Cînd la buletinul de știri începura să apară politicienii, le-am spus doamnei Gardner și băieților că mă duceam să-mi pun ceva pe mine, după care am mers șchiopătînd ușor cu cadrul la autobuz și am urcat treptele fără el, strîmbîndu-mă de durere. Deși avusesem intenția să mă îmbrac, m-am întins pe canapeaua lungă ce era și patul meu, tremurînd și simțindu-mă rău, ceea ce mă făcu să recunosc în sinea mea că eram cu mult mai rănit decît aș fi vrut.

După un timp, ușa se deschise și mă așteptam să fie unul din copii. Era Roger, care se întorsese acasă.

Se așeză pe canapeaua din fața mea, părăind foarte obosit.

— Te simți bine? mă întrebă el.

— Da, am zis eu fără să mă mișc.

— Nevastă-mea zice că ești pămîntiu.

— Nici tu nu ești prea trandafiriu.

El zîmbi scurt și își frecă nasul cu două degete; un soldat ordonat și disciplinat care își permitea un gest de epuizare după manevrele unei zile lungi.

— Polițiștii și toți cei preocupați de securitate au apărut ca niște cîini de vînătoare. Oliver s-a ocupat de ei – l-am sunat să vină imediat – și întotdeauna se descurcă excelent cu genul ăsta de oameni. I-a făcut să fie de acord că, dacă luăm măsurile de precauție necesare, putem să organizăm cursele de luni. E un magician al cuvintelor, zise el, după care făcu o pauză. Polițiștii s-au dus la spital ca să stea de vorbă cu tine. Sigur trebuia să existe un pat și pentru tine în starea în care erai.

— N-am vrut să rămîn.

— Dar ți-am spus c-o să avem noi grijă de băieți.

— Știu. Unul, doi ar mai fi fost cum ar fi fost, dar nu cinci.

— Sînt copii buni, protestă el.

— Astăzi sînt liniștiți. Era mai bine să vin.

Nu mai spusese nimic, dar, ca și cum n-ar fi fost încă pregătit să vorbească despre lucrurile care îl preocupau cel mai mult, mă întrebă cum îi chema pe fiecare.

— Ca să fie mai limpede în mintea mea, zise el.

I-am răspuns cam în același fel, amînd puțin întrebările care trebuiau puse și care aveau nevoie de răspunsuri.

— Christopher, cel înalt și blond, are paisprezece ani. La fel ca majoritatea copiilor mai mari, are grijă de ceilalți. Toby, cel care a fost cu mine în tribune astăzi, are doisprezece ani, Edward, zece. El e cel tăcut. Cînd nu-l vezi nicăieri, e într-un colț și citește o carte. Pe urmă, e Alan...

— Cu pistrui și un zîmbet pe față, zise Roger.

— Cu pistrui și un zîmbet pe față, am spus eu, și cu un simț al pericolului deficient. Are nouă ani. Întîi sare. Apoi se vaită.

— Și Neil, zise Roger. Micul Neil cel cu ochi strălucitori.

— Are șapte ani. Iar Jamie, bebelușul, are zece luni.

— Noi avem două fete, spusese Roger. Amîndouă sînt mari, au plecat și sînt ocupate să-și găsească partenerii de viață.

Tăcu și același lucru l-am făcut și eu. M-am mișcat ușor, simțind o durere teribilă, iar Roger observă, fără să comenteze nimic.

— Tribunele au fost verificate ieri, am zis eu.

Roger oftă.

— Au fost verificate. Erau curate. Nici urmă de explozibil. Cu siguranță nici un cablu detonator în jurul scării. Personal am verificat totul. Mereu fac asta.

— Dar nu și în Vinerea Mare.

— Ieri după-amiază pe la cinci. Am făcut rondul cu administratorul.

— Nu s-au vrut victime omenești.

— Nu. S-a vrut distrugerea unei tribune centrale, într-una din puținele zile lucrătoare din an cînd nu se țin curse nicăieri în Marea Britanie. Tocmai ca să nu moară nimeni.

— Presupun că aveți un paznic de noapte, am spus eu.

— Bineînțeles, zise el clătinînd din cap frustrat. Își face rondul cu un câine. Zice că n-a auzit nimic. N-a auzit oameni dînd găuri în pereți. N-a văzut lumini mișcîndu-se prin tribune. Și-a încheiat tura azi-dimineață la șapte și a plecat acasă.

— Polițiștii l-au întrebat?

— Polițiștii l-au întrebat. Eu l-am întrebat. Conrad l-a întrebat. Sărmanul om a fost adus înapoi mort de somn și asaltat cu întrebări acuzatoare. Nici în cele mai bune momente nu e prea inteligent. Clipea și arăta penibil. Conrad m-a acuzat că am angajat un tăntălău.

— O să se dea vina pe toată lumea, am spus eu.

El încuviință.

— Deja plutește în aer. Eu sînt vinovat aproape pentru orice.

— Cine a venit din familia Stratton?

— Cine n-a venit? spuse el oftînd. Toți cei care au fost la ședința acționarilor, în afară de Rebecca, plus soția lui Conrad, Victoria, plus soția lui Keith, Imogen, care era beată, plus băiatul din flori al lui Hannah, Jack, plus soția lui Ivan, Dolly. Marjorie Binsham și-a folosit limba ca pe un bici. Conrad nu se poate pune cu ea. I-a făcut praf pe polițiști. A vrut să știe de ce n-ai făcut în așa fel încît tribunele să nu sară în aer, după ce că puștiul tău descoperise pericolul.

— Draga de ea!

— Cineva i-a spus că ai fost la un pas de moarte și ea a zis că așa ți-a trebuit, spuse el clătinînd din cap. Uneori, am impresia că toți sînt țicniți în familia asta.

— În dulapul de deasupra capului tău sînt niște pahare și niște whisky, am zis eu.

El zîmbi ușor și turnă în două pahare.

— N-o să te faci să te simți mai bine, remarcă apoi, punînd unul pe măsuta încorporată, cu sertare sub ea, care se afla la capătul patului meu. Și unde ai găsit autobuzul ăsta splendid? În viața mea n-am văzut așa ceva. Cînd l-am adus aici împreună cu băieții, mi-au

arătat totul. Păreau să creadă că ai construit interiorul cu mâinile tale. Cred că ai avut un designer de iahturi.

— Ambele ipoteze sînt corecte.

Dădu gata paharul din două înghițituri, soldățește, și îl puse pe masă.

— Nu putem să le oferim paturi băieților, pentru că nu e suficient loc, dar cu mîncarea ne descurcăm.

— Îți mulțumesc, Roger. Îți sînt recunoscător. Dar în autobuzul ăsta e mîncare pentru un batalion întreg și batalionul are destulă experiență în „descurcă-te-singur”.

În ciuda asigurărilor sale, am văzut că răsuflă ușurat. Într-adevăr, era mai obosit decît mine.

— Îmi faci o favoare, totuși? l-am întrebat.

— Dacă îmi stă în puteri.

— Poți să fii vag în ceea ce privește locul unde mă aflu în seara asta? În caz că întreabă cineva de la poliție sau din familia Stratton.

— Undeva prin stînga planetei Marte e bine?

— Într-o zi o să te răsplătesc, am spus eu.

Lumea adevărată, cum ar fi spus Toby, începuse dimineață. Călătorind incomod, am plecat cu Roger la biroul său, lîngă ringul de prezentare, după ce i-am lăsat pe cei cinci băieți să spele exteriorul autobuzului cu găleți de detergent, perii cu cozi lungi și cîrpe, avînd voie să folosească robinetul de afară al soților Gardner și furtunul de grădină.

Asemenea activitate gigantică se încheia întotdeauna cu cinci copii uzi learcă și încîntați și un autobuz cel puțin pe jumătate curat. O sfătuisem pe doamna Gardner să se ducă în casă și să închidă ochii și ferestrele și, după ce prima găleată plină de apă nu nimerise parbrizul, ci pe Alan, ea îmi aruncase o privire speriată și îmi urmase sfatul.

— Nu te deranjează că se udă? mă întrebă Roger cînd am părăsit locul unei posibile devastări.

- Au multă energie pe care trebuie să și-o consume.
- Ești un tată extraordinar.
- Nu mă simt.
- Cum îți mai sînt tăieturile?
- Oribile.

El rîse ușor, se opri lîngă ușa biroului și îmi dădu cadrul după ce am coborît de mașină. Aș fi preferat să nu am nevoie de el, dar se părea că nu mai aveam forță decît în brațe.

Deși era numai opt și jumătate, prima mașină de necazuri opri lîngă noi înainte ca Roger să apuce să descuie. Aruncă o privire peste umăr ca să vadă cine venise și spus „La naiba!” cînd recunoscuse mașina.

- Nesuferitul de Keith.

Nesuferitul de Keith nu venise singur. Nesuferitul de Keith o adusese cu el pe Hannah și Hannah îl adusese cu ea pe fiul ei Jack.

Cei trei coborîră din mașina lui Keith, venind hotărîți spre biroul lui Roger.

Acesta descuie, deschise ușa și îmi spuse brusc:

- Vino înăuntru.

Atît de repede cît îmi permise cadrul, l-am urmat spre capătul îndepărtat al biroului, unde haina mea încă se mai afla pe spătarul scaunului, abandonată din dimineața precedentă. Cu o viață, aproape o moarte, în urmă.

Keith, Hannah și Jack trecură pragul furioși. Keith reacționează la prezența mea ca și față de o alergie, iar Hannah nu și-ar fi admirat propria-i expresie. Jack, un adolescent deșirat, semăna foarte bine cu bunicul lui: chipeș și rău.

— Gardner, dă-l afară pe individul ăsta de-aici! spuse Keith. Și ești concediat. Ești un incompetent. Îți iau eu locul și poți să pleci. Cît despre dumneata... zise el îndreptîndu-și privirea dușmănoasă spre mine, copiii dumitale afurisiți n-aveau nici un drept să se afle în preajma tribunei centrale, iar dacă intenționezi să ne dai în judecată pentru că ai fost suficient de prost ca să sări în aer, ai face

bine să te mai gîndești.

De fapt, nu mă gîndisem deloc la acest lucru.

— Mi-ai dat o idee, am spus eu.

Prea tîrziu, Roger îmi făcu un semn ca s-o las baltă, să nu complic lucrurile. Eu însumi văzusem cît de repede devenise violent Keith la ședința acționarilor și mi-am amintit cum mă gîndeam că n-ar fi avut nici o șansă în fața fiului de treizeci și cinci de ani al lui Madeline.

Lucrurile se schimbaseră puțin de atunci.

Acum, aveam nevoie de un cadru, dacă voiam să stau în picioare. Și, în plus, ei erau trei.

Roger spuse „La naiba” printre dinți.

CAPITOLUL 7

I-am spus în același mod:

— Pleacă de-aici.

— Nu.

— Ba da. Păstrează-ți slujba.

Roger rămase.

Keith trînti ușa și, deși el păru să ezite o secundă, două, Hannah nu avea nici un fel de îndoieli sau de rețineri. Pentru ea, eram simbolul oribil al tuturor resentimentelor pe care le nutrise timp de patruzeci de ani. Keith, care ar fi trebuit să-i aline furia încă din copilărie, fără îndoială că i-o încurajase. Disprețul lui Hannah nu mai putea fi stăpînit. Un pumnal între omoplați, se citea în ochii ei.

Se repezi spre mine în același mod felin pe care îl observasem la Rebecca și își folosi toată greutatea pentru a mă împinge în perete, în același timp, încercînd să mă zgîrie pe față cu unghiile.

Roger încercă să protesteze politicos.

— Domnișoară Stratton...

Dar fiara lovi.

Mi-ar fi plăcut să-i trag un pumn zdravăn la baza sternului și câteva palme, dar tabuurile licăriră în subconștientul meu și, poate că aș fi putut să o trîntesc la pămînt pe femeia aceea deoarece Keith o lovise pe mama. Mama mea, mama lui Hannah.

În orice caz, am încercat doar să-i apuc încheieturile surorii mele vitrege, ceea ce însemna să-mi iau ambele mâini de pe cadru, astfel că i-am oferit lui Keith o ocazie pe care nu vru să o rateze.

Puse mîna pe cadru, o împinse pe Hannah la o parte și mă lovi cu el. Nu fu bine deloc. Peste tăieturile prinse cu copci, oribil.

Roger îl apucă de braț ca să-l împiedice să mai lovească, iar eu o țineam pe Hannah de încheieturi, încercînd să nu mă las scuipat în față. Ce mai tura-vura, era o dimineață de sîmbătă îngrozitoare.

Și se înrăutăți și mai mult.

Keith se repezi spre Roger cu cadrul, dar acesta se feri. Atunci Keith îl roti spre mine și mă lovi din nou. Din moment de Hannah se zbătea furioasă să se elibereze și Keith mă lovea în stomac, picioarele îmi cedară, în cele din urmă, astfel că m-am clătinat și m-am prăbușit la pămînt.

Hannah își trase mîinile din strînsoare și își folosi gheata. Fiul ei, care nici măcar nu mă cunoștea, intră în joc și mă lovi de două ori cu picioarele cu la fel de multă ură, dar fără să se gîndească la consecințe. L-am apucat de picior cînd vru să mă lovească a treia oară, l-am tras cu putere și, cu un țipăt de uimire, se dezechilibra și căzu în apropierea mea.

Ghinionul lui. L-am apucat și i-am tras un pumn în față, trîntindu-i capul de podea, ceea ce o făcu pe Hannah să țipe ca o nebună. Am descoperit că ghetetele ei aveau botul ascuțit și tocuri cui.

Eram conștient că, undeva deasupra, Roger încercă să pună capăt conflictului, dar, pentru asta, ar fi avut nevoie de o armă.

Keith se apucă să mă lovească apoi cu picioarele. Am simțit fiori în tot trupul sub greutatea și sălbăticia lui. Roger făcea tot ce-i stătea în putință ca să-l tragă de pe mine și cu brutalitate, de data asta.

Într-un târziu, ușa se deschise din nou, aducînd o mult așteptată întrerupere.

— Hei, ce se petrece aici? exclamă o voce de bărbat.

Smulgîndu-se din mîna lui Roger, Keith spuse netulburat:

— Pleacă, Ivan. Nu e treaba ta.

Am bănuir că Ivan făcu ce i se spusese, dar, după el veni o propunere mult mai aspră.

Vocea imperioasă a lui Marjorie răsună peste vacarmul luptei.

— Keith! Hannah! Ce naiba credeți că faceți? Colonele, cheamă poliția. Cheamă poliția chiar în clipa asta.

Amenințarea funcționează instantaneu. Hannah încetă să mai lovească și să mai țipe. Keith, gîfîind, se dădu înapoi. Jack se tîrî de lîngă mine în patru labe. Roger îmi aduse cadrul și întinse mîna ca să mă ridice. Trebui să facă mai mult efort decît se așteptase, dar, cu perseverență, izbuti. M-am sprijinit de cadru prin forța brațelor și m-am rezemat sfîrșit de perete, descoperind că nu veniseră numai Ivan și Marjorie, ci și Conrad și Dart.

Timp de cîteva clipe, fără să spună nimic, Marjorie cîntări lucrurile, observînd furia din atitudinea lui Hannah, violența nestinsă din Keith și nasul umplut de sînge al lui Jack. Îi aruncă o privire lui Roger, după care se opri asupra mea, măsurîndu-mă din cap pînă-n picioare.

— Rușinos, spuse ea acuzator. Să vă bateți ca animalele. Ar fi trebuit să eviți asta.

— N-avea ce căuta aici, zise Keith mînios. Mi-a tras un pumn. El a-nceput.

— Mi-a spart nasul, se smiorcăi Jack.

— Nu-mi spuneți că v-a atacat pe toți trei, remarcă Dart ironic. Așa vă trebuie.

— Tu ai face bine să taci, îi spuse Hannah cu furie.

Conrad își exprimă și el părerea.

— Trebuie să fi făcut ceva ca să fi declanșat așa ceva. Adică e limpede.

Deveni magistratul examinator, acuzatorul, cel plin de sine.

— Ei bine, domnule Morris, de ce l-ai lovit pe fratele meu și i-ai atacat familia? Ce ai de spus?

M-am gândit că era timpul ca acuzatul să se apere. Am înghițit în sec. Mă simțeam vlăguit. De asemenea, suficient de furios ca să nu cedez în fața slăbiciunii sau să-i las să vadă acest lucru și să se bucure.

Cînd am fost sigur că vocea nu avea să mă trădeze, am spus pe un ton neutru:

— Nu l-am lovit pe fratele dumitale. N-am făcut nimic. Ei m-au atacat pentru că sînt cine sînt.

— Aiurea! exclamă Conrad. Oamenii nu sînt atacați numai pentru că sînt cine sînt.

— Spune-le asta evreilor, zise Dart.

Îi șocă pe toți, dar nu prea mult.

— Ieșiți toți, spuse Marjorie Binsham. Mă voi socoti eu cu domnul Morris, adăugă apoi și întoarse capul spre Roger. Și dumneata, colonele. Afară.

— Nu e prudent... zise Conrad.

— Prostii! îl întrerupse ea. Afară.

O ascultară, ieșind fără să se uite unii la alții.

— Închideți ușa, porunci ea și Roger, care ieși ultimul, o închise.

Ea se așeză calmă, purtînd în ziua aceea un palton bleumarin pe sub care se zărea un guler alb. Părul cărunț și ondulat, tenul cu aspect fragil și ochii pătrunzători ca de vultur erau neschimbate.

Mă examinează critic.

— Ieri ai sărit în aer și astăzi, ai fost bătut, zise apoi. Nu ești foarte deștept, nu?

— Nu.

— Și depărtează-te de perete. Îl murdărești de sînge.

— O să-l zugrăvesc mai tîrziu.

— De unde sîngerezi, mai exact?

I-am povestit despre mulțimea de zgîrieturi, tăieturi și copci.

— Am senzația că unele s-au deschis, am zis eu.

— Înțeleg.

Timp de câteva clipe păru nedecisă, ceea ce nu o caracteriza deloc, după care spuse:

— Dacă vrei, te eliberez de înțelegerea noastră.

— Da? am întrebat eu surprins. Nu, înțelegerea rămîne în picioare.

— Nu mă așteptam să fii rănit.

M-am gândit puțin. Rănit, chiar dacă destul de grav, era, în anumite privințe, ceva imaterial. Am ignorat acest lucru cît mai mult.

M-am concentrat asupra altor lucruri.

— Știți cumva cine a pus explozibilul? am întrebat-o.

— Nu.

— Care dintre Strattoni ar fi putut să știe?

— Nici unul.

— Dar Forsyth?

Și ea se întunecă la față.

— Orice ar fi Forsyth, nu e un expert în aruncarea lucrurilor în aer.

— Are vreun motiv să pună pe altcineva s-o facă?

După o pauză, spuse:

— Nu cred.

Pe frunte îmi apăruseră broboane de sudoare. Cînd am ridicat mîna în mod automat ca să mă șterg, am început să mă clatin și m-am agățat repede de cadru, luptîndu-mă să-mi recapăt echilibrul și să nu cad.

Prea mulți mușchi zdrobiți, prea multe tăieturi, prea multă bătaie, în general. Am respirat adînc pînă trecu momentul de criză, lăsîndu-mi toată greutatea în brațe.

— Stai jos, îmi porunci Marjorie.

— Ar fi și mai rău.

Ea mă privi nedumerită. Am zîmbit.

— Copiilor mei li se pare amuzant.
— Dar nu e.
— Nu prea.
— Ai de gînd să-l dai în judecată pe Keith pentru agresiune fizică? mă întrebă ea apoi. Și pe Hannah, de asemenea?

Am clătinat din cap.

— De ce? Te-au lovit cu picioarele. I-am văzut cu ochii mei.

— Și ați declara asta în instanță?

Ea ezită. Folosise poliția ca o amenințare pentru a pune capăt luptei, dar atîta fusese, o amenințare.

M-am gîndit la pactul pe care îl făcuse mama cu lordul Stratton, să păstreze tăcerea în legătură cu comportamentul violent al lui Keith. Beneficiasem foarte mult de pe urma acelei tăceri. Instinctul îmi spunea să fac la fel ca mama.

— O să mă socotesc cu Keith într-o zi, am spus eu. Dar nu făcîndu-vă să luați poziție împotriva familiei dumneavoastră în public. Va fi o chestiune personală, între mine și el.

Răsufliînd ușurată, zise:

— Îți doresc numai bine.

Afară se auzi șuieratul unei singure sirene, mai mult o anunțare a sosirii decît un semn de grabă.

Poliția sosise, totuși. Marjorie Binsham nu păru încîntată, iar eu mă simțeam foarte obosit și, în clipa aceea, ușa se deschise, lăsînd să intre mai multe persoane decît permitea spațiul.

Keith încerca în zadar să-i convingă pe oamenii legii că îl agresasem fizic pe nepotul său, Jack.

— Jack n-ar trebui să lovească oamenii căzuți la pămînt, zise Roger calm.

— Iar tu poți să pleci, rosti Keith cu răutate. Ți-am spus. Ești concediat.

— Nu fi ridicol, zise Marjorie cu severitate. Colonele, nu ești deloc concediat. Avem nevoie de dumneata. Te rog să rămîi aici. Numai cu o majoritate de voturi poți fi dat afară și această

majoritate n-o să existe.

— Într-o bună zi, Marjorie, o să scap de tine, spuse Keith cu vocea tremurînd de furie.

— La ascultă, Keith... începu Conrad.

— Și tu să taci, zise Keith cu ură. Tu sau șantajistul tău de arhitect ați aruncat tribunele în aer.

În liniștea aceea șocată, care îi lăsa pe toți Strattonii cu gurile căscate, polițistul își consultă carnetelul și întrebă care dintre membrii familiei conducea o mașină *Granada* de un verde închis, veche de șase ani și cu aripi ruginite.

— Ce legătură are asta cu toată treaba? întrebă Dart.

În loc să răspundă, polițistul repetă întrebarea.

— Eu, spuse Dart. Și, ce-i cu asta?

— Ați trecut cu mașina pe poarta principală a hipodromului ieri dimineață la opt și douăzeci, l-ați forțat pe domnul Harold Quest să sară la o parte din calea dumneavoastră ca să nu fie rănit grav și ați făcut un gest obscen la adresa dumnealui cînd a protestat?

Dart aproape că izbucni în rîs, dar, în ultima clipă, își dădu seama că n-ar fi fost prudent.

— Nu, zise el.

— Nu ce, domnule? N-ați intrat pe poartă? Nu l-ați făcut pe domnul Quest să sară din fața mașinii? N-ați făcut un gest obscen?

— N-am intrat pe poarta principală ieri dimineață la opt și douăzeci, spuse Dart deloc îngrijorat.

— Dar ați recunoscut că e mașina dumneavoastră, domnule...

— Nu am condus-o ieri dimineață la opt și douăzeci. N-am intrat pe poarta principală, n-am fost nicăieri.

Polițistul puse politicos întrebarea inevitabilă.

— Eram în baie, dacă vreți să știți, spuse Dart și lăsa imaginația colectivă să stabilească ce făcea.

— Domnul Quest este cumva un individ solid, cu barbă, o căciulă de lînă și o pancartă pe care scrie „drepturile cailor sînt pe primul plan”? am întrebă eu.

Polițistul admise:

- Corespunde descrierii, într-adevăr, domnule.
- Omul acela! exclamă Marjorie.
- Ar trebui împușcat, zise Conrad.
- Iese în fața fiecărei mașini, îi spuse Marjorie polițistului. Fără îndoială că, pînă la urmă, o să-și atingă scopul.

— Care anume, doamnă?

— Să fie lovit, bineînțeles. Să cadă artistic la cel mai ușor contact. Să sufere pentru cauză. Trebuie să fim foarte atenți cu acest om.

— Sînteți sigur că domnul Quest se afla lîngă poartă ieri dimineață la opt și douăzeci? am întrebat eu.

— Dînsul insistă că da, spuse polițistul.

— În Vinerea Mare? E o zi cînd nimeni nu se duce la curse.

— A zis că era acolo.

Am renunțat. Lipsa de energie. Dart intrase și ieșise cu mașina pe poartă suficient de des pentru ca orice demonstrant să o poată descrie pînă la abțibildul din spate pe care scria *Dacă poți să citești asta, dă-te mai în spate*. Dart îl înfuriase pe bărbos în ziua cînd fusesem cu el. Barbă mare, Harold Quest, se simțea obligat să creeze probleme. Unde se afla, oare, adevărul?

— Iar dumneavoastră, domnule Morris... zise polițistul răsfoind carnetelul și consultîndu-l. Ni s-a spus că erați reținut la spital, dar cînd am mers acolo să vă punem cîteva întrebări, ni s-a spus că plecaseți. Nu vă eliberaseră oficial.

— Ce cuvinte punitive! am zis eu.

— Poftim?

— Reținut și eliberat. Ca la pușcărie.

— Nu v-am găsit, se plînze el. Nimeni nu părea să știe unde erați.

— Ei bine, acum sînt aici.

— Și... domnul Jack Stratton susține că, pe la opt și cincizeci, azi-dimineață, l-ați atacat și i-ați spart nasul.

— Jack Stratton nu susține nimic de acest gen, spuse Marjorie

categorică. Vorbește, Jack.

Tamponându-și fața cu o batistă, tânărul îmbufnat sesiză iritarea lui Marjorie și mormăi că, probabil, se lovise de o ușă.

În ciuda protestelor lui Keith și Hannah, polițistul trase resemnat o linie în carnețel în dreptul cazului respectiv și spuse că superiorii săi voiau să știe de la mine unde se afla explozibilul „înainte de detonare”. Unde puteam fi găsit? mă întrebă.

— Când?

— În această dimineață, domnule.

— Păi... aici, presupun.

Uitându-se la ceas, Conrad anunță că chemase un expert în demolări și un inspector de la consiliul local pentru a-l sfătui cum era mai bine să îndepărteze vechile tribune și să curețe zona pentru reconstruirea lor.

— N-ai nici un drept să faci asta, sări Keith furios. E și hipodromul meu, nu numai al tău, iar eu vreau să-l vînd. Dacă o să-l vindem unui edil, el o să îndepărteze tribunele fără să ne coste nimic pe noi. Noi nu reconstruim nimic.

Marjorie spuse că aveau nevoie de opinia unui expert cu privire la întrebarea dacă tribunele puteau fi reconstruite la fel ca înainte sau nu și dacă asigurarea hipodromului avea să acopere orice altă acțiune.

— Dacă adăugăm și asigurarea la profitul obținut din vânzare vom avea cu toții de câștigat, spuse Keith cu încăpăținare.

Din moment ce discuția nu îi interesa, polițiștii se retraseră la mașină și puteau fi văzuți vorbind prin stație, consultându-și superiorii, probabil.

— Tribunele pot fi refăcute? l-am întrebat îndoielnic pe Roger.

— E prea devreme pentru un răspuns, zise el cu prudență.

— Bineînțeles că da, spuse Marjorie hotărâtă. Orice poate fi refăcut, dacă se insistă.

Refăcut ca înainte, sau copiat, voia să spună. Ceea ce m-am gândit că ar fi fost o greșeală pentru viitorul lui *Stratton Park*.

Membrii familiei continuară să se certe. Apăruseră cu toții devreme, tocmai ca să împiedice luarea unei decizii unilaterale. Ieșiră din birou ciondănindu-se, legați unii de alții prin teama de ce ar fi putut face oricare dintre ei pe cont propriu. Roger privi în urma lor cu o expresie de exasperare pe chip.

— Ce mod de a conduce o afacere! Și nici Oliver, nici eu n-am fost plătiți dinainte să moară lordul Stratton. Obișnuia să ne semneze cecurile personal. Singura împuțernicită să ne plătească, după aceea, e doamna Binsham. I-am explicat acest lucru când ne-am plimbat în jurul pistei miercurea trecută, iar ea a zis că înțelege, însă, când am întrebat-o ieri din nou, după ce au explodat tribunalele, când a venit aici împreună cu ceilalți, mi-a spus să n-o bat la cap într-un asemenea moment, zise el și oftă adînc. Bine, bine, dar sînt mai bine de două luni de cînd nu ne-am primit salariul.

— Cine plătește personalul hipodromului? l-am întrebat eu.

— Eu. Lordul Stratton a aranjat asta. Keith nu e de acord. Zice că e o invitație la fraudă. Mă judecă după sine, desigur. Oricum, singurele cecuri pe care nu pot să le semnez sînt cel al lui Oliver și al meu.

— Le-ai pregătit?

— Secretara mea a făcut-o.

— Dă-mi-le mie.

— Ție?

— O s-o fac pe bătrîna să le semneze.

Nu mă întrebă cum. Doar deschise un sertar al biroului, scoase un plic și mi-l dădu.

— Pune-mi-l în buzunar, am zis eu.

Se uită la cadru, clătină din cap și vîrî cecurile în buzunarul hainei mele.

— Tribunalele sînt făcute praf? l-am întrebat.

— Mai bine vezi cu ochii tăi. Dar, ai grijă, nimeni n-are voie să se apropie. Poliția a îngrădit locul cu cordoane.

De pe fereastra biroului nu se vedea prea bine. Se zăreau zidul

din capăt, acoperișul și puțin din treptele neacoperite.

— Aș prefera să văd totul fără să fiu însoțit de Strattoni, am zis. Roger aproape că zîmbi.

— Tuturor le e teamă să-i scape pe ceilalți de sub observație.

— Și eu am avut impresia asta.

— Presupun că știi că sîngerezi.

— Marjorie a zis că murdăresc peretele, am spus eu dînd din cap. Cred că s-a oprit.

— Dar... zise el și tăcu.

— O să mă duc să mă repare, am promis. Deși Dumnezeu știe cînd. Te fac să aștepți atît de mult.

— Unul din doctorii hipodromului ar fi mai rapid, zise el. Aș putea să-l rog, dacă vrei. E foarte de treabă.

— Da, am aprobat eu încordat.

Roger dădu telefon și îl asigură pe doctor că luni cursele aveau să se desfășoare așa cum fusese stabilit. Pînă atunci, ca o favoare, putea să coase pe cineva? Cînd? De preferat, imediat. Mii de mulțumiri.

— Hai să mergem, îmi spuse el apoi și puse receptorul în furcă. Încă mai poți să mergi?

Puteam și am făcut-o, destul de încet. Polițiștii protestară cînd văzură cum dispăream din nou. O să se întoarcă într-o oră, două, zise Roger liniștitor. Strattonii nu se zăreau nicăieri, deși mașinile lor erau încă parcate. Roger porni cu jeep-ul spre poarta principală și domnul Harold Quest se abținu să ni se posteze în față.

Doctorul era cel care se ocupase de cei trîntiți la pămînt lîngă șanțul descoperit, eficient și calm.

Cînd văzu despre ce era vorba, nu vru să o facă.

— Generaliștii nu mai fac chestii din astea, îi spuse el lui Roger. Îi trimit pe oameni la spital. Ar trebui să fie la spital. Gradul ăsta de durere e ridicol.

— Vine și trece, am spus eu. Și dacă am fi fost în Sahara?

— Swindon nu e Sahara.

— Toată viața e un deșert.

El mormăi ceva și îmi acoperi rănila cu ceea ce aducea a bandă adezivă.

— Nu te-am mai văzut undeva? mă întrebă el nedumerit, când se apropia de sfârșit.

I-am spus de gard.

— Tipul cu copii! zise el clătînînd din cap cu regret. Mă tem că au văzut niște orori.

Roger îi mulțumi pentru ajutorul pe care mi-l acordase și eu am făcut același lucru. Apoi, doctorul îi spuse lui Roger că autoritățile din domeniul curselor primiseră o reclamație din partea Rebeccai Stratton privind competența sa profesională sau lipsa acesteia. Voiau un raport detaliat în legătură cu decizia sa de a-i recomanda să nu mai alerge din cauza contuziei.

— E o nemernică, spuse Roger.

Doctorul îmi aruncă o privire plină de suspiciune.

— E în regulă, îl asigură Roger. Poți să spui ce vrei.

— De cînd îl cunoști?

— De destul timp. Și Strattonii au fost cei care i-au redeschis rănila.

M-am gîndit că trebuie să fie cumplit să depinzi chiar și în mică măsură de Strattoni pentru a-ți câștiga existența. Roger trăia cu adevărat pe marginea unui abis: fără slujbă însemna fără casă.

Conduse cu grijă înapoi spre hipodrom, fără să-mi spună nimic despre mîna pe care o țineam lipită de față sau despre capul care îmi cădea întruna. În ceea ce îl privea, ceea ce voiam să fac era numai treaba mea. Aveam sentimente puternice de prietenie și recunoștință.

Barbă-mare păși în fața jeep-ului.

M-am întrebat dacă numele lui era chiar Quest sau dacă îl născocise. Nu era o întrebare pe care să o pun în momentul acela. Ne bloca drumul spre poartă și, spre surprinderea mea, Roger dădu înapoi, întoarse mașina și își continuă drumul.

— Tocmai mi-a venit ideea că, dacă intrăm prin spate, nu numai că evităm o confruntare cu omul acela, dar ai putea să treci și pe la autobuz ca să-ți pui niște haine curate.

— Nu prea mai am.

El îmi aruncă o privire plină de îndoială.

— Ale mele nu sînt suficient de mari.

— Nu. E-n regulă.

Aveam de ales între o pereche de blugi de lucru foarte uzați și hainele de mers la curse. Am optat pentru blugi și o cămașă de lînă în carouri și am aruncat lucrurile pătate de sînge într-un coș pentru rufe murdare care era deja plin cu haine mai mici și ude learcă.

Băieții spălaseră autobuzul, dar și pe ei înșiși. Vehiculul părea categoric mai curat. Trebuiau să fie uscați, deși nu se vedeau nicăieri în preajmă. Am coborît din nou încet și l-am găsit pe Roger dînd roată autobuzului, interesat, dar reticent, ca de obicei.

— A fost un autocar de distanță, am spus eu. L-am cumpărat cînd compania a înlocuit vechiul parc cu vehicule moderne, cu pereți din sticlă.

— Cum... vreau să spun, cum rezolvi problema latrinei?

Am zîmbit cînd am auzit termenul specific armatei.

— Dedesubt erau spații imense pentru valize. Am înlocuit o parte din ele cu rezervoare de apă și canalizare. Fiecare autoritate rurală folosește cisterne pentru golirea haznalelor aflate la distanțe mari de orașe. Și mai sînt și șantierelor navale. E ușor să găsești o modalitate de golire, dacă știi pe cine să întrebi.

— Uluiitor, spuse el mîngîind pereții vopsiți în cafeniu și amîinînd, am observat din nou, momentul revenirii la neplăcutul prezent.

Oftă.

— Cred că...

Am încuviințat.

Am urcat înapoi în jeep și ne-am dus la tribune, unde, sprijinindu-mă iarăși de cadru, am privit pentru prima oară obiectiv

dezastrul care avusese loc cu o zi în urmă. Stăteam precauți lângă cordonul poliției, dar nu se mai zărea nici o mișcare în grămada de moloz.

Primul gând: incredibil că Toby și cu mine scăpasem cu viață din acel dezastru.

Clădirea fusese golită pe mijloc, măruntaiele sale revărsându-se într-o cascadă monstruoasă. Camera de cântărire, vestiarele și biroul lui Oliver Wells, care ieșeau în afară din structura principală, fuseseră zdrobite de etajele superioare. Masa de oțel și beton a treptelor de vizionare dinspre pistă însemnase că toată forța explozibilului fusese îndreptată într-o parte, în rezistența mai slabă a cărămizilor, lemnului și mortarului a restaurantelor, barurilor și scării.

Deasupra grămezii compacte de moloz se înălța o coloană de spațiu gol prin etajele superioare, asemeni unui semn al exclamării, avînd în vîrf cîteva bucăți din cabina stewarzilor îndreptate spre cer.

— Dumnezeu mare, am spus eu încet.

După un timp, Roger mă întrebă:

— Ce părere ai?

— În primul rînd, cum naiba ai de gând să organizezi curse aici poimîine?

El își dădu ochii peste cap frustrat.

— E weekend-ul Paștelui. Astăzi se fac mai multe nunți decît în orice altă zi a anului. Luni, curse de cai, de cîini, de ce vrei, peste tot. Toată după-amiaza de ieri mi-am petrecut-o încercînd să găsesc firme care să instaleze corturi. Orice fel de corturi. Dar fiecare fărîmă de pînză e repartizată deja. O să închidem partea asta a tribunelor, desigur, și o să mutăm totul și pe toată lumea în Tattersalls, însă, pînă acum, nu am decît o promisiune pentru două Portkabine pentru vestiare și se pare că va trebui să scoatem cîntarele afară. Cît despre mîncare și baruri... continuă el ridicînd din umeri neputincios. Le-am spus furnizorilor să facă propriile aranjamente și ei ne-au comunicat că sînt deja suprasolicitați.

Dumnezeu să ne ajute dacă o să plouă, pentru că o să lucrăm sub umbrele.

— Unde te-ai gândit să instalezi corturile? l-am întrebat.

— În parcare a membrilor, spuse el pârînd supărat. Cursele din luna Paștelui aduc cei mai mulți bani din tot anul. Nu ne putem permite să le anulăm. Și, atît Marjorie Binsham, cît și Conrad sînt ferm hotărîți să ne desfășurăm activitatea așa cum a fost stabilit. Le-am spus tuturor antrenorilor să-și trimită caii pentru curse. Grajdurile sînt în stare perfectă. Sîntem în conformitate cu toate regulamentele, șase boxe sigure și așa mai departe. Țarcurile de înșeuare sînt în regulă. Ringul de prezentare, la fel. Oliver poate să folosească biroul meu.

După aceea, am pornit încet spre telefon. Zicea că trebuie să confirme niște planuri pentru rețeaua electrică.

Biroul său era plin de Strattoni. Conrad stătea pe scaunul lui Roger și vorbea la telefon.

— Da, știu că i-ați spus managerului meu că nu mai aveți corturi, dar la telefon e însuși lordul Stratton și vă cer să aduceți un cort adecvat de unde știți și să-l instalați aici mîine. Nu mă interesează de unde îl luați, numai să fie aici.

I-am atins brațul lui Roger înainte să apuce să protesteze și i-am făcut semn să ne retragem. Afară, ignorați de toți Strattonii, i-am sugerat să ne întoarcem la autobuz.

— Am un telefon acolo, i-am explicat. Fără întreruperi.

— Ai auzit ce zicea Conrad?

— Da. O să reușească?

— Dacă da, am rămas fără slujbă.

— Dă-i drumul spre autobuz.

Roger conduse mașina pînă acolo și, ca să nu mai fiu nevoit să urc în autobuz și să cobor din nou, i-am spus unde găsea mobilul, rugîndu-l să-l aducă afară împreună cu un carnet cu numere de telefon care se afla sub el. Cînd veni cu ele, am căutat un număr și l-am format.

- Henry? Lee Morris la telefon. Ce mai faci?
- Urgență? Criză? A căzut acoperișul?
- Cum ai ghicit?
- Da, Lee, dar cortul cel mare e închiriat pentru un an.
- Dar cel imens?

Un oftat de resemnare se auzi la celălalt capăt al firului. Henry, un vechi prieten al meu, un dealer de mărunțișuri pe scară largă, achiziționase două corturi mari de la un circ ambulant falimentar și mi le închiria din când în când ca să acopăr vreo ruină pe care voiam s-o feresc de intemperii.

I-am explicat ce trebuia și pentru ce, după care i-am spus lui Roger cu cine avea să stea de vorbă și m-am sprijinit liniștit de cadru cât timp ei discutară despre suprafață, buget și transport.

Când păreau să fi ajuns la un acord, i-am spus lui Roger:

- Spune-i să aducă toate steagurile.

Uluit, Roger transmise mesajul și primi un răspuns care îl făcu să rîdă.

- Bine, o să te sun pentru confirmare, încheie el.

Am luat telefonul și carnetul cu numere cu noi în mașină și ne-am întors la birou. Conrad tot mai vocifera în receptor, dar, judecînd după agitația care îi cuprinsese pe Strattoni, nu ajunseseră la nici un rezultat.

- Dă-i drumul, i-am șoptit lui Roger. Spune că tu ai găsit cortul.

Nu îi plăcea să-și însușească meritul altcuiva, dar își dădu seama că nu avea încotro. Strattonii ar fi putut refuza orice propunere a mea, chiar dacă aceasta ar fi fost în avantajul lor.

Roger se duse spre birou când Conrad trînti receptorul furios.

- Am... am găsit un cort, spuse el ferm.

- Era și timpul! zise Conrad.

- Unde? întrebă Keith supărat.

— Cineva din Hertfordshire are unul. Îl poate trimite încoace mîine dimineață cu o echipă care să-l instaleze.

Conrad era încîntat, dar nu voia să arate.

— Singura problemă este, continuă Roger, că nu închiriază cortul pe perioade scurte. Va trebui să-l ținem cel puțin trei luni. Totuși, această condiție, adăugă el repede, simțind că se pregăteau să-l întrerupă, ar putea fi în avantajul nostru, din moment ce tribunele nu vor putea fi folosite mult mai mult timp. Am putea să ținem cortul cît o să avem nevoie. Are podea fixă, despărțituri mobile și pare mai rezistent decît un cort normal.

— Prea scump, obiectă Keith.

— Totuși, mai puțin scump decît dacă ar trebui să instalăm cîte un cort în fiecare zi de curse.

Marjorie Binsham își aținti privirea asupra mea.

— Vreo idee? întrebă ea.

— Ignoră-l, insistă Keith.

— Toți cei patru directori sînt aici, am spus eu. Țineți o ședință și hotărîți.

Pe buzele lui Marjorie apăru un zîmbet care dispăru repede. Dart, însă, zîmbi larg.

— Dă-ne detaliile, îi ceru Marjorie lui Roger, iar el, consultîndu-și însemnările, le spuse despre ce suprafață și ce preț era vorba și menționează că asigurarea de pe urma indisponibilității tribunelor avea să-l acopere cu ușurință.

— Cine s-a ocupat de această asigurare? întrebă Marjorie.

— Lordul Stratton, eu și brokerii de asigurări.

— Foarte bine, zise ea înțepată, propun ca domnul colonel să semneze un contract pentru achiziționarea cortului în condițiile prezentate. Și Ivan va susține propunerea.

Ivan, nedumerit, replică vag:

— Da? Da, sigur.

— Conrad? întrebă Marjorie.

— Păi... cred că da.

— Votat, strigă Marjorie.

— Mă opun, zise Keith furios.

— S-a luat notă de obiecția ta, spuse Marjorie. Colonele,

închiriază cortul.

Roger dădu paginile carnetului meu de telefoane și vorbi cu Henry.

— Bravo, colonele! Îl felicită Marjorie cu căldură când totul fu aranjat. Locul ăsta n-ar putea să funcționeze fără dumneata.

Conrad păru înfrînt; Ivan, uluit; iar Keith, gata să ucidă.

Jack, Hannah și Dart, jucători mărunți, nu își exprimară gândurile.

Pauza care urmă luă sfîrșit odată cu sosirea a două mașini, una cu doi ofițeri de poliție și un expert în explozibile și cealaltă, cu expertul în demolări al lui Conrad și un reprezentant mustăcios al autorităților locale.

Strattonii, ca o turmă, ieșiră la aer.

Roger își trecu o mîină peste față și spuse că serviciul militar pe care îl satisfăcuse în Irlanda de Nord fusese mai puțin stresant.

— Crezi că am avut o bombă irlandeză aici? l-am întrebat.

El păru uimit, dar clătină din cap.

— Irlandezii se fălesc cu ce fac. Pînă acum, nimeni n-a spus nimic. Și nu uita că acest atac n-a fost menit să ucidă oameni. Bombele irlandeze sînt puse ca să mutileze.

— Atunci, cine?

— Crucială întrebare! Habar n-am. Și nu-i nevoie s-o spui... s-ar putea ca asta să nu fi fost tot.

— Dar paznicii?

— Mi-am pus oamenii să patruleze cîte doi, explică el și bătu ușor în walkie-talkie-ul prins la brîu. Îi raportează în permanență administratorului. Dacă ceva pare suspect, el o să-mi raporteze mie.

Polițiștii intrară în birou și se prezentară ca fiind un inspector șef detectiv și un sergent detectiv. Tînărul care îi însoțea fu prezentat vag și anonim ca fiind un expert în explozibile, un tip care dezamorsa bombe. El fu cel care puse cele mai multe întrebări.

I-am răspuns simplu, descriindu-i unde fusese cablul detonator și cum arăta.

- Dumneata și băiatul dumitale ați știut imediat ce era?
- Amîndoi mai văzusem așa ceva.
- Cît de aproape unele de altele erau încărcăturile din pereți?
- La vreun metru distanță. În unele locuri, chiar mai aproape.
- Și pe ce suprafață erau?
- În jurul scării și pereților de pe palierale a cel puțin două etaje. Poate mai mult.

— Am înțeles că ești constructor. Cît crezi că ți-ar fi luat dumitale personal ca să dai găurile alea?

— Fiecare din ele? Unii pereți erau din cărămidă, alții din combinații, toți tencuiți și zugrăviți. Groși, dar moi. Nici măcar n-ar fi fost nevoie de o bormașină. Găurile aveau, probabil, o adîncime de vreo doisprezece centimetri și vreo doi centimetri și jumătate diametru. Dacă aș avea un burghiu lat și curent electric, aș face-o în vreo două minute și jumătate, dacă m-aș grăbi, am spus eu, după care am făcut o pauză. Sigur, introducerea cablului în găuri și astuparea acestora cu explozibil durează mai mult. Am auzit că trebuie să-l comprimi și să-l apeși cu foarte mare grijă cu ceva din lemn, ca să nu faci scînteii, cu o coadă de mătură, de exemplu.

— Cine ți-a spus asta?

— Oameni care lucrează la demolări.

— Cum de ești atît de sigur că pereții erau din cărămidă și alte combinații? Întrebă inspectorul șef. Cum e posibil să-ți dai seama dacă erau tencuiți și zugrăviți?

M-am gîndit.

— Pe podea, sub fiecare explozibil, era o grămăjoară de praf din locul unde se dăduse gaura. Unele grămăjoare erau din praf roz de cărămidă, altele erau gri.

— Ai avut timp să vezi asta?

— Mi-aduc aminte. În momentele acelea, m-au făcut să mă gîndesc că era destul de mult explozibil vîrît în pereți.

— Ai văzut cumva unde începea sau se sfîrșea circuitul? mă întrebă expertul.

Am clătinat din cap.

— Încercam să-mi găsesc fiul.

— Ai mai văzut pe cineva prin preajma tribunelor în clipele, acelea?

— Nu. Pe nimeni.

Ne rugară pe mine și pe Roger să mergem cu ei pînă la cordonul pus de poliție, ca să-i explicăm expertului unde se aflaseră scara și pereții înainte de explozie. Se pare că, după aceea, expertul avea să-și pună un costum și o cască de protecție și avea să se ducă oriunde putea ca să arunce o privire în interior.

— Mai bine dumneata decît mine, am comentat eu.

Mă priviră cum îmi dădeam toată silința să merg alături de ei. Cînd am ajuns în punctul de unde dezastrul se putea vedea cel mai bine, expertul se uită în sus la bucățile care mai rămăseseră din cabina stewarzilor și, apoi, în jos la cadrul meu. Își puse casca și îmi aruncă un zîmbet.

— Sînt bătrîn în meserie, zise el.

— Cît de bătrîn?

— Douăzeci și opt.

— Dintr-odată, nu mai simt nimic, am zis eu.

Zîmbetul lui se lărgi.

— Uneori, oamenii au noroc.

— Mult noroc, atunci, i-am urat.

CAPITOLUL 8

— Știi ceva? spuse Roger.

— Ce anume?

Ne aflam pe pistă, puțin mai departe de polițiști, dar continuînd să ne uităm la dărîmături.

— Cred că expertul nostru în demolări a primit mai mult decît s-a așteptat.

— Ce vrei să spui?

— Explozibilele de mare putere sînt chestii ciudate. Adesea, imprevizibile. N-au fost specialitatea mea în armată, dar, bineînțeles, cei mai mulți soldați învață despre ele. Întotdeauna există tendința de a folosi prea mult explozibil pentru o treabă, doar ca să fii mai sigur că va avea efect, spuse el zîmbind scurt. Un coleg al meu trebuia să arunce în aer un pod odată. Să facă doar o gaură în el, să-l scoată din funcțiune! A supraestimat cantitatea de explozibil necesară și tot podul a fost dezintegrat, iar praful a fost luat de apă. N-a mai rămas nimic din el. Toată lumea a considerat că făcuse o treabă excelentă, dar, în particular, el rîdea. Eu unul n-aș fi știut exact cît explozibil să folosesc ca să provoc un asemenea dezastru aici. Și mă gîndeam că acela care a făcut-o a intenționat, probabil, doar să scoată scara din funcțiune. Adică... faptul că a pus explozibilul pe pereții din jurul ei... dacă ar fi vrut să distrugă întreaga tribună, de ce n-a folosit o singură bombă mare? Ar fi fost mult mai simplu. Mai puține șanse să fie zărit în timp ce aranja totul. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da.

Mă privi direct în față.

— Uite ce e, spuse el stînjenit, știu că nu e treaba mea, dar n-ar fi mai bine să te întinzi puțin în autobuz?

— O să mă duc dacă o să fie nevoie.

El încuviință.

— De altfel, e mai bine să mă gîndesc la alte lucruri, am precizat eu.

El fu mulțumit.

— Atunci, să spui numai.

— Da. Mulțumesc.

Deodată, Strattonii erau în jurul nostru. Dart îmi șopti la ureche:

— A sosit arhitectul lui Conrad. Să vezi focuri de artificii!

Simțea o bucurie plină de neastîmpăr.

— Keith chiar te-a lovit cu picioarele? mă întrebă apoi. Ivan zice

că am ratat o priveliște teribilă cu numai câteva secunde.

— Păcat. Unde e arhitectul?

— Tipul ăla de lângă Conrad.

— Și e șantajist?

— Dumnezeu știe. Întreabă-l pe Keith.

Știa la fel de bine ca mine că nu l-aș fi întrebat nimic pe Keith.

— Presupun că el a născocit chestia asta, zise Dart. E un mincinos teribil. Nu poate să spună adevărul.

— Și Conrad? Și el minte?

— Tata? Întreabă Dart fără să se supere. Spune adevărul din principiu. Sau din lipsă de imaginație. Alege varianta pe care o vrei.

— Gemenii de la răscruce, am zis eu.

— La ce naiba te referi?

— O să-ți povestesc mai târziu.

Marjorie tocmai spunea:

— Nu avem nevoie de un arhitect.

— Fii realistă, o rugă Conrad. Uită-te la dezastrul ăsta. Avem o ocazie nemaipomenită să construim ceva semnificativ.

„Să construim ceva semnificativ.” Cuvintele acelea îmi vibrau în memorie. Să construim ceva semnificativ fusese unul din preceptele repetate *ad nauseam* de un profesor la colegiu.

M-am uitat cu atenție la arhitectul lui Conrad, întorcându-mă cu gândul cu mai bine de șaisprezece ani în urmă. Încetul cu încetul, mi-am dat seama că arhitectul lui Conrad fusese un student ca și mine la facultatea de Arhitectură a Asociației Arhitecților: mai mare ca mine, făcuse parte din elită, un discipol al viitorului. Îmi aminteam de chipul și de perspectivele lui minunate, dar îi uitasem numele.

Roger plecă de lângă mine și se duse să facă act de prezență în conflictul Marjorie-Conrad, o poziție nu tocmai bună pentru un manager. Arhitectul lui Conrad îl salută din cap cu răceală, văzînd în Roger un critic, nu un aliat.

Arătînd spre dărmături, Dart mă întrebă:

— Ce crezi că ar trebui să facă?
— Eu, personal?
— Da.
— Puțin le pasă de ce cred eu.
— Dar eu sînt curios.
— Cred că ar trebui să-și petreacă timpul căutîndu-l pe cel care a făcut-o și să afle de ce.

— Poliția o să facă asta.
— Vrei să spui că familia nu vrea să afle?
— Poți să vezi prin cărămidă? spuse Dart alarmat.
— De ce nu vor să afle? Cred că n-ar fi prudent să n-o facă.
— Marjorie ar face orice ca să țină secrete problemele familiei, spuse Dart. E mai hotărîtă decît bunicul și el ar fi dat și luna de pe cer ca să păstreze curat numele de Stratton.

Keith trebuia să-i fi costat o grămadă de bani de cînd se despărțise de mama, m-am gîndit; și m-am mai întreat în treacăt ce putea să fi făcut Forsyth de îi supărase atît de tare.

Dart se uită la ceas.

— Douăsprezece fără douăzeci, zise el. M-am săturat de toate astea. Ce părere ei de *Mayflower*?

Gîndindu-mă mai bine, am spus da lui *Mayflower* și, fără să batem toba, am pornit spre *Granada* lui verde, veche de șase ani și cu aripile ruginite. Se părea că Harold Quest nu avea nimic cu ieșirile.

Am ajuns netulburați la imitația anului 1620, unde Dart acceptă o halbă de bere, iar eu am comandat și cincisprezece sandvișuri cu brînză, roșii, șuncă și salată, plus un sfert de kilogram de înghețată.

— Nu se poate să-ți fie chiar atît de foamei exclamă Dart.

— Am cinci guri de hrănit.

— Dumnezeuule! Uitasem.

Am băut berea în timp ce așteptam sandvișurile, după care am plecat spre casa lui Roger, parcînd mașina lîngă autobuz.

Lîngă ușa principală a autobuzului, într-un mic compartiment

exterior, montasem cu mult timp în urmă o sonerie de genul celor de la bufetele ambulante.

Dart privi amuzat cum am tras de brațul ei în afară, făcînd-o să sune zgomotos.

Cowboy-ii veniră din preerie, înfometați, uscați și virtuoși, și se așezară în jur pe cutii și bușteni pentru a-și lua masa de prînz în aer liber. Eu stăteam în picioare sprijinit de cadru. Băieții se obișnuiseră deja cu el.

Construiseră o îngrăditură din vreascuri, ziseră. În interiorul fortului se afla cavaleria Statelor Unite (Christopher și Toby) și afară, erau indienii (restul). Indienii erau (desigur) Băieții Buni care sperau să cucerească fortul și să ia cîteva scalpuri. Șeful Edward spuse că era nevoie de tactici viclene. Alan Pană Roșie era spionul lor de încredere.

Mîncînd un sandviș, Dart spuse că vopseaua de pe fața lui Neil (rujul doamnei Gardner) era un triumf al corectitudinii politice.

Nici unul din ei nu înțelese ce voise să spună. L-am văzut pe Neil înmagazinînd cuvintele, murmurîndu-le, gata să întrebe mai tîrziu.

Înghițiră cu poftă mîncarea de la *Mayflower* și, fiindcă mi se păru un moment potrivit, le-am cerut:

— Spuneți-i lui Dart ghicitoarea cu pelerinul. O să i se pară interesantă.

Christopher începu imediat:

— Un pelerin ajunge la o răscruce de drumuri. Unul ducea spre siguranță, celălalt spre moarte. În dreptul fiecăruia stătea un paznic.

— Erau gemeni, zise Edward.

Încuviințînd, Christopher continuă:

— Un frate spunea întotdeauna adevărul și celălalt mințea întotdeauna.

Dart întoarse capul și mă privi.

— E o ghicitoare foarte veche, spuse Edward pe un ton de scuză.

— Pelerinul avea voie să pună o singură întrebare, continuă

Toby. Numai una. Și, ca să scape cu viață, trebuia să afle care drum ducea spre siguranță. Deci, ce-a întrebat?

— Care drum era bun, spuse Dart.

— Pe care dintre frați l-a întrebat? se interesă Christopher.

— Pe cel care spunea adevărul.

— Dar de unde știa care din ei spunea adevărul? Amîndoi arătau la fel. Erau gemeni.

— Conrad și Keith nu sînt identici, zise Dart.

Fără să priceapă, copiii insistară:

— Ce-a întrebat pelerinul? zise Toby.

— N-am nici cea mai mică idee.

— Gîndește-te, îi porunci Edward.

Dart se întoarse spre mine.

— Salvează-mă! mă rugă el.

— Nu asta a zis pelerinul, îl informă Neil încîntat.

— Toți știți răspunsul?

Cinci capete încuviințară.

— Ni l-a spus tata.

— Atunci, tata ar face bine să mi-l spună și mie.

Totuși, Christopher fu cel care îi explică.

— Pelerinul nu putea să pună decît o întrebare, așa că s-a dus la unul din gemeni și l-a întrebat: „Dacă-l întreb pe fratele tău care din drumuri duce spre siguranță, pe care mi-l va arăta?”.

Dart părea uluit.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot. Așadar, ce-a făcut pelerinul?

— Păi... mă dau bătut. Ce-a făcut?

Nu voiau să-i spună răspunsul.

— Sînteți niște diavoli, zise Dart.

— Unul din frați era diavol și celălalt, înger, zise Edward.

— Asta ai născocit-o acum, îl acuză Toby.

— Și ce dacă? E mai interesant.

Toți se plictisiră brusc de ghicitoare și se întoarseră, așa cum le

era obiceiul, la jocul lor.

— Pentru Dumnezeu! exclamă Dart. Nu-i drept.

Am râs pe înfundate.

— Ce-a făcut pelerinul?

— Dă-ți seama singur.

— Ești la fel de rău ca băieții tăi.

Ne-am întors în mașina lui. El puse cadrul pe bancheta din spate și remarcă:

— Keith te-a lovit rău, nu?

— Nu, explozia a fost de vină. Bucăți de acoperiș au căzut înăuntru.

— Peste tine. Da, am auzit.

— De la omoplați în jos, am aprobat eu. Ar fi putut să fie și mai rău.

— Ah, sigur, spuse el pornind motorul și luînd-o pe drumul privat din interior. Totuși, ce-a făcut pelerinul?

Am zîmbit.

— Indiferent pe ce drum i-a spus fiecare din frați să apuce, el a pornit pe celălalt. Ambii frați l-ar fi îndrumat pe drumul ce ducea spre moarte.

El se gîndi foarte puțin.

— Cum adică?

— Dacă pelerinul îl întreba pe fratele sincer pe ce drum l-ar fi trimis fratele lui spre siguranță, cel sincer, știind că fratele lui ar fi mințit, îi arăta drumul spre moarte.

— Nu înțeleg.

I-am explicat din nou.

— Și dacă se întîmpla să-l întrebe pe cel mincinos care i-ar fi spus fratele lui că era drumul spre siguranță, deși știa că fratele lui ar fi spus adevărul, mincinosul îi arăta tot drumul spre moarte.

Dart deveni iarăși tăcut.

— Băieții tăi o înțeleg? mă întrebă apoi.

— Da. Au și interpretat-o.

— Nu se ceartă niciodată?

— Ba sigur că da. Dar au fost mutați de colo-colo de atâtea ori, încît nu prea și-au făcut prieteni. Se bazează unii pe alții, am zis eu oftînd. Peste puțin timp n-o să mai fie așa. Christopher este deja prea mare pentru jumătate din jocurile lor.

— Păcat.

— Viața merge înainte.

Dart opri mașina în parcare improvizată din fața biroului lui Roger.

— Chiar ai fost cu mașina aici ieri dimineață, cum a zis Harold Quest? l-am întrebat eu.

— Nu, zise el fără să se supere. Ba, mai mult, chiar am fost în baie între opt și opt și jumătate și să nu rîzi, pentru că nu mai spun nimănui, dar am un vibrator nou pentru pielea capului despre care se zice că ar opri căderea părului.

— Ulei de șarpe, am replicat eu.

— Fir-ar să fii, ți-am spus să nu rîzi.

— Dar nu rîd.

— Îți zvîcnesc mușchii feței.

— Oricum, cred că, din cauza părului, n-ai venit la hipodrom ieri dimineață la opt și douăzeci cu rabla plină de cabluri detonatoare și explozibil de plastic.

— Mulțumesc mult.

— Problema e, ar fi putut cineva să-ți ia mașina fără să știi? Și te-ar deranja dacă expertul în bombe sau polițiștii ți-ar verifica mașina ca să vadă dacă există urme de azotați?

El păru stupefiat.

— Nu se poate să vorbești serios!

— Cineva a adus ieri explozibil la scările din tribuna, centrală. Probabil că a fost introdus în pereți, după ce paznicul de noapte a plecat acasă, la ora șapte. Era destulă lumină deja. Nu mai era nimeni, fiindcă era Vinerea Mare. Nu erau decît Harold Quest și amicii lui la poartă și nu știu cît de multă încredere se poate avea în

el.

— Gemenii mincinoși, spuse Dart.

— Poate.

Am încercat să mi-l imaginez pe nepăsătorul Dart, cu începutul lui de burtă și cu chelia lui, cu mintea sa ironică și lenea sa, interesându-l vreodată ceva atât de mult încât să arunce în aer o tribună centrală. Imposibil.

Dar să dea cuiva mașina împrumut? Să o dea așa, fără un motiv anume, da, sigur.

Să o dea știind că avea să fie folosită în comiterea unui delict?

Speram că nu. Totuși, m-ar fi lăsat să descui dulapul din biroul tatălui său. Mă dusesse acolo și îmi oferise toate ocaziile pentru comiterea unei ilegalități. Nu-i pășase câtuși de puțin când dădusem înapoi.

Un deficient simț al binelui și răului sau o alienare profundă pe care o ascundea de obicei? Îmi plăcea Dart; binedispunea oamenii.

Dintre toți Strattonii el era cel mai aproape de normal. Asemeni unui trandafir între urzici.

— Unde e sora ta Rebecca astăzi? l-am întrebat eu pe un ton neutru. Credeam că o să fie aici, practic torcînd.

— Aleargă la Towcester, spuse el scurt. Am citit în ziar. Fără îndoială că e încîntată că tribunele au sărit în aer, dar n-am mai vorbit cu ea de miercuri. Cred c-a stat de vorbă cu tata. Luni o să călărească unul din caii lui, aici. E o șansă bună să cîștige, așa că în nici un caz n-ar fi pus cursa în pericol, jucîndu-se cu explozibile, dacă la asta te gîndești.

— Unde locuiește? am întrebat.

— În Lambourn. La vreo zece mile distanță.

— Ținutul cailor.

— Trăiește și respiră cai. E nebună.

Eu trăiam și respiram clădiri. Simțeam împlinire cînd puneam cărămidă peste cărămidă, piatră peste piatră: cînd aduceam la viață un lucru mort. Înțelegeam o pasiune puternică. Nu prea se fac

multe în lume, bune sau rele, fără așa ceva.

Ceilalți Strattoni veniră dinspre pistă, aducându-l și pe arhitectul lui Conrad cu ei. Polițiștii și expertul în bombe păreau să scormonească atenți pe la marginea grămezii de moloz. Reprezentantul mustăcios al autorităților locale se scărpină în cap.

Roger veni la mașina lui Dart și ne întrebă unde fusesem.

— Să hrănim copiii, i-am spus.

— Ah! Ei bine, onorabila Marjorie vrea să te demoleze. Ăăă... zise apoi cu mai multă prudență în prezența lui Dart, doamna Binsham vrea să te vadă în biroul meu.

Am coborât înțepenit și am pornit spre birou. Roger mergea lângă mine.

— Să n-o lași să te mănânce, zise el.

— Nu. Nu-ți face griji. Știi cumva, din întâmplare, cum se numește arhitectul?

— Poftim?

— Arhitectul lui Conrad.

— Wilson Yarrow. Conrad îi spune Yarrow.

— Mulțumesc.

M-am oprit brusc.

— Ce e? Te simți mai rău?

— Nu, am spus eu uitându-mă la el cum mă privea alarmat. Ai spus vreunui din Strattoni că sînt arhitect?

El era perplex.

— Numai Dart știe. I-ai spus tu însuși, mai ții minte? De ce? De ce are importanță?

— Nu le spune, am zis apoi, după care m-am întors cu o sută optzeci de grade spre Dart, care coborîse din mașină și venea spre noi.

— Ce este? întrebă el.

— Nu cine știe ce. Uite... s-a întâmplat cumva să spui cuiva din familie că sînt arhitect?

El se gîndi, încruntîndu-se. Roger, ajungînd lângă noi, părea

extrem de nedumerit.

— Ce importanță are? întrebă el.

— Da, chiar, ce importanță are? repetă Dart.

— Nu vreau să știe Conrad.

Roger protestă.

— De ce nu, Lee?

— Tipul ăla pe care l-a adus aici, Wilson Yarrow, a fost coleg de facultate cu mine. E ceva în legătură cu el... am spus eu, dar m-am oprit brusc, gîndindu-mă bine.

— Ce e în legătură cu el? întrebă Roger.

— Asta-i problema, nu-mi amintesc. Dar pot să aflu. Aș prefera să nu știe asta.

— Vrei să spui cumva că a aruncat tribunele în aer ca să obțină un contract pentru construirea altora? întrebă Dart.

— Doamne, zise Roger. Ce te mai grăbești să tragi concluzii.

— Keith așa crede. A și spus-o.

— Cred că știu că ești constructor, îmi spuse Roger îngîndurat, și, ca să fiu sincer, în momentul ăsta, așa și arăți.

M-am uitat la cămașa mea largă, în carouri, la blugii largi și decolorați și mi-am dat seama că avea dreptate.

— Dar el n-o să te recunoască, dacă ați studiat la aceeași facultate? întrebă Roger apoi.

— Nu. Eram cu cel puțin trei ani în urma lui și nu prea ieșeam în evidență. El era una din stelele strălucitoare. Alt firmament față de mine. Nu cred că am stat de vorbă vreodată. Cei ca el sînt prea prinși de propriile afaceri ca să remarce chipurile și numele celor mai tineri. Și n-a fost săptămîna trecută, ci acum șaptesprezece ani.

Cînd doi arhitecți se întîlneau, cea mai obișnuită întrebare era: „Unde ai studiat?” Și se trăgeau tot felul de concluzii din răspuns.

Studierea arhitecturii la *Cambridge*, de exemplu, indica un posibil conservatorism prudent; la *Bath*, anatomie înaintea frumuseții; iar la *Macintosh*, în Glasgow, partizanat față de scoțieni. Cei care studiaseră la oricare din acele facultăți știau cum fuseseră

influențați colegii lor. Înțelegeai un străin datorită experiențelor comune.

„Asociația Arhitecților”, unde studiasem și eu și Yarrow, avea tendința să creeze ultramoderniști inovatori care vedeau în viitor și ridicau edificii predominant din sticlă. Spiritul lui Le Corbusier domnea, chiar dacă facultatea însăși se afla situată în Piața Bedford din Londra, într-o casă în stil georgian frumos proporționată și terasată, adesea în contradicție cu ceea ce se predă înăuntru.

Ferestrele bibliotecii străluceau în noapte, puternic luminate întotdeauna, celebrînd cunoașterea și, dacă o anumită aroganță se strecura în atitudinea studenților eminenți mulțumiți de sine, probabil că suprema excelență și caracterul aprofundat al pregătirii o scuza.

Asociația era, în cea mai mare parte, în afara sistemului educațional al statului, ceea ce însemna că puțini studenți studiau acolo cu bursă și că majoritatea erau studenți plătitori, lucru care se datorase apariției de-a lungul anilor a multor fii de greci, nigerieni, americani, iranieni și chinezi din Hong-Kong foarte bogați și am realizat că am învățat foarte multe și mi-am făcut prieteni neașteptați din mijlocul acelei amestecături.

Eu însumi nu aveam să fiu niciodată onorat în sălile în care învășasem: restaurînd ruine vechi nu deveniai celebru pentru posteritate.

— Ai ceva litere după nume? mă întrebă Dart curios.

Am ezitat.

— Poftim? Da, am. AADipl, care înseamnă Diploma Asociației Arhitecților. Poate să nu însemne foarte mult pentru lume, în general, dar, pentru alți arhitecți, și pentru Yarrow, spune enorm.

— Sună ca Dipsomaniac de la Alcoolicii Anonimi, zise Dart și Roger izbucni în rîs.

— Nu mai spune gluma asta, l-am rugat eu și el a zis că poate nu avea să o mai facă.

Mark, șoferul lui Marjorie, ni se alătură și ne spuse dezaprobator

că o făceam pe doamna Binsham să aștepte. Aceasta stătea în birou și bătea din picior.

— Spune-i că vin imediat, am zis eu și Mark plecă să transmită mesajul.

— Omul ăsta merită Crucea Victoria pentru curaj remarcabil, spuse Dart zîmbind și eu am pornit în urma lui Mark. Și tu la fel, îmi strigă el.

Marjorie era într-adevăr, supărată, dar, după cum se dovedi, nu din cauza lui Mark sau a mea. Șoferului i se spuse să se plimbe puțin. Cît despre mine, am fost poftit să iau loc.

— Prefer să stau în picioare.

— Ah, da, am uitat, zise ea examinîndu-mi cămașa și blugii, de parcă n-ar fi știut în ce categorie să mă includă din cauza înfățișării mele schimbate.

— Cred că ai o pregătire de constructor, începu ea.

— Da.

— Ei bine, în calitate de constructor, acum, că ai văzut dezastrul în care se află tribuna centrală, ce părere ai?

— În legătură cu refacerea lor așa cum a fost?

— Bineînțeles.

— Oricît de mult aș înțelege că asta e ceea ce doriți, sincer să fiu, cred că ar fi o greșeală.

Ea se încapățîină.

— Dar s-ar putea face?

— Întreaga structură ar putea fi nesigură. Clădirea e veche, deși, recunosc, bine construită. Dar s-ar putea să existe fisuri nedescoperite încă și, fără îndoială, există noi presiuni. După ce se va înlătura molozul, s-ar putea ca alte părți din clădire să se prăbușească. Ar trebui consolidată în întregime. Îmi pare foarte rău, dar sfatul meu ar fi să o dărîmați și să o construiți din nou din temelii.

— Nu vreau să aud asta.

— Știu.

- Dar s-ar putea face așa cum a fost înainte?
- Bineînțeles. Toate planurile originale sînt aici, în acest birou, am zis eu și am făcut o pauză. Dar ar fi un prilej ratat.
- Să nu-mi spui că ești de partea lui Conrad.
- Nu sînt de partea nimănui. Vă spun sincer că ați putea să îmbunătățiți enorm vechile tribune dacă le-ați reproiecta.
- Nu-mi place arhitectul ăla pe care ni-l bagă pe gît Conrad. Nu pricep nimic din ce spune și își dă aere de superioritate, îți vine să crezi?

Cu siguranță îmi venea să cred.

— O să-și dea seama că greșește, am spus eu zîmbind. Și, în cazul în care vă hotărîți să modificați tribunele, ar fi bine să dați un anunț pentru un concurs în revistele pe care le citesc arhitecții, cerînd să se predea niște proiecte care vor fi supuse examinării unui juriu ales de dumneavoastră. Atunci, ați avea de unde să alegeți. Nu v-ați afla într-o situație de acceptă-sau-renunță cu Wilson Yarrow care, după cum mi-a spus domnul colonel, n-are nici un fel de cunoștințe în domeniul curselor. Nu alegem un scaun fără să ne așezăm pe el. Tribunele trebuie să fie și confortabile, nu numai să aibă un aspect plăcut.

Ea încuviință gînditoare.

— Aveai de gînd să te interesezi în legătură cu acest Yarrow. Ai făcut-o?

- Treaba e ca și făcută.
- Și cu datoriile lui Keith?
- Mă ocup și de asta.

Pufni neîncrezătoare și pe bună dreptate.

— Presupun că ți-e greu s-o faci, adăugă ea, încercînd să fie dreaptă.

Am ridicat din umeri.

— E un weekend de sărbătoare, adică încă o problemă, am spus eu și m-am gîndit cîteva secunde. Unde locuiește Keith?

- Peste așteptările lui.

Am început să rîd. Marjorie zîmbi doar.

— Locuiește în Dower House pe moșie, zise ea apoi. A fost construită pentru văduva primului baron și, pentru că îi plăcea tot ce era ostentativ, e foarte mare. Keith pretinde că e proprietatea lui, dar nu e, stă cu chirie. După moartea fratelui meu, e proprietatea lui Conrad, bineînțeles.

— Și... ce sursă de venit are Keith?

Lui Marjorie nu-i plăcu întrebarea, dar, după ce se gîndi mai bine, răspunse. La urma urmei, ea mă stîrnise.

— Mama lui i-a lăsat destui bani. A fost un băiat și un tînăr frumos și ea l-a răsfățat foarte mult. Îi ierta orice. Conrad și Ivan erau întotdeauna neîndemînatici și șterși, nu o făceau să rîdă. A murit acum vreo zece ani, parcă. Keith și-a moștenit banii atunci și cred că i-a pierdut.

M-am gîndit puțin și am întreat:

— Cine e tatăl lui Jack?

— Asta nu e treaba dumitale.

— Nu e relevant?

— Bineînțeles că nu.

— Keith pariază pe cai? Sau pe altceva? Cărți? Table?

— Poate o să afli, zise ea. Mie n-o să-mi spună nimic niciodată, bineînțeles.

Nu exista decît un singur mod de a descoperi ceva din afacerile lui Keith și chiar și acela era problematic. Ar fi trebuit să împrumut o mașină și să o conduc, în primul rînd, cînd mi-era destul de greu să și merg. M-am gîndit să las să mai treacă vreo două-trei zile. Să zicem marți.

— Cu ce se ocupă Keith? am întreat-o eu.

— Zice că are o slujbă în City. O fi avut odată, dar sînt sigură că acum minte. Are șazeci și cinci de ani, oricum. Am auzit că e vîrsta de pensionare, zise ea strîmbînd ușor din nas. Dacă cineva are obligații, cum obișnuia să spună fratele meu, nu se pensionează niciodată.

Pensionarea nu se făcea întotdeauna din proprie voință, dar de ce să o contrazic? Nu toată lumea moștenea un titlu de baron și o fire paternă. Nu toată lumea era destul de bogată ca să ungă roți și să potolească furtuni. Non-bunicul meu trebuia să fi fost un om de treabă, indiferent de defecte, m-am gândit eu; mama îl plăcuse și Dart, de asemenea.

— Dar Ivan? am întrebat eu.

— Ivan? spuse ea ridicînd din sprîncene. Cum adică?

— Are un centru de grădinărit?

Ea încuviință.

— Fratele meu i-a dat cincizeci de acri din moșie cu ani în urmă, cînd Ivan era tînar. Se pricepe să cultive tot felul de lucruri, zise ea și, după o pauză: Nu trebuie să fii intelectual ca să duci o viață satisfăcătoare și inofensivă.

— Trebuie să ai noroc.

Mă măsură și încuviință.

Atunci am întrebat-o dacă semna cecurile lui Roger și al lui Oliver.

— Poftim? Da, am zis c-o s-o fac. Spune-i colonelului să-mi mai aducă aminte.

— Le am aici, am explicat eu scoțînd plicul din buzunarul hainei care încă mai era agățată pe spătarul scaunului. Aveți un stilou?

Ea căută resemnată un stilou în poșetă, scoase cecurile din plic și își trecu numele pe ele, cu precizie, fără înflorituri.

— Ca să nu mai fiți deranjată pe viitor, dumneavoastră, directorii, i-ați putea împuternici pe Conrad, Ivan sau Dart să semneze cecurile. Nu trebuie decît ca semnăturile lor să fie înregistrate la bancă. Probabil că, pe viitor, or să fie multe lucruri, nu numai cecurile de salarii, care or să aibă nevoie de semnături. Colonelul trebuie să fie autorizat ca să poată conduce lucrurile.

— Se pare că știi multe în privința asta!

— Mă pricep la afaceri. Am o companie cu răspundere limitată.

Ea se încruntă.

— Foarte bine. Toți trei. E în regulă?

— Să fie doar doi dintre dumneavoastră patru, oricare. Atunci dumneavoastră veți fi liniștită, iar cinstea colonelului nu va fi pusă la îndoială de Keith sau Rebecca.

Nu știa dacă să fie supărată sau amuzată.

— Nu ți-a trebuit prea mult ca să dezvelești sufletele Strattonilor, nu?

Brusc și înainte să apuc să răspund, ușa biroului se deschise iar Keith și Hannah intrară. Ignorându-mi prezența, i se plînseră zgomotos lui Marjorie despre Conrad care vorbea cu arhitectul ca și cum noile planuri ar fi fost deja aprobate.

— Zice *cînd*, nu *dacă*, îi comunică Keith. Sînt total împotriva acestui proiect ridicol și tu trebuie să-i pui capăt.

— Pune-i capăt tu însuși, îi spuse mătușa lui furioasă. Faci atîta gălăgie, Keith, dar nu rezolvi niciodată nimic. Acum vrei să scapi de mine și, în clipa următoare, îmi ceri să mă lupt pentru tine. Și, dacă tu și Hannah tot sînteți aici, puteți să-i cereți scuze domnului Morris pentru faptul că l-ați atacat.

Amîndoi îmi aruncară priviri ucigătoare. Din punctul lor de vedere, am înțeles, țelul lor suprem fusese împiedicat de sosirea lui Marjorie și a lui Ivan. Eu eram tot prezent, tot în picioare, eternul simbol al faptului că ei fuseseră detestați și respinși.

Nu avea nici o importanță că ura lor era irațională. În întreaga lume, ura irațională făcuse să curgă șuvoaie de sînge impur – deși numai Franța încuraja activ masacrul în strigătul său patriotic de război, *Marseilleza* continuînd să slăvească sentimentele din 1792. Sîngele impur pe vremea aceea fusese austriac. Vreo două sute de ani mai tîrziu, ura de sînge se întindea pe tot globul. Aproape că se simțea mirosul urii de sînge în biroul managerului hipodromului *Stratton Park*. Prin prezența mea acolo, activasem deja reacții mai presus de controlul lui Keith și Hannah și nu eram deloc convins că ajunseseam la capătul conflictului.

În clipa aceea, numai Marjorie se afla între mine și o continuare

a ceea ce intenționaseră să facă mai devreme în dimineața aceea. M-am gândit că orice ființă solidă și, de obicei, influentă, dar lipsită de voință, ar fi trebuit să aibă un bodyguard octogenar hotărît.

Marjorie așteptă cîteva secunde o scuză care nu avea să vină niciodată: iar eu puteam să mă lipsesc de scuze, dacă ei își dădeau seama că nici măcar banii familiei Stratton n-ar fi putut șterge acuzația de omor cu premeditare.

Sau de omorîre a fratelui vitreg. Ori a fiului fostei soții. Ca în cazul unei amoebe, Strattonii îi urmau pe Strattoni de parcă ar fi fost componentele unei mase organice, și Conrad, Jack și Ivan ni se alăturară, de asemenea furioși din cauza lui Wilson Yarrow.

La urmă, apărură și Dart, părăind să se distreze, și Roger, care încerca să treacă neobservat. Iarăși erau prea mulți pentru acel spațiu.

Wilson Yarrow nu mă cunoștea. I-am aruncat doar o privire scurtă, dar el nu-mi acordă nici măcar atît. Atenția îi era solicitată, în principal, de Conrad, ale cărui suspiciuni fuseseră stîrnite de faptul că îl găsise pe Keith stînd de vorbă cu Marjorie în spatele unei uși închise.

Fizic, Wilson Yarrow era remarcabil, nu atît pentru trăsăturile sale, cît pentru atitudinea sa. Părul șaten-roșcat, corpul înalt și cu umeri înguști și maxilarul pătrat nu spuneau nimic deosebit.

Felul în care își ținea capul pe spate, ca să privească de sus, nu putea fi uitat.

Avea aere de superioritate, spusese Marjorie despre el. Era convins de superioritatea sa, m-am gândit, și nu avea modestia să o mascheze.

— Wilson Yarrow e de părere că ar trebui să curățăm locul și să ne apucăm imediat să reconstruim, iar eu am fost de acord, zise Conrad.

— Dragul meu Conrad, spuse Marjorie cu vocea ei imperioasă, nu ai voie să iei o asemenea decizie. Tatăl tău avea dreptul să ia astfel de hotărîri, pentru că era proprietarul hipodromului. Acum

însă, acesta e al nostru, al tuturor, și, ca să se facă eventual ceva, majoritatea membrilor consiliului trebuie să fie de acord.

Conrad păru ofensat și Wilson Yarrow își pierdu răbdarea, socotind, evident, că bătrîna doamnă era lipsită de importanță.

— Este limpede că va trebui să construim altă tribună centrală, continuă ea apoi cu o voce extrem de limpede.

— Nu! o întrerupse Keith. Vindem!

Marjorie nu-i dădu nici o atenție.

— Sînt foarte sigură că domnul Yarrow este un arhitect foarte competent, dar, pentru un lucru atît de important cum este tribuna nouă, propun să dăm un anunț într-o revistă citită de arhitecți, invitînd pe oricine este interesat să ne trimită planuri și propuneri în cadrul unui concurs, astfel încît să putem studia diverse posibilități și abia apoi să alegem.

Conrad era la fel de consternat ca Yarrow.

— Dar, Marjorie... începu Conrad.

— Așa ar fi normal, nu? spuse ea simplu. Nu cumperi un scaun fără să încerci mai multe, pentru confort, aspect și utilitate, nu?

Îmi aruncă o privire scurtă și inexpressivă. Bravo de două ori, mi-am spus.

— În calitate de director, propun să luăm în considerație mai multe sugestii pentru o tribună centrală și, bineînțeles, îl vom accepta cu plăcere și pe domnul Yarrow printre participanți, adăugă ea.

Liniște mormîntală.

— Ești de acord, Ivan? îl întrebă Marjorie.

— Ah, da! Inteligent. Foarte inteligent.

— Conrad?

— Uite ce e, Marjorie...

— Gîndește-te, Conrad, îl îndemnă ea.

Conrad dădea din colț în colț. Yarrow părea furios.

— Sînt de acord cu tine, Marjorie, spuse Keith pe neașteptate. Ai votul meu.

Ea păru surprinsă, dar, deși trebuia să-și fi dat seama, la fel ca mine, că motivul lui Keith era doar pentru a împiedica reconstrucția, îi acceptă sprijinul cu pragmatism.

— Votat, spuse ea fără să pară triumfătoare. Domnule colonel, ai putea să găsești o publicație adecvată pentru un asemenea anunț?

Roger spuse că era sigur că da și avea să se ocupe de acest lucru.

— Excelent, zise Marjorie oprindu-și privirea limpede asupra personajului care făcuse greșeala să-și dea aere de superioritate. Când vei avea planurile gata, vom fi încântați să le vedem, domnule Yarrow.

— Lordul Stratton are un set, spuse el printre dinți.

— Adevărat?

Conrad se foi iarăși sub privirea ei.

— În cazul ăsta, Conrad, am vrea să le vedem cu toții, nu?

Strattonii încuviințară, unii mai nerăbdători, alții mai puțin.

— Sînt acasă la mine, o informă Conrad înciudat. Bănuiesc că o să ți le aduc odată.

Marjorie încuviință.

— După-amiază, să zicem? La patru, adăugă ea și se uită la ceas. Dumnezeu! Am întîrziat cu toții îngrozitor de mult la masa de prînz. Ce dimineată plină, spuse ea și se ridică de pe scaun. Colonele, din moment ce bănuiesc că restaurantul nostru privat nu mai este operațional, poate aranjezi ceva convenabil pentru noi luni, da? Îmi închipui că o să fim aproape toți.

Roger spuse din nou, cu un glas stins, că se va ocupa de problemă.

Încuviințînd, Marjorie ieși în stil *grande dame* și, lăsîndu-se în grija lui Mark, dispăru din ochii noștri.

Mai mult sau mai puțin amuțiți, ceilalți o urmară, Conrad luîndu-l cu el pe Yarrow furios și lăsîndu-ne pe mine și pe Roger în zona de conflict, unde se făcuse liniște.

— Teribilă! spuse Roger cu admirație și eu i-am dat cecurile.

Se uită la semnătură.

— Cum ai reușit? mă întrebă.

CAPITOLUL 9

Roger își petrecu după-amiaza cu electricianul hipodromului, ai cărui oameni săriră peste tribuna centrală, în timp ce refăcură rețeaua electrică peste tot. Se părea că Roger deconectase cu prudență circuitele care nu fuseseră distruse.

— Un incendiu e ultimul lucru de care avem nevoie, explică el.

Un cablu gros fu trecut pe sub pământ pînă la parcare membrilor, pentru lumină, curent și frigidere în cortul cel mare.

— Să nu uiți niciodată de șampanie pe un hipodrom, spuse Roger fără să glumească.

Anchetatorii care examinau ruinele erau mai numeroși și aduseseră schele și mașini de tăiat. La un moment dat, ridicară un gard înalt de vreun metru optzeci, înlocuind cordonul poliției.

— Am putea să pierdem indicii prețioase din cauza vînătorilor de suveniruri, îmi spuse unul din ei. Mulțimea de luni, lăsată de capul ei, ar putea să facă de rușine niște piranha.

— Dacă ai fi dat mai mult de treizeci de găuri în pereții unei scări, ai fi pus un avertisment? l-am întrebat pe unul din căutătorii de bombe.

— Dumnezeu, da, spuse el și se gîndi puțin. Bineînțeles, după cum știi, cînd dă cineva găuri, nu poți să-ți dai seama exact de unde vine zgomotul. E înșelător. Poți să ai impresia că e alături și, cînd colo e la sute de metri distanță; și invers. Vreau să spun că, dacă a auzit cineva ceva, unu, nu avea cum să știe de unde se auzea zgomotul și, doi, nu i s-ar fi părut suspect, mai ales într-un spațiu atît de mare.

Numai Roger ar fi știut că era ceva în neregulă, mi-am spus; și Roger se aflate acasă la el la jumătate de milă distanță.

M-am folosit de mobil, care se afla încă în jeep-ul lui Roger

pentru a încerca să-mi localizez prietenii din vremea studenției ca să mă interesez în legătură cu Yarrow, dar aproape nimeni nu răspunse.

Am găsit o soție, care a spus că avea să-i dea lui Carteret numărul meu, dar că îi părea rău, el era ocupat în Sankt Petersburg, și am vorbit, de asemenea, cu o fiică de vîrstă foarte fragedă, care mi-a spus că tăticiul nu mai locuia cu ele. Astfel de lucruri, mi-am zis cu tristețe, nu se întîmplau celor mai buni detectivi particulari.

În birou, Roger și cu mine am făcut planuri pentru poziționarea cortului și a celor două Portkabine pe care le promisese el. Jocheii bărbați urmau să se schimbe într-una din ele, iar cîntarele aveau să fie puse în cealaltă.

Am plasat ambele structuri lîngă ringul de prezentare, la cîțiva pași de biroul lui Roger și am căzut de acord că, dacă oamenii lui avea să înlătore gardul dintre padoc și parcare, accesul publicului spre cort avea să fie nestingherit. Acest lucru însemna redirijarea cailor prin jurul cortului pentru a-i scoate pe pistă, dar toate puteau fi făcute, promise Roger.

— Rebecca! exclamă el deodată, plesnindu-și fruntea. Jocheii femeii! Unde le punem?

— Cîte sînt?

— Două sau trei. Maximum șase.

L-am sunat pe Henry, mi-a răspuns robotul și am lăsat un mesaj implorîndu-l să-mi trimită niște corturi mai mici, de orice fel.

— De asemenea, să fie ceva frumos, am adăugat. Trimite-mi castelul Frumoasei Adormite. Trebuie să înveselim lumea.

— Ăsta-i un hipodrom, nu un parc de distracții, spuse Roger puțin dezaprobator, cînd am încheiat convorbirea.

— E sărbătoarea de Paști, i-am amintit eu. E o zi în care trebuie refăcută încrederea. E o zi de ignoră-bombele, simte-te-mai-în-siguranță, distrează-te. Luni, oamenii care or să vină aici or să uite că, dincolo de acel gard, e un dezastru înspăimîntător, am zis eu și am făcut o pauză. Iar, în seara asta și mîine seară, vom

avea lumini în toată zona și cât de multe persoane poți să aduci, care să se plimbe pretutindeni.

— Dar cheltuielile! zise el.

— Fă un succes din ziua de luni și Marjorie va plăti paznicii.

— Ești molipsitor, știai? spuse el aruncându-mi un zîmbet aproape lipsit de griji și, tocmai se pregătea să se întoarcă la electricienii săi, când sună telefonul.

— Alo. Da, doamnă Binsham, zise el. Imediat, bineînțeles, adăugă apoi și închise. Zice că Yarrow și Conrad sînt cu ea și i-au arătat planurile. Vrea să facem o copie la xeroxul din birou.

— Conrad a fost de acord? am întrebat surprins.

— Așa se pare, atîta timp cât încuiem copia în seif.

— E nemaipomenită.

— L-a prins pe Conrad într-un fel de menghină. Am observat și înaintea. Când ea strînge, el se înmoaie.

— Se șantajează unii pe alții!

El încuviință.

— Prea multe secrete pentru mușamalizarea cărora s-au plătit bani grei.

— Așa a zis și Dart, aproximativ.

Roger arată spre ușa către biroul secretarei.

— Și xeroxul și seiful sînt acolo. Conrad și Yarrow vin încoace.

— În cazul ăsta, eu dispar. Te aștept în jeep.

— Și, după ce or să plece – înapoi la autobuz?

— Dacă nu te superi.

— Ar fi trebuit s-o faci demult, zise el scurt și îmi deschise ușa.

M-am întins pe o parte în jeep și i-am văzut pe Conrad și Yarrow venind cu un plic mare și, mai tîrziu, plecînd, amîndoi supărați.

După ce plecară, Roger aduse proaspetele copii în jeep și ne-am uitat pe ele împreună.

Spuse că planurile fuseseră pe trei foi mari, cu dungi albastre pe hîrtie gri pal, dar din cauza dimensiunii xeroxului, copiile ieșiseră

pe foi mai mici cu dungi negre. Un set reprezenta parterul. Altul, vederi ale celor patru părți. Al treilea set părea un labirint de linii subțiri ce alcătuiau o imagine tridimensională, dar goală, fără substanță.

— Ce-i asta? întrebă Roger când eu m-am încruntat, în viața mea n-am văzut așa ceva.

— E un desen axonometric.

— Un ce?

— O proiectarea axonometrică este o metodă de reprezentare a unei clădiri în trei dimensiuni, ceea ce e mai ușor decît să-ți bați capul cu perspectivele reale. Rotești planul clădirii în orice unghi vrei și proiectezi verticalele... Ei bine, tu m-ai întrebat, am zis eu pe un ton de scuză.

Înțelegea mai bine vederile celor patru părți.

— E o bucată mare de sticlă, protestă el.

— Nu-i deloc rău. Incomplet, dar deloc rău.

— Lee!

— Scuze. Oricum, n-aș construi așa ceva în *Stratton Park* și, probabil, nicăieri în Anglia. Necesită climă tropicală, o instalație vastă de aer condiționat și membri milionari. Și nici aceștia nu s-ar simți prea comod.

— Așa e mai bine, zise el răsufînd ușurat.

M-am uitat în colțul din stînga-sus al fiecărui set de copii. Pe toate scria simplu „Tribuna centrală”, „Wilson Yarrow, AADipl.” Singur. Nici un partener, nici o firmă.

— Cele mai bune tribune construite vreodată sînt la Arlington Park, lîngă Chicago, am spus eu.

— Parcă ai spus că nu prea ai fost la curse.

— N-am fost acolo. Am văzut fotografiile și copii ale planurilor.

El rîse.

— Ne putem permite asemenea tribune?

— Ați putea să le adaptați ideile.

— Visează mai departe, zise el strîngînd copiile. Așteaptă pînă

pun astea în seif, adăugă el și, peste puțin timp, se întoarce și am pornit spre casa lui, care era pustie: nici copii, nici soție.

I-am găsit pe toți în autobuz. Băieții o invitaseră pe doamna Gardner la ceai (sandvișuri cu ton, cartofi prăjiți și napolitane învelite în ciocolată) și toți se uitau la televizor, unde se transmiteau rezultatele meciurilor de fotbal.

După ce invitata de onoare și soțul ei pleacă, Christopher o laudă.

— Înțelege până și „off-side”-ul!

Știrile legate de fotbal continuă. Mi-am cerut patul, dând la o parte un telespectator, doi, și m-am întins pe burtă, uitându-mă la televizor.

După ce s-a încheiat și ultima transmisiune (nenumărate reluări ale fiecărui gol din după-amiaza aceea), Christopher pregătește cina pentru toți, constând în spaghetti la conservă pe pâine prăjită.

După aceea, băieții aleseră o casetă video dintr-o jumătate de duzină pe care le închiriasem pentru călătoria noastră și se așezară să o vizioneze. Aveam senzația că fusese o zi teribil de lungă și, la un moment dat, în timpul filmului, am adormit.

M-am trezit pe la trei dimineața, tot întins cu fața în jos și complet îmbrăcat.

În autobuz era întuneric și liniște, băieții dormind în paturile lor. Am descoperit că mă înveliseră cu o pătură în loc să mă trezească.

Pe măsuta de la capul meu era un pahar plin cu apă.

L-am privit cu o uimire plină de recunoștință și cu un nod în gât.

Cu o seară în urmă, când pusesem paharul acolo, Toby, pentru care, de la explozie, tot ce era ieșit din comun era motiv de neliniște, mă întrebase pentru ce era.

— Cei de la spital mi-au dat niște pastile pe care să le iau dacă mă trezesc noaptea cu dureri, i-am explicat eu.

— Ah. Și unde sînt pastilele.

— Sub pernă.

Încuviințară. Nu dormisem mult și luasem pastilele, lucru pe

care îl comentaseră dimineață.

Astfel că, acum, paharul cu apă se afla la locul lui, pregătit de fiii mei. Am înghițit pastilele și m-am întins în întuneric, simțindu-mă și amorțit de durere și extrem de fericit.

Dimineața, una deosebit de frumoasă, băieții deschiseră toate geamurile autobuzului pentru a aerisi, iar eu le-am dat cadourile de Paști pe care Amanda le vîrșe în spațiul de sub patul meu.

Fiecare din ei primi câte un ou de Paști de ciocolată, o carte și un mic *computer-game* și toți vorbiră cu mama lor, mulțumindu-i.

— Vrea să vorbească și cu tine, tată, spuse Alan dîndu-mi telefonul, iar eu am zis „Bună”, „Un Paște fericit”, și „Ce face Jamie?”

— E bine, Lee, hrănești copii cum trebuie? Sandvișurile și spaghetele la conserve nu sînt suficiente. L-am întrebat pe Christopher... a zis că n-ai cumpărat fructe ieri.

— Au mîncat banane și fulgi de porumb azi-dimineață.

— Fructe și legume proaspete, zise ea.

— Bine.

— Și puteți să mai întîrziați puțin? Să veniți miercuri sau joi?

— Dacă vrei.

— Da. Și dă-le hainele la spălat, da?

— Bineînțeles.

— Ai găsit vreo ruină bună?

— Caut în continuare.

— Trăim din economii, spuse ea.

— Da, știu. Băieții au nevoie de adidași noi.

— Poți să le cumperi și tu.

— Bine.

Ca de obicei, conversația se limită la copii. Am făcut un efort și am întrebat-o:

— Cum a fost la petrecerea surorii tale?

— De ce? zise ea pîrînd, pentru o clipă, foarte prudentă, după

care spuse: Foarte bine. Îți transmite dragostea ei.

— Mulțumesc.

— Ai grijă de băieți, Lee.

— Da, am spus și, apoi, „Paște fericit” și „La revedere, Amanda”.

— Ne-a spus s-o sunăm mâine seară, zise Christopher.

— Vă iubește. Vrea să mai căutăm ruine încă o zi, două.

Surprinzător, nici unul din ei nu obiectă. Stăteau cu capetele aplecate asupra jocurilor.

Se auzi o bătaie în ușă și aceasta fu deschisă imediat de Roger, care vârî capul înăuntru.

— Prietenul tău Henry a venit personal cu o macara și a adus cortul în vreo șase camioane mari. Nu vrea să descarce nimic pînă nu stă de vorbă cu tine.

— Cortul cel mare al lui Henry! exclamă Christopher. Cel pe care l-ai pus peste han, înainte să construiești casa în care stăm acum?

— Exact.

Închiseră geamurile imediat și ieșiră repede pe alee, încîntați. Roger le făcu semn resemnat spre jeep și ei se îngîrămdiră în spate, bătîndu-se pe locurile preferate.

— Stați jos sau coborîți, spuse Roger cu severitate și ei se așezară potoliți.

— Îți dau băieții în schimbul lui Marjorie, am zis eu.

— S-a făcut.

Porni în viteză pe drumul privat și opri spectaculos în fața biroului său, informîndu-mi progeniturile că la primul semn de neascultare, aveau să fie pedepsiți să stea tot restul zilei în autobuz. Trupele, foarte impresionate, primiră avertismentul cu respect, dar o rupseră la fugă să-l salute pe Henry cu chiote ca la terminarea orelor.

Henry, uriaș și cu barbă, mă făcea întotdeauna să mă simt mic. Îl ridică fără nici un efort pe Neil pe umeri și privi bucuros spre mine,

remarcînd cadrul, tot.

— Cît pe ce să fii strivit, eh? spuse el.

— Da. Din neatenție.

Întinse o mînă imensă spre camioanele încărcate.

— Am adus toate acareturile, zise el încîntat.

— Da, dar, uite ce e... începu Roger.

Henry îl privi cu bunătate.

— Ai încredere în Lee, zise el. Știe ce le place oamenilor. Lee e un vrăjitor afurisit. Lasă-ne pe noi doi să aranjăm totul pentru mîine și, șase săptămîni de-acum încolo, cînd o să fie altă sărbătoare bancară – m-am documentat, așa că știu – n-o să ai locuri suficiente de parcare. Deci, vrei lume aici sau nu?

— Păi... da.

— Nu mai spune altceva.

— Marjorie... obiectă Roger cu disperare în glas.

— O să-i placă. Vrea mai mult ca orice ca hipodromul să prospere.

— Ești sigur?

— Sută la sută. O să-i ia cinci secunde ca să depășească șocul.

— Să sperăm că o să-i ia mai mult ca să facă infarct.

— Ai înșirat cablurile alea electrice? îl întrebă Henry.

— Așa cum ai spus, zise Roger.

— Bine. Planurile?

— În birou.

Cea mai mare parte a zilei, Roger își instrui oamenii să dea o mînă de ajutor pe unde puteau și privi cu uimire cum Henry și echipa lui ridicau sub propriii ochi o tribună cu tot confortul.

Întîi, înălțară patru piloni suficient de rezistenți, după cum îi spusese Henry lui Roger, ca să susțină niște trapeziști; apoi cu ajutorul unor cabluri groase și macarale electrice, ridicară tone de pînă albă, groasă, pe care o întinseră.

În final, înălțîmea cortului și suprafața pe care o acoperea erau la fel ca acelea ale vechilor tribune, dar le întrecea cu mult în

frumusețe. Am discutat cu Henry despre forfota oamenilor, comportamentul spectatorilor, aranjamentele în caz de ploaie.

În interiorul cortului, am făcut planuri pentru podeaua cu aspect ferm, un culoar central lat, pereți despărțitori fermi și tavane în fiecare „cameră” dintr-un material subțire, ca mătasea, de culoarea piersicii.

— Îl cumpăr la milă, îi spuse Henry lui Roger. Lee mi-a zis că pînza de culoarea piersicii avantajează mai mult chipurile în vîrstă decît galbenul și cei mai mulți spectatori sînt în vîrstă. Obişnuiam să folosesc galbenul. N-o mai fac. Lee zice că lumina potrivită e mai importantă decît mîncarea.

— Și tot ce zice Lee e literă de Evanghelie?

— Ai văzut vreodată pe cineva transformînd un han prăpădit, fără clienți, într-un adevărat furnicar? El a făcut-o de două ori chiar sub ochii mei și de multe ori înainte, am auzit. Știe ce anume îi atrage pe oameni, înțelege? Ei nu știu ce anume îi atrage. Pur și simplu, se simt atrași. Dar Lee știe, poți să fii sigur.

— Ce-i atrage pe oameni? mă întrebă Roger curios.

— E o poveste lungă.

— Dar de unde știi?

— Ani de zile, am întrebat sute, literalmente, sute de oameni, de ce cumpăraseră casele vechi în care locuiau. Care era factorul decisiv, oricît de irațional, care îi făcea să aleagă acea casă și nu altă. Uneori, ziceau că spalierele, alteori, scările secundare în spirală, ascunse, alteori, șemineele din piatră Cotswold, sau roțile de moară, sau galeriile. I-am întrebat și ce nu le plăcea și ar fi vrut să schimbe. Pur și simplu am ajuns să știu cum să refac o clădire aproape în ruină, așa încît oamenii să dorească din tot sufletul să locuiască în ea.

— La fel ca propria ta casă, zise Roger încet.

— Ei bine, da.

— Și localurile?

— O să-ți arăt într-o bună zi. Dar, în cazul localurilor, nu este

vorba numai de reconstrucție, ci și de mâncare bună, prețuri bune, serviciu rapid și atmosferă plăcută. E esențial să înveți chipurile clienților și să-i tratezi ca pe niște prieteni.

— Dar întotdeauna pleci mai departe?

Am încuviințat.

— Când sînt gata și funcționează. Sînt constructor, nu restaurator.

Pentru oamenii lui Henry, dintre care mulți erau ei înșiși circari și obișnuiți să ridice peste noapte ceva fascinant pe un teren viran, douăzeci și patru de ore înainte de deschiderea porților era un lux. Trăgeau de frînghii, băteau cu ciocanele, asudau. Henry aduse un butoi de bere de la *Mayflower* pentru „băieții lui buni”.

Henry nu adusese numai cortul, ci și un număr mare de țevi de fier și scînduri care, prinse unele de altele, formaseră baza locurilor din jurul arenei.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ele, zise el.

— Tribune! am exclamat eu. Ești nemaipomenit.

El radie.

Lui Roger nu-i venea să creadă. Propriii lui oameni, îndrumați de circarii lui Henry, ridicară toate treptele, nu în jurul unei arene, ci sub cerul liber, de-a lungul balustradei de pe marginea pistei, cu spatele la cort și cu fața spre acțiune, cu o fîșie lată de iarbă pentru acces între prima treaptă și balustrada pistei.

— Dacă am fi avut mai mult timp, am fi făcut ceva și mai bun, spuse Henry, dar, cel puțin, o parte din spectatori vor putea urmări cursele de aici, fără să se înghesuie.

— Probabil că avem nevoie de autorizații, spuse Roger cu un glas stins. Aprobări. Dumnezeu mai știe ce.

Henry îi flutură prin față niște autorizații.

— Sînt contractor autorizat. Asta e o structură provizorie. Adu pe cine vrei. Adu-i marți. Tot ce fac e sigur și legal. O să-ți arăt.

Zîmbind larg, făcu un semn și o mulțime de stingătoare se scoaseră dintr-un camion.

— Ești mai liniștit? îl întrebă pe Roger.

— N-am cuvinte.

La un moment dat, Henry mă trase deoparte.

— Cine sînt idioții ăia care blochează poarta? Era să dăm peste unul cînd am venit cu berea. Ne-a apărut direct în față. Un nebun.

I-am povestit despre domnul Harold Quest, amicii lui și încercarea lor de a face să se interzică toate cursele cu obstacole.

— Nu erau aici cînd ați venit prima oară? l-am întrebat.

— Nu. Vrei să fie mutați?

— Adică, mutați cu forța?

— Ce altă modalitate există?

— Prin puterea de convingere? am sugerat eu.

— Fii serios.

— Dacă omori o viespe, vin cincizeci la priveghi.

El încuviință.

— Înțeleg ce vrei să spui, zise el frecîndu-și barba. Și, în cazul ăsta, ce facem?

— Îi suportăm.

— E jalnic.

— Ai putea să le spui că interzicerea curselor cu obstacole ar însemna uciderea a sute de cai, din moment ce n-ar mai avea la ce să fie folosiți. N-ar mai muri unul din cînd în cînd, ci toți în decurs de un an. Spune-i lui Harold Quest că este partizanul masacrării cabalinelor și al transformării cailor în specie pe cale de dispariție.

— Bine, aprobă el părăind gata să o facă imediat.

— Dar, e foarte posibil să nu-i pese cu adevărat de cai, ci caută un mod de a-i împiedica pe oameni să se simtă bine. El se simte bine, ăsta e principalul lui scop. De zile întregi tot încearcă să fie trîntit la pămînt. S-ar putea ca mîine să reușească să fie arestat. Dacă o să se întîmple asta, o să fie extaziat.

— Toți fanaticii sînt într-o ureche, zise el.

— Dar sufragetele și cei doisprezece apostoli?

— Vrei o bere? mă întrebă el.

— Ceea ce ne trebuie, de fapt, e o contrademonstrație, am zis eu. Oameni care să se plimbe alături de Harold Quest cu pancarte pe care să scrie „MAI MULȚI ȘOMERI”, „LĂSAȚI ANGAJAȚII DE LA GRAJDURI FĂRĂ LOCURI DE MUNCĂ”, „TRIMITEȚI TOȚI CAII DE CURSE CU OBSTACOLE LA FABRICA DE CLEI”, „LĂSAȚI FIERARII FĂRĂ LUCRU”.

— Potcovarii, spuse Henry.

— Poftim?

— Potcovarii fac potcoave. Fierarii fac porți din fier forjat.

— Hai să bem berea aia, am spus eu.

Totuși, berea fu amînată de sosirea a două mașini, ambele conduse cu furie din cauza contactului cu Harold Quest.

În spatele barei din față era înfiptă o pancartă ruptă pe care scria „INTERZICETI CRUZIMEA”, dar așa cum se întîmplă adesea în asemenea confruntări, o admonestare pe ton superior generase o reacție contrară.

Șoferul, în persoana lui Oliver Wells, întruchiparea gentlemanului, dezvăluise un aspect mai întunecat al firii sale și mi se păru că văd echivalentul forței pistoanelor de obicei ascunse în interiorul motorului.

Cu nasul său lung și urechile ieșite în afară, tremurînd de furie, îmi aruncă o privire scurtă și mă întrebă:

— Unde-i Roger?

— În birou.

Porni hotărît spre ușă, părăind să nu bage de seamă vacarmul din jur. Cea de-a doua mașină, un *Ferrari* roșu, opri lîngă a sa cu scrîșnet de roți și, din ea, țîșni furioasă Rebecca.

Pentru o clipă, îmi trecu prin cap că era primul membru al familiei Stratton care apărea în ziua aceea, o prezență care mi-era mult mai puțin agreabilă decît cea a fratelui ei obsedat de păr.

Îmbrăcată într-o pereche de pantaloni bej și un pulover roșu, Rebecca clocotea de furie.

— O să-l omor pe cretinul ăla, zise ea. Imploră să dai peste el și

jur c-o s-o fac, dacă o să îndrăznească să-mi mai spună „puicuță”.

Îmi fu foarte greu să-mi înăbuș amuzamentul. Henry, însă, nefiind deloc inhibat și sesizînd imediat semnele feminismului, începu să rîdă în hohote.

Ea miji ochii și îi aruncă o privire încărcată de venin, dar nu îl impresionă deloc.

— Unde-i Oliver? întrebă ea cu aceeași aroganță nestăpînită pe care o trăda atitudinea ei. Cel care a venit înaintea mea.

— În biroul ăla, spuse Henry arătîndu-i și sînt sigur că cuvîntul „puicuță” îi stătea pe limbă.

El privi în urma ei și ridică din sprîncene într-un fel comic, o adevărată invitație la crimă în cazul în care ea s-ar fi uitat în spate.

— Arată bine și e curajoasă, am zis eu. Păcat de rest.

— Cine e?

— Onorabila Rebecca Stratton, jocheu de obstacole.

Henry își lăsa sprîncenele în jos și nu-i mai dădu atenție.

— Barea, anunță apoi.

Altă mașină îl făcu să se simtă frustrat. Un *Porsche* negru de dată aceasta, opri pe jumătate ascuns de unul din camioanele lui Henry. Nu coborî nici un șofer. Geamurile fumurii împiedicau orice identificare.

Henry se încruntă.

— Cine se ascunde după camioanele mele?

— Nu știu. Du-te și vezi.

Se duse, inspectă puțin și se întoarse.

— E slab, tînăr și seamănă cu Puicuța. Stă acolo cu portierele încuiate. N-a vrut să-mi vorbească, zise Henry rînjind. A făcut gestul caracteristic camionagiilor italieni! Ți se pare cunoscut?

— S-ar putea să fie Forsyth Stratton. Vărul Puicuței. Seamănă foarte bine cu ea.

Henry ridică din umeri, pierzîndu-și interesul.

— Ce facem cu sticlele goale din baruri?

— Furnizorii or să se ocupe de ele.

— Berea, atunci.

— Berea.

Am discutat despre lucrurile care nu fuseseră făcute încă. Promise că echipa lui avea să muncească pînă la miezul nopții sau chiar mai mult. Aveau să doarmă în cabinele camioanelor, așa cum făceau adesea și aveau să termine treaba dimineța devreme.

Camioanele aveau să plece pînă la nouă și jumătate, toate în afară de cel mai mic, propriul lui atelier ambulant, care conținea tot ce îi trebuia pentru lucrări de întreținere și reparații urgente.

— O să rămîn să urmăresc cursele, zise el. Nu se poate să le pierd după toate astea.

Roger ni se alătură, lăsînd să se vadă că era foarte încordat.

— Oliver e într-o dispoziție foarte proastă, zise el. Cît despre Rebecca...

Rebecca însăși apăru imediat după el, dar trecu pe lîngă noi și încercă să treacă prin gardul care ascundea tribuna distrusă. Nereușind, se întoarse spre Roger și spuse furioasă:

— Lasă-mă să trec de gardul ăsta. Vreau să văd cît de mari sînt pagubele.

— Nu eu răspund de gard, zise Roger reținut. Poate ar trebui să ceri permisiunea polițiștilor.

— Unde sînt?

— De partea cealaltă a gardului.

Ea făcu ochii mici.

— Atunci, adu-mi o scară.

Cînd Roger nu făcu nici o mișcare, ea se întoarse spre un muncitor care trecea pe acolo.

— Adu-mi o scară, îi spuse ea, fără „te rog” sau „mulțumesc” cînd omul îi aduse una.

Îi zise doar unde să o așeze și aprobă din cap cînd el se dădu la o parte ca să o lase să urce.

Urcă sigură de sine și privi multă vreme ceea ce ascundea gardul.

Henry și Roger dispărură repede, lăsându-mă să beneficiaz singur de opiniile tăioase ale Rebeccăi. Coborî treptele cu aceeași grație athletică, aruncă o privire disprețuitoare spre cadrul meu încă util și îmi spuse să părăsesc imediat hipodromul, deoarece nu aveam nici un drept să mă aflu acolo.

De asemenea, nu avusesem nici un drept să mă aflu în tribune cu două zile în urmă, în dimineața de vineri, și, dacă mă gîndeam să dau în judecată familia Stratton pentru rănilor suferite, ei aveau să mă dea pe mine în judecată pentru că încălcasem o proprietate particulară.

— În regulă, am zis.

Ea clipi.

— Ce e în regulă?

— Ai vorbit cu Keith?

— Asta nu e treaba dumitale și îți cer să pleci.

— Prosperitatea acestui hipodrom mă privește și pe mine, am spus eu fără să mă clintesc. Dețin opt sutimi din el. Dumneata, după autentificarea testamentului, vei deține trei sutimi. Așadar, care din noi are mai mult dreptul să se afle aici?

Ea își îngustă ochii și lăsînd baltă problema legată de cine avea mai multe drepturi, se legă de ceva cu adevărat important.

— Cum adică, după autentificare? Acțiunile acelea sînt ale mele, în testament.

— Conform legii britanice, am spus eu, deoarece descoperisem acest lucru cînd mă ocupasem de afacerile mamei, nimeni nu posedă nimic din ce îi este lăsat pînă cînd testamentul nu se dovedește a fi autentic, pînă cînd nu se achită taxele și nu se emite un certificat de autentificare.

— Nu te cred.

— Asta nu schimbă cu nimic situația.

— Vrei să spui că tata, Keith și Ivan n-au dreptul să fie directori?

Că toate deciziile lor stupide sînt nule?

I-am distrus speranțele.

— Nu. Nu e nevoie ca directorii să fie acționari. Marjorie ar fi putut să numească pe oricine ar fi vrut, indiferent dacă știa asta sau nu.

— Știi prea multe, spuse ea cu resentiment.

— Ești mulțumită că tribuna centrală e făcută praf?

— Da, sînt, zise ea sfidătoare.

— Și ce-ai vrea să se facă?

— Tribune noi, bineînțeles. Ultramoderne. Cu pereți de sticlă. Totul nou. Să ne descotorosim de afurisitul de Oliver și de nesuferitul de Roger.

— Și să conduci totul singură? am întrebat-o eu ironic, dar ea îmi răspunse serios.

— Nu văd de ce nu! Bunicul a făcut-o. Avem nevoie de schimbare. Idei noi. Dar locul ăsta ar trebui condus de un Stratton, zise ea plină de zel. Nimeni altcineva din familie nu știe să deosebească un falț de o pistă. Tata trebuie să-i lase „Stratton Hays” fiului său, dar acțiunile hipodromului trebuie să mi le lase mie.

— N-are decît șaiszeci și cinci de ani, am murmurat eu, întrebîndu-mă ce efect ar fi avut acea conversație asupra lui Marjorie și Dart, ca să nu mai vorbesc de Roger, Oliver și Keith.

— Pot să aștept. Vreau să mai concurez cel puțin încă două sezoane. Ar fi timpul ca o femeie să ajungă printre primii cinci pe lista jocheilor și am de gînd s-o fac anul ăsta, în ciuda interdicțiilor unor doctori idioți. După aceea, voi conduce hipodromul.

I-am ascultat glasul încrezător, nefiind sigur dacă se amăgea singură sau chiar era capabilă.

— Va trebui să fii numită de directori, am zis eu.

Ea îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Așa or să facă, zise apoi rar. Și am doi ani întregi la dispoziție ca să mă asigur că or s-o facă, adăugă ea și făcu o pauză. Indiferent care or să fie aceștia pînă atunci.

Hotărînd brusc că îmi acordase destul din timpul ei, se îndreptă spre mașina ei roșie, aruncînd priviri înfometate în dreapta și în

stînga domeniului pe care intenționa să-l conducă.

Marjorie ar fi împiedicat-o, bineînțeles, dar nu putea să o facă la nesfîrșit. Rebecca se gîndea la acest lucru.

Henry și Roger se întoarseră în timp ce mașina Rebeccăi se îndrepta spre ieșire.

— Ce ți-a zis? mă întrebă Roger foarte curios. Părea aproape om.

— Cred că vrea să conducă aici, ca bunicul ei.

— Prostii! spuse el și începu să rîdă, dar, încetul cu încetul, se încruntă. Familia n-o s-o lase.

— Nu.

Nu anul acela, m-am gîndit, și nici anul următor, dar mai tîrziu?

Roger alungă acel gînd insuportabil.

— Să nu-i spui lui Oliver, zise el. Ar fi în stare s-o strîngă de gît înainte.

Un polițist și expertul în bombe în vîrstă de douăzeci și opt de ani ieșiră printr-o porțiune de gard, lăsînd să se vadă puțin din activitatea care se desfășura dincolo.

Roger și cu mine ne-am dus spre ei și ne-am uitat curioși la ce aveau în mîini.

— Rămășițele unui ceas deșteptător, spuse expertul vesel arătîndu-mi o rotiță. Aproape întotdeauna dăm peste bucățele de ceasuri. Nimic nu se distruge complet cu acest gen de explozibil.

— Ce gen? am întrebat eu.

— P.E.4. Nu Semtex. Nu îngrășămînt și motorină. Nu e terorism. Aș zice că avem de-a face cu o armată regulată aici, nu IRA.

— Armata e foarte strictă în privința detonatoarelor, spuse Roger înțepat. P.E.4 e egal cu zero fără detonatoare.

Expertul încuviință.

— Poți să-l bați și să-l modelezi ca pe marțipan. Totuși, eu n-aș da cu ciocanul în el. Detonatoarele sînt ținute sub cheie? Mă faceți să rîd. Viața mea ar fi mai ușoară dacă ar fi așa. Dar se știe că armata a pierdut tancuri. Ce e puțin fulminat de mercur acolo, între prieteni?

— Toți sînt foarte atenți cînd e vorba de detonatoare, insistă Roger.

— Da, sigur, spuse expertul zîbind. Militarii vechi pot să-ți fure un tun de cîmp de sub nas. Și, știți cum se spune, nimic nu e mai bun ca un incendiu.

După expresia de pe chipul lui Roger, zicala îi era mult prea familiară.

— Cînd un depozit a sărit în aer acum cîtiva ani, îmi spuse expertul, s-a anunțat că se pierduse o cantitate de materiale explozive suficiente pentru a umple un spațiu de două ori mai mare decît depozitul respectiv. Armata a emis tone de hîrtii pentru a dovedi că tot felul de lucruri fuseseră trimise la acel depozit în săptămîna dinaintea exploziei. Lucruri care dispăruseră mai înainte și care ar fi trebuit să fie înregistrate undeva, erau trecute ca fiind „trimise la depozit”. Lucruri care, după explozie, au pornit, în valize, spre alte destinații. Un incendiu bun este mană cerească, nu-i așa, domnule colonel?

— Doar nu te aștepți să fiu de acord, zise Roger.

— Bineînțeles că nu, domnule colonel. Dar nu-mi spune că e imposibil ca o cutie cu detonatoare să fie sărită la numărătoare, zise el clătînd din cap. Îți garantez că numai un nebun sau un expert ar umbla cu ele, dar o vorbă ici, una colo, există o piață pentru orice pe lumea asta.

CAPITOLUL 10

Lucrul continua.

Cabluri electrice șerpuiau peste tot și, treptat, dispăreau în interiorul cortului. Ventilatoare albe silențioase se montară sub gurile de aerisire din acoperiș pentru a se elimina mirosurile și aerul folosit. Henry însuși înțelegea confortul mulțimii într-un fel pe care oaspeții transpirați din corturile încinse de soare nu și-l închipuiseră

niciodată și, din moment ce și eu puneam controlul climatic printre primele priorități ale vieții, spectatorii de la *Stratton Park* aveau să respire mai ușor fără să știe de ce.

Am hrănit pe toată lumea din bucătăria de la *Mayflower*. Băieții mei aduseră mîncarea, făcînd pe chelnerii, strînseră resturile de bunăvoie și, în general, se purtară așa cum nu o făceau niciodată fără să fie îmboldiți.

Roger și cu mine am consultat hărțile instalației de apă a hipodromului și oamenii lui traseră o conductă spre corturile anexe și vestiarul jocheilor femei, în mod deosebit pentru Rebecca. Apă rece, bineînțeles, dar, mai bine decît nimic. După numeroase telefoane insistente, s-a obținut promisiunea unui camion *Portaroo* și Roger reuși să primească de la Ivan un camion cu ghivece de flori.

— Zice că e una din zilele cu vînzarea cea mai bună din an, spuse Roger punînd receptorul în furcă. Și mai zice că hipodromul trebuie să plătească pentru ce trimite el.

— Minunat.

Am mai discutat cîteva probleme, după care Roger plecă, lăsîndu-mă în birou. În ora care trecuse începusem să merg mai ușor, dar pe de altă parte, mă dureau umerii și m-am bucurat că aveam ocazia să stau cu o fesă pe birou, odihnindu-mi brațele și picioarele.

M-am gîndit la felicitarea pe care o aveam acasă, în atelier și pe care Amanda mi-o dăruise în vremuri mai bune. Scria: „*Dacă totul merge bine, sigur ți-a scăpat ceva*”. M-am întrebat ce anume ne scăpaseră mie, lui Roger și lui Henry și ar fi putut să se transforme într-un dezastru a doua zi.

Ușa se deschise brusc și Forsyth Stratton intră hotărît în birou. Nici unul dintre Strattoni nu părea capabil să intre liniștit într-o încăpere.

— Ce cauți aici? mă întrebă el.

— Mă gîndesc, am zis eu.

De fapt, mă gîndeam că nu eram încîntat să-l văd, mai ales dacă

avea idei asemănătoare cu cele ale lui Hannah și Keith. Cu toate acestea, se părea, oarecum spre ușurarea mea, că atacul lui avea să fie verbal, nu fizic.

— N-ai nici un drept să te instalezi aici, spuse el furios.

— Colonelul e șef aici, am zis eu calm.

— Colonelul te consultă înainte să facă orice.

Ochii negri îi scînteiau la fel ca ai Rebeccăi și m-am întrebat în treacăt dacă vreunul din ei sau amîndoi purtau lentile de contact.

— Și individul ăla imens ai cărui oameni instalează corturile îi cere părerea colonelului, după care vin să te întrebe pe tine, sau chiar trece peste colonel și vine înfii la tine: Ești mult mai tînăr decît ei, dar indiferent ce spui, asta fac. V-am urmărit ore întregi și m-am înfuriat din ce în ce, așa că să nu-mi spui că nu știu ce vorbesc. Nici unul din noi nu te vrea aici... cine naiba te crezi?

— Un constructor, am spus eu sec.

— Un nenorocit de constructor n-ar trebui să ne conducă hipodromul.

— Atunci un acționar. Coproprietar.

— Pe naiba! Eu sînt un Stratton.

— Păcat, am spus eu scurt.

El se simți profund jignit. Ridică vocea cu cîteva octave și, cu un zvîcnet al gurii, practic urlă:

— Afurisita de maică-ta n-avea nici un drept să aibă acțiunile alea. Keith ar fi trebuit să-i tragă o bătaie bună, în schimb. Și Jack mi-a zis că exact asta ai primit de la Keith ieri, numai că nu de-ajuns, și ai tupeul afurisit să-ți bagi nasul în treburile noastre și te gîndești că poți să scoți bani de la noi dacă o să afli ceva.

Incoerența discursului său se adăugă la furia care îl stăpînea. În ceea ce mă privea, promisem destule insulte din partea Strattonilor și acest lucru stîrni în mine o brutalitate pe care nu o simțeam prea des.

— Tu n-ai nici un pic de autoritate în propria-ți familie, am spus atunci, cu intenția de a răni. Toți te ignoră. Nici măcar nu se uită la

tine. Ce-ai făcut?

Ridică mâinile repede, încheștând pumnii și făcu un pas înainte. M-am îndreptat, fără să par (așa speram) că eram neputincios și, ignorând amenințarea, l-am tachinat.

— Bănuiesc că i-a costat o avere ca să-ți cumpere libertatea, să nu faci pușcărie.

— Taci, taci, strigă el. O să mă plîng mătușii Marjorie, zise apoi și unul din pumnii lui trecu pe lîngă bărbia mea.

— Plînge-te, i-am spus, luptîndu-mă fără succes să mă calmez, dar cuvintele pe care le-am rostit în clipele următoare mi s-au părut chiar și mie dureroase și aspre. Ești un prost, Forsyth, și, fără îndoială, un ticălos, iar Marjorie te disprețuiește deja destul de mult, fără să te duci la ea smiorcăindu-te ca să-ți șteargă nasul. Și, dacă ai vedea în ce hal îți schimonosește fața ura, ai fugi departe și te-ai ascunde.

Acele ultime cuvinte copilărești îl loviră puternic. Era limpede că îi plăcea înfățișarea sa. Chipul i se relaxă, buzele își pierdură rigiditatea și îi acoperiră dinții, iar pielea i se înroși.

— Nemernicule! spuse el tremurînd din cauza umilințelor din trecut și din prezent.

Pumnii i se descleștară și brațele îi căzură pe lîngă trup. Deodată, arăta demn de milă.

Brusc, mi se făcu rușine de mine însumi. Grozav, mi-am spus, îmi descarc artileria asupra celui mai slab dintre Strattoni. Unde fuseseră acele cuvinte curajoase cu o zi în urmă, cînd mă atacase Keith?

— Sînt mai bun ca aliat decît ca dușman, am spus apoi, calmîndu-mă. Ce-ar fi să mă pui la încercare?

Părea derutat și înfrînt: poate suficient de înmuiaț ca să răspundă la cîteva întrebări.

— Keith ți-a spus că am venit aici ca să scot bani de la familia ta?

— Bineînțeles, spuse el încuviințînd slab. Pentru ce altceva ai fi putut să vii?

N-am spus „Pentru că banii bunicului tău m-au ținut în școală”.
Nici „Poate ca să-mi răzbun mama”. Ci:

- A spus-o înainte sau după ce au sărit în aer tribunele?
- Poftim?

N-am repetat întrebarea. Mă privi încruntat câteva clipe și, în cele din urmă, răspunse:

- Presupun că după.
- Când, mai exact?
- Vineri. Alaltăieri. După-amiază. Mulți dintre noi am venit aici când am auzit de explozie. Te duseseră la spital. Keith a zis că o să exagerezi numai ca să he iei banii.

- Ceea ce ai crezut?
- Bineînțeles.
- Toți?

El ridică din umeri.

— Conrad a spus că va trebui să fim pregătiți să te cumpărăm și Keith a zis că nu puteau să-și permită, după...

Tăcu brusc, părînd și mai derutat.

- După ce? l-am întrebat.

Clătină din cap nefericit.

— După ce i-a costat o grămadă ca să te scoată pe tine din necazuri? am ghicit apoi.

— Nu ascult, zise el și își acoperi urechile cu mâinile, ca un copil.
Taci.

Avea vreo douăzeci și ceva de ani, m-am gîndit. Nu prea inteligent, fără ocupație și, din cîte se părea, neiubit. De asemenea, în primul rînd, un Stratton.

Cumpărarea oamenilor devenise o activitate caracteristică a familiei Stratton, dar, din felul cum se purtaseră ceilalți cu Forsyth la ședința de miercuri, era limpede că acesta îi costase prea mult. Dacă simțiseră vreo afecțiune pentru el înainte, pînă la ședința aceea, se transformase în resentimente.

În sînul familiei erau constrîngeri: vedeam că existau, dar nu

știam ce erau. Păcatul actual al lui Forsyth probabil că nu era la fel de important pentru ei ca banii pe care îi dăduseră, pe de o parte și puterea pe care o câștigaseră asupra lui, pe de alta. Dacă îl amenințau cu dezvăluirea, făcea orice îi spuneau ei.

Roger menționase că Marjorie îl ținea pe Conrad într-un fel de menghină, că el avea să cedeze mereu în fața ei, dacă ea i-o cerea.

Eu însumi acceptasem, fără să realizez posibila semnificație a faptului, să încerc să descopăr pentru ea cât de mult datora Keith și cui și, de asemenea, să aflu ce presiuni făcea asupra lui Conrad viitorul arhitect al noilor tribune, care se dovedise a fi Wilson Yarrow, despre care știam ceva, dar uitasem mai multe.

Oare și eu eram folosit de Marjorie pentru a căuta lucruri care să-i confere mai multă putere asupra familiei? Oare ghicise că aveam s-o ajut dacă îmi angaja interesul în prosperitatea hipodromului? Era ea, oare, atât de deșteaptă și eu, atât de prost? Probabil că da.

Totuși, încă mai credeam că dorea sincer ca hipodromul să prospere, chiar dacă intenționa să mă folosească pe post de unealtă.

Marjorie însăși n-ar fi vrut, n-ar fi putut, să arunce în aer tribuna centrală. Dacă, prin mine sau altfel, afla cine o făcuse sau o pusese la cale, și se dovedea că fusese unul din ei, îmi dădeam seama acum că nu avea să-l dea pe mâna justiției. Nu avea să aibă loc nici un proces, nici o condamnare sau sentință penală oficială pentru vinovat. Familia Stratton, în mod special Marjorie, avea să adauge încă un secret la colecție, care avea să fie folosit la șantajarea celorlalți când era nevoie.

— Când ai fost la școală, ai făcut parte din corpul de cadeți? l-am întrebat eu pe Forsyth.

El mă privi nedumerit.

— Bineînțeles că nu.

— De ce „bineînțeles”?

— Numai un prost s-ar plimba în uniformă ca să strige lumea după el, zise el pierzându-și răbdarea.

— Feldmareșalii așa încep.

— Cretini însetați de putere, zise el disprețuitor.

M-am săturat de el. Era puțin probabil să fi pus el însuși cablul detonator sau explozibilul: cei din corpul de cadeți ar fi putut s-o facă. Forsyth nu părea nici măcar să fi înțeles unde băteam.

Christopher, Toby și Edward intrară deodată în birou, unul lângă altul, ca pentru a avea mai multă forță, părînd neliniștiți.

— Ce s-a întîmplat? i-am întrebat eu.

— Nimic, tată, zise Christopher relaxîndu-se ușor și ațintindu-și privirea asupra lui Forsyth. Domnul colonel, ne-a rugat să te ducem acolo ca să fixezi robinetele de apă.

— Vezi? spuse Forsyth cu amărăciune.

Sprijinindu-mă de cadru în continuare, am trecut pe lângă el și am ieșit împreună cu băieții. Deși îl auzeam venind în spatele meu, nici nu așteptam, nici nu am avut parte de alte probleme din partea lui. Destule probleme se iviră cînd membrii familiei Stratton ieșiră din cortul cel mare, ca o gardă civilă care intenționa să mă intercepteze la mijlocul pistei. Cei trei fii ai mei se opriră, fiind prea mici, prea lipsiți de experiență pentru așa ceva.

Am mai făcut un pas după ei și m-am oprit și eu. Strattonii formară un semicerc în fața mea; Conrad, în stînga, apoi o femeie pe care nu o cunoșteam, Dart, Ivan, Jack cu fața umflată și învinețită, Hannah și Keith. Pe acesta, care stătea în dreapta mea, îl vedeam cu coada ochiului, lucru care nu prea îmi plăcea.

Am făcut jumătate de pas în spate, ca să văd în cazul în care ar fi făcut vreo mișcare greșită; un pas pe care Strattonii au părut să-l interpreteze ca pe o retragere.

Toți făcură unul înaintea, apropiindu-se puțin, astfel încît iarăși nu îl vedeam pe Keith decît dacă întorceam capul spre el.

Christopher, Toby și Edward ezitară, șovăiră și se despărțiră în spatele meu. Le simțeam spaima. După aceea, apărură în raza mea vizuală, se strecurară în spatele Strattonilor și, în cele din urmă, o rupseră la fugă, dispărînd înăuntrul cortului. Nu-i condamnam: și

mie îmi venea s-o rup la fugă.

— Fără Marjorie? l-am întrebat pe Dart ironic.

Unde era bodyguard-ul meu când aveam nevoie de ea? îmi venea să adaug.

— Am fost la biserică, spuse Dart pe neașteptate. Marjorie, tata, mama și eu. Duminica Paștelui, chestii din astea, adăugă el zîmbind nepăsător. Marjorie ne-a invitat la masă după-aceea. N-a vrut să vină încoace cu noi. N-a spus de ce.

Nimeni nu se osteni să facă prezentările, dar am bănuir că femeia dintre Conrad și Dart era mama acestuia, Lady Stratton, Victoria. Era slabă, distantă, elegantă și arăta ca și cum ar fi preferat să se afle în cu totul altă parte. Mă privea cu disprețul caracteristic familiei și m-am întrebat în treacăt dacă Dolly, soția lui Ivan, și Imogen, cea de a patra victimă a lui Keith, se integrau la fel de bine în familie.

Forsyth se opri în stînga mea, alături de Conrad, care nu-i dădu nici cea mai mică atenție.

De partea cealaltă a pistei, Roger apăru cîteva clipe în ușa cortului, remarcă formația în care erau Strattonii și intră înapoi.

M-am uitat la semicercul de chipuri dezaprobatoare și priviri reci și m-am decis să atac. Mai bine o încercare decît nici una, m-am gîndit.

— Care dintre voi ați aruncat în aer tribuna? am întrebat eu direct.

— Nu fi ridicol, zise Conrad.

Ca să vorbesc cu el trebuia să mă întorc prea mult cu spatele la Keith, dar, deși mi se zbîrlise părul pe ceafă, m-am gîndit că acela care ar fi putut să-l împiedice pe Keith să facă orice era Conrad.

— Unul din voi a făcut-o sau a pus-o la cale, i-am spus eu. Aruncarea în aer a tribunelor a fost opera familiei Stratton. Nu e vorba de nici un act terorist.

— Prostii.

— Singurul motiv pentru care vreți să scăpați de mine este

teama că voi descoperi cine a făcut-o. Vă temeți pentru că am văzut cum arăta explozibilul înainte de declanșare.

— Nu!

Forța din negarea lui Conrad era în sine o recunoaștere.

— Și teama că, dacă aflu cine a făcut-o, o să vă cer bani în schimbul tăcerii mele.

Nici unul nu spuse nimic.

— Lucru pe care nu vi-l prea permiteți după aventura lui Forsyth, am continuat eu.

Se uitară furioși la Forsyth.

— Nu i-am spus eu, zise el cu disperare în glas și implorator. N-am spus nimic. Și-a dat seama. Și-a dat seama pentru că toți v-ați purtat atît de oribil cu mine, așa că bine vă face, adăugă el cu o scînteiere de furie.

— Tacă-ți gura, Forsyth, zise Hannah cu răutate.

— Îți place cortul? l-am întrebat eu pe Conrad apoi.

Pentru o fracțiune de secundă, acesta păru instinctiv și sincer mulțumit, dar Keith rosti agresiv în spatele urechii mele drepte:

— N-o să ne împiedice să vindem terenul.

Conrad îi aruncă o privire dezgustată și îi spuse că, dacă n-ar fi fost corturile, lumea n-ar fi venit la curse, iar hipodromul ar fi dat faliment, rămînînd cu datorii uriașe care ar fi fost scăzute din suma care s-ar fi luat pe teren.

Keith clocotea de furie. Dart zîmbi ușor. Ivan remarcă cu înțelepciune:

— Corturile sînt esențiale. Avem noroc că le-am găsit.

Toți dădură din cap aprobator, în afară de Keith, care scoase un mîrîit gutural, mult prea aproape de umărul meu. Îi simțeam intenția.

— Ține-ți fratele departe de mine, i-am spus cu asprime lui Conrad.

— Poftim?

— Dacă el sau oricare dintre voi mă mai atinge cu un deget,

cortul dispare.

Conrad mă privi uluit.

— Fratele tău știe că încă mă mai poate pune la pământ, am zis eu sprijinindu-mă în cadru. Îți spun că, dacă el, Hannah sau Jack au de gând să continue ceea ce au fost împiedicați să facă ieri, mâine dimineață veți găsi un spațiu gol aici, am încheiat arătând spre cort.

— Nu fi prost, zise Hannah rînjind.

— Nu poți face asta, spuse Conrad. Nu-ți stă în putere.

— Punem pariu?

Henry ieși din cort însoțit de toți băieții mei. Rămaseră lîngă intrare, privind, așteptînd derularea evenimentelor. Conrad privi în direcția în care mă uitam eu, după care își aținti privirea din nou asupra mea, îngîndurat.

— Henry, acel tip uriaș, i-am spus eu, a adus cortul aici ca să vă ajute pentru că l-am rugat eu. E un prieten de-al meu.

— Colonelul a găsit cortul, protestă Conrad.

— Eu i-am spus unde să caute. Dacă mai primesc vreo amenințare sau vreo vînație din partea voastră, Henry ia totul acasă.

Conrad recunoștea adevărul cînd acesta îi ajungea la urechi. Mai mult, era un realist cînd era amenințat cu un lucru despre care știa că putea fi pus în aplicare.

Plecă, rupînd semicercul alarmant și luîndu-și și soția și pe Dart. Acesta se uită în spate și îmi aruncă un zîmbet strălucitor. Creștetul capului i se vedea trandafiriu sub părul rar, lucru care nu i-ar fi plăcut să-l știe.

M-am întors spre Keith, care continua să stea cu umerii aduși, cu maxilarul proeminent și cu ochii furioși; imaginea generală a unei agresivități instabile.

Nu aveam nimic de spus. Stăteam acolo, pur și simplu, fără să-l provoc, încercînd să-i dau de înțeles că nu așteptam absolut nimic: nici un atac, nici o retragere, nici o umilință din partea lui sau a mea.

Forsyth, din spatele meu, spuse cu răutate:

— Haide, Keith, dă-i una. Ce mai aștepti? Lovește-l din nou, cât mai poți.

Îndemnul avu un efect contrar.

— Mai tacă-ți gura aia proastă, Forsyth, zise Keith automat parcă și tremura, atât de frustrare, cât și de mînie, momentul periculos trecînd.

M-am trezit cu fiul meu Alan lîngă mine, ținîndu-se de cadru și privindu-l pe Keith cu teamă, iar, o clipă mai tîrziu, Neil ni se alătură, aruncîndu-i lui Keith o privire uimită.

Acesta, în ciuda violenței sale înnăscute, părea ușor stînjenit de faptul că avea ca adversari niște copii.

— Haide, tată, spuse Alan trăgînd de cadru, te așteaptă Henry.

— Bine, am spus eu hotărît și am început să înaintez, deși Hannah și Jack se aflau chiar în fața mea.

Șovăitori, îmi făcură loc să trec: pe chipurile lor încă se mai citea rea-voință, dar nu și furia clocotitoare din ziua precedentă.

Ceilalți trei băieți veniră spre mine, făcînd cerc în jurul meu, astfel încît am ajuns la Henry ca și cum aș fi fost apărat de un scut uman.

— Așadar, pînă la urmă, le-ai venit de hac, zise el.

— Dimensiunile tale au fost factorul hotărîtor.

El începu să rîdă.

— Și le-am spus că strîngi totul și pleci acasă dacă or să-mi mai facă necazuri, ceea ce nu-și pot permite.

— Șarlatan ce ești, glumi el.

— Nu mă dau în vînt după genul lor de fotbal.

El încuviință.

— Colonelul mi-a povestit. De ce naiba te ostenești să-i ajuți?

— Din încăpățînate.

— Te-am părăsit, tată, spuse Christopher cu amărăciune.

— Ne-am dus după ajutor, mă asigură Edward, crezînd ce spunea.

Toby îmi șopti:

— Ne-a fost frică. Am... fugit.

— Ați venit la birou să mă chemați și asta a fost un act e curaj.

— Dar după aceea... zise Toby.

— În lumea reală, i-am spus eu cu blîndețe, nimeni nu e erou în permanență. Nimeni nu se așteaptă la așa ceva. E imposibil.

— Dar, tată...

— M-am bucurat că v-ați dus la colonel, așa că lăsați-o baltă.

Christopher și Edward mă crezură, dar Toby părea îndoielnic.

În acea vacanță de Paști, se întîmplaseră prea multe lucruri pe care nu avea să le uite niciodată.

Roger și Oliver Wells ieșiră din cort discutînd amical. Acesta din urmă se liniștise după ce făcuse un tur al corturilor. Cui îi păsa de Harold Quest, spuse el în cele din urmă. Henry făcuse ceva miraculos: totul avea să fie bine. El și Roger plănuseră în detaliu cum avea să distribuie mai bine programele de curse și ecusoanele de acces la club.

La insistențele lui Oliver, o cabină a stewarzilor fu montată chiar în spatele stîlpului de la linia de sosire, în interiorul pistei. Era neapărat necesar, spuse el, ca din moment ce cabina din turn nu mai exista, stewarzii să aibă posibilitatea de a urmări fiecare cursă nestînjiți. Roger găsisese un pictor de firme care acceptase să renunțe la siesta de după-amiază în fața televizorului pentru a scrie „Numai Stewarzi”, „Club” „Restaurant Privat”, „Vestiarul Jocheilor Femei” și „Barul Membrilor”.

Roger merse împreună cu Oliver la jeep și plecară spre o destinație, necunoscută. Abia dacă parcurseseră vreo douăzeci de metri în direcția drumului privat, cînd întoarseră brusc și opriră lîngă mine și băieți.

Roger scoase capul pe geam și, de asemenea, o mîină, în care ținea telefonul meu mobil.

— Am răspuns eu, zise el. Cineva pe nume Carteret vrea să-ți vorbească. Ești acasă?

— Carteret! Fantastic!

Roger îmi dădu telefonul și își văzu de drum.

— Carteret? am întrebat apoi în aparat. Ești în Rusia?

— Nu fir-ar să fie, zise în urechea mea o voce pe care o cunoșteam demult. Sînt aici, la Londra. Nevastă-mea mi-a spus că e urgent. După ani de zile în care n-ai dat nici un semn de viață, n-ai trimis nici măcar felicitări de Crăciun, totul e urgent! Care-i treaba?

— Ăăă... treaba e că am nevoie de puțin ajutor din partea memoriei tale extraordinare.

— Ce naiba tot spui? zise el pîrînd grăbit și nu prea încîntat.

— Îți mai aduci aminte de Piața Bedford?

— Cine ar putea să uite?

— Am dat peste o situație ciudată și m-am întrebat... Îți mai amintești cumva de un student pe nume Wilson Yarrow?

— Cine?

— Wilson Yarrow.

După o pauză, Carteret spuse nesigur:

— Cel care era înaintea noastră cu vreo trei ani?

— Exact.

— Ceva nu era în regulă cu el.

— Da. Îți mai amintești ce anume?

— La naiba, e prea mult de atunci.

Am oftat. Sperasem că memoria proverbială a lui Carteret avea să-mi dea răspunsurile pe care le căutam.

— Asta-i tot? mă întrebă el. Uite ce e, prietene, îmi pare rău, dar nu-mi vād capul de treburi.

— Mai ai jurnalele acelea pe care le țineai în colegiu? l-am întrebat eu fără prea multă speranță.

— Bănuiesc că sînt pe undeva.

— Poți să le cauți și să vezi dacă ai scris ceva despre Wilson Yarrow?

— Lee, ai idee ce-mi ceri?

— L-am văzut ieri. Știu că e ceva ce ar trebui să-mi amintesc în

legătură cu el. Zău, s-ar putea să fie important. Vreau să știu dacă ar trebui... poate... să previn niște oameni pe care îi cunosc.

Cîteva clipe de tăcere se încheiară cu:

— M-am întors azi-dimineață de la Sankt Patersburg. Am încercat să sun de cîteva ori la numărul pe care i l-ai lăsat nevesti-mii, dar fără succes. Era cît pe ce să renunț. Mîine îmi duc familia la *Euro Disney* pentru șase zile. După aceea o să mă uit pe jurnale. Dacă e grabă mare, totuși, ai putea să vii înapoi în seara asta și să te uiți tu însuși. E bine? Bănuiesc că ești la Londra, nu?

— Nu. Lîngă Swindon.

— Atunci, îmi pare rău.

M-am gîndit puțin și am zis:

— Dar dacă o să vin la *Paddington* cu trenul? O să te găsesc acasă?

— Sigur. Toată seara. Despachetînd și făcînd bagaje. Vii? O să mă bucur să te văd după atîta timp, zise el pîrînd mai plin de căldură, ca și cum, deodată, ar fi fost mai sincer.

— Da. Excelent. Și eu o să mă bucur.

— În regulă, atunci, spuse el și, după ce îmi explică cum să ajung cu autobuzul de la gara *Paddington*, închise.

Henry și copiii mă priveau uluiți.

— Am auzit bine? mă întrebă Henry. Te ții de cadru cu o mîină și ai de gînd să prinzi trenul spre Londra cu cealaltă?

— Poate, am zis eu. Poate îmi împrumută Roger un baston.

— Și noi, tată? întrebă Toby.

I-am aruncat o privire lui Henry, care încuviință resemnat.

— O să am grijă să nu pățesc nimic.

— Cu puțin noroc, o să mă întorc pînă or să se culce.

Apoi, am sunat la gară și am întrebat cu trenuri erau.

Dacă alergam, puteam să prind unul în cinci minute. Altfel, da, aș fi putut să ajung la Londra, chiar și cu programul redus din ziua de Paști, și să mă întorc la Swindon pînă la ora cînd se culcau copiii. Dacă aveam noroc.

Cînd se întoarse, Roger îmi oferă nu un baston, ci două, plus, la rugămintele mele, o copie a planurilor lui Yarrow („Or să mă împuște”), după care mă duse la gară, deși, pe drum, îmi spusese că se îndoia de sănătatea mea mintală.

— Vrei să știi dacă se poate avea încredere în Wilson Yarrow? întrebă el.

— Aș fi încîntat să aflu că nu se poate avea.

— În regulă, atunci.

— Da, dar...

— Sînt pe cale de vindecare, am spus eu scurt.

— Nu mai zic nimic.

Mi-am luat biletul cu cartea de credit, m-am urcat în tren, am luat un taxi de la *Paddington* și am ajuns teafăr la ușa lui Carteret, lîngă Shepherd's Bush.

Îmi deschise chiar el și ne-am măsurat reciproc, anii în care nu ținusem legătura dispărînd subit.

Era tot scund, plinuț, cu ochelari și părul negru, o combinație genetică ciudată de celt și thailandez, deși se născuse și crescuse în Anglia. Ne împrietenisem în primul an de facultate ca să învățăm împreună și ne ajutasem reciproc ori de cîte ori fusese nevoie.

— Ești neschimbat, am zis eu.

— Și tu la fel, spuse el uitîndu-se la înălțimea mea, la părul meu creț și la ochii mei căprui, dar ridică din sprîncene, nu față de hainele mele de lucru, ci față de bastoanele în care mă sprijineam.

— Nimic grav, am zis eu. O să-ți povestesc.

— Ce mai face Amanda? mă întrebă el, conducîndu-mă înăuntru. Mai sînteți căsătoriți?

— Da, mai sîntem.

— N-am crezut niciodată c-o să dureze, zise el sincer. Și băieții? Trei, nu?

— Acum avem șase.

— Șase! Niciodată n-ai făcut un lucru pe jumătate.

I-am cunoscut soția, care era foarte ocupată, și cei doi copii care

erau extrem de bucuroși că aveau să-l cunoască pe Mickey Mouse. Stînd în sufrageria foarte folosită, i-am povestit despre prezentul și posibilul viitor al hipodromului *Stratton Park*. I-am explicat destul de multe.

Am băut bere. Mi-a spus că nu își amintise nimic în legătură cu Wilson Yarrow, în afară de faptul că individul făcuse parte din neprețuita elită destinată nemuririi.

— Și, pe urmă... ce s-a întîmplat? zise el. Zvonuri. O mușamalizare. Nu ne-a afectat personal și munceam întotdeauna atît de mult. Mi-aduc aminte de numele lui. Dacă l-ar fi chemat Tom Johnson, nu mi-aș fi amintit nici asta.

Am încuviințat. Eram de aceeași părere. L-am întrebat dacă puteam să mă uit pe jurnale.

— Le-am găsit, spuse el. Erau, într-o cutie în pod. Chiar crezi că aș fi scris ceva în legătură cu Wilson Yarrow?

— Sper c-ai făcut-o. Scriai despre o mulțime de lucruri.

El zîmbi.

— O pierdere de timp. Aveam impresia că viața o să treacă pe lîngă mine și o să uit tot, dacă nu scriam.

— Probabil că aveai dreptate.

Clătină din cap.

— Oricum se țin minte lucrurile minunate și toate cele îngrozitoare. Restul nu mai contează.

— Jurnalele mele sînt bilanțuri, am zis eu. Mă uit pe cele vechi și mi-aduc aminte ce făceam și cînd.

— Ai continuat să reconstruiești vechituri?

— Da.

— Eu n-am putut să fac asta.

— N-am putut să lucrez într-un birou. Am încercat.

Ne-am zîmbit cu tristețe, vechi prieteni, diferiți unul de altul în toate privințele, în afară de cunoaștere.

— Am adus un plic, am zis eu ținîndu-l în mînă împreună cu unul din bastoane tot drumul. În timp ce eu mă uit pe jurnale, tu

uită-te la cum consideră Wilson Yarrow că ar trebui construită o tribună centrală. Spune-mi ce părere ai.

— În regulă.

Teoretic, planul era bun, dar mai greu de pus în aplicare. M-am uitat uluit cum scoase la iveală jurnalele și le puse grămadă pe măsuta de cafea. Erau vreo douăzeci de carnete mari cu spirală, practic mii de pagini acoperite de un scris înghesuit, dar descifrabil; o treabă pentru care erau necesare zile întregi, nu jumătate de oră.

— Nu mi-am dat seama, am spus eu cu o voce stinsă. Nu-mi aminteam...

— Ți-am spus că nu știi ce-mi ceri.

— Ai putea... adică, ai vrea, să mi le împrumuți?

— Să le iei cu tine, vrei să spui?

— Ți le aduc înapoi.

— Juri? mă întrebă el cu îndoială în glas.

— Pe diploma mea.

Chipul i se luminează.

— Bine, spuse apoi și deschise plicul, scoțînd conținutul.

Ridică din sprîncene cînd văzu desenul axonometric.

— Astea sînt aere! zise el.

— Da. Nu era necesar.

Se uită la celelalte planuri. Nu făcu nici un comentariu legat de cantitatea de sticlă: folosirea sticlei în situații dificile era doctrina caracteristică Asociației Arhitecților. Fusesem învățați să privim sticla ca avangardă. Cînd remarcasem că sticla nu era ceva nou, din moment de Joseph Paxton construisese vechiul Crystal Palace din Hyde Park în 1851, fusesem catalogat ca iconoclast, chiar dacă nu fusesem exmatriculat pentru erezie.

În orice caz, sticla era acceptabilă pentru Carteret în moduri futuriste pe care eu le consideram inteligente de dragul inteligenței, nu pentru eleganță sau utilitate. Sticla mi se părea fără sens: în afară de faptul că era o sursă a luminii zilei, în mod normal conta ceea ce se putea vedea prin ea.

- Unde sînt restul planurilor? întrebă Carteret.
- Asta e tot ce le-a arătat Yarrow Strattonilor.
- Cum face mulțimea să urce cinci etaje?

Am zîmbit.

- Probabil, pe jos, așa cum făceau și la tribuna care a explodat...
- Fără lifturi. Fără scări rulante în planul parterului, spuse el ridicînd privirea. Nici un client n-ar cumpăra așa ceva în ziua de azi.

- Conrad Stratton pare să accepte oricare propune Yarrow.
- Vrei să spui că a semnat un contract?
- Nu știu. Dacă a făcut-o, nu e bătut în cuie, din moment ce nu e împuternicit în sensul ăsta.

El se încruntă.

- Cam încurcată treaba, oricum.
- Nu și dacă Wilson Yarrow ar fi descalificat într-un fel.
- Adică exclus? Înlăturat?
- Mai degrabă, necinstit.
- Ei bine, mult noroc cu jurnalele. Nu-mi amintesc nimic de genul ăsta.

- Dar... ceva?
- Da.

M-am uitat la ceas.

- Ai un număr la care aş putea să sun ca să chem un taxi?
- Sigur. E în bucătărie. Sun eu, zise el și plecă, dar se întoarse imediat, aducînd o geantă.

Era urmat de soția sa, care rămase în prag.

- Pune jurnalele în asta, spuse el apucîndu-se să le așeze în geantă. Și nevastă-mea zice că trebuie să te duc eu la gară. Zice că ai dureri.

Nedumerit, i-am aruncat o privire soției și mi-am trecut o mîină peste față, căutînd un răspuns.

- E infirmieră, spuse Carteret. Credea că ai artrită, dar i-am explicat chestia cu acoperișul. Zice că te forțezi să mergi și trebuie să

te odihnești puțin.

— N-am timp.

El încuviință, vesel.

— Ceva de genul, chiar dacă am febră, nu pot să fac gripa pînă marțea viitoare, să zicem?

— Exact.

— Deci, te duc eu pînă la gară.

— Îți sînt recunoscător.

El încuviință, mulțumit că fusesem sincer.

— Oricum, credeam că actuala teorie medicală era „ridică-te și mergi”.

Soția lui Carteret îmi zîmbi cu indulgență și plecă, iar Carteret puse geanta în mașină. Cînd am ajuns la gară, parcă între peroane.

Pe drum i-am spus:

— Strattonii dau un anunț pentru propuneri de tribune. Ce-ar fi să le spui celor de la firma ta să intre în competiție?

— Nu mă pricep deloc la tribune.

— Eu, da. Aș putea să-ți spun de ce e nevoie.

— De ce n-o faci tu?

Am clătinat din cap.

— Nu e genul meu.

— O să văd ce zic cei de la firmă, zise el nesigur.

— Spune-le să scrie, să-și exprime interesul și să întrebe pentru ce număr de spectatori trebuie proiectată tribuna. Nu poți să te apuci de planuri pînă cînd n-ai idee ce dimensiuni trebuie să aibă. Cineva trebuie să-i fi spus lui Yarrow, pentru că a nimerit-o destul de bine.

— Presupun că firma mea poate să încerce, zise Carteret. În prezent, sînt cincisprezece mii de arhitecți în Marea Britanie care șomează. Oamenii nu cred că au nevoie de arhitecți. Nu vor să plătească onorariile și, pe urmă, se plîng dacă dărimă un perete și dormitoarele ajung la subsol.

— Viața e mizerabilă, am spus eu sec.

— Văd că ești tot cinic, zise el.

Duse geanta cu jurnale la tren și mă instalează la locul meu.

— O să te sun când mă întorc de la *Disney*. Unde o să fii?

I-am dat numărul de acasă.

— S-ar putea să răspundă Amanda. O să preia mesajul.

— Să nu mai lăsăm să treacă alți zece ani, spuse el. Bine?

În tren, pe drum spre Swindon, m-am uitat pe jurnale și, în cele din urmă, mă cuprinsese nostalgia. Cît de tineri eram! Cît de neformați și încrezători! Cît de serioși și siguri.

Am ajuns la o împlîntare adîncă a cușitului.

Carteret scrisese:

Lee și Amanda s-au căsătorit la biserică astăzi, cu tot tacîmul, așa cum a vrut ea. Amîndoi au nouăsprezece ani. Cred că el e nebun, dar trebuie să recunosc că păreau foarte încîntați de ei înșiși. Ea e foarte frumoasă.

Lee are ochiul format. Tatăl ei, ultra bogat, a plătit tot. Sora ei mai mică, Shelly, a fost domnișoara de onoare, puțin cam multe coșuri. A venit și mama lui Lee. Madeline. O splendoare! Mi-o închipuiam nesuferită. Zice că sînt prea tînăr. După aceea, am mers acasă la părinții Amandei, pentru șampanie, chec etc. Vreo patruzeci de persoane. Verii Amandei, prietene, unchi bătrîni, de genul ăsta. A trebuit să toastez pentru domnișoara de onoare. Cine ar fi vrut să fie cavalier? Lee zice că or să trăiască cu aer. Eu zic că mergeau pe aer. Au plecat la Paris trei zile ca să exerseze viața ca soț și soție. A fost darul de nuntă al părinților Amandei.

Dumnezeule, îmi aminteam ziua aceea în cele mai mici detalii. Fusesem convins că aveam să fim fericiți veșnic. Tristă, tristă iluzie!

Pe pagina următoare, Carteret scrisese:

Petrecerea de la Lee și Amanda aseară. Au venit aproape toți colegii de an. O nebunie. Puțin diferit față de nunta de săptămîna trecută! Par tot extaziați. Bere și pizza de data asta. Lee a plătit. M-am culcat la șase dimineața și am dormit tot cursul bătrînului Hammond. Îi simt lipsa lui

Lee în cameră. Nu-mi dădusem seama ce aveam. Mai bine mă apuc să caut pe cineva, pentru că nu-mi pot permite să stau singur.

Privind luminile care se vedeau sclipind în întunericul de afară, m-am întrebat ce făcea Amanda în clipa aceea. Oare era singură acasă cu Jamie? Sau, așa cum nu puteam să nu mă gândesc, avea o aventură: cunoscuse vreun alt bărbat la petrecerea surorii ei? Chiar fusese la petrecerea surorii ei? De ce voia ca eu și băieții să mai stăm plecați vreo două zile?

M-am întrebat cum aș fi reacționat dacă, în sfârșit, după atîția ani, ea s-ar fi îndrăgostit serios de altcineva.

În ciuda fragilității căsniciei noastre, îmi doream cu disperarea să continue. Poate pentru că eu însumi nu căzusem pradă unei noi pasiuni irezistibile, încă vedeam numai avantaje în a rămîne, chiar și fără satisfacții, împreună; și, în primul rînd, era vorba de stabilitate pentru șase vieți tinere.

M-am înfiorat tot la gîndul împărțirii proprietății, pierderii băieților, nesiguranței, nefericirii, singurătății, certurilor. Acel gen de durere m-ar fi făcut să nu mai fiu în stare de nimic, așa cum n-ar fi reușit nici o lovitură fizică.

Las-o pe Amanda să aibă un amant, mi-am spus: las-o să se distreze, să plece în excursii, chiar să poarte un copil care nu-i al meu; dar, Doamne, să rămînă.

M-am gîndit că aveam să aflu cînd ne întorceam acasă joi. Atunci aveam să văd. Aveam să știu. Nu voiam să vină ziua de joi.

Am făcut un efort și m-am concentrat din nou asupra jurnalelor lui Carteret tot restul drumului, dar parcă Wilson Yarrow nici n-ar fi existat.

Era trecut de zece cînd i-am spus taximetristului să intre pe drumul din spate și să oprească lîngă autobuz.

Băieții erau acolo cu toții, uitîndu-se somnoroși la video. Neil dormea dus. Christopher, ușurat, se duse să le spună soților Gardner, așa cum promisese, că mă întorsesem cu bine. M-am întins

stăpînit de un sentiment puternic că acolo era acasă, acel autobuz, acei copii. Nu aveam să regret niciodată acea zi a nunții deloc înțeleaptă, pentru că ei fuseseră rezultatul. Acum, nu mai conta decît să păstrez totul.

Somnul ne cuprinsese pe toți; dar, în noapte, ardea un foc.

CAPITOLUL 11

Băieții și cu mine ne uitam la ruinele fumegînde ale gardului de lîngă șanțul deschis. Negru, transformat în cioturi și cenușă, se întindea de-a latul pistei, mirosind sănătos a foc în grădină.

Roger era acolo, deloc îngrijorat, cu trei oameni care se părea că stinseseră flăcările mai devreme și care, acum, așteptau cu lopeți și un camion să se răcească tăciunii pentru a putea să-i încarce.

— Harold Quest? l-am întrebat eu pe Roger.

El ridică din umeri cu resemnare.

— Bănuiesc că e genul lui, dar n-a lăsat nici un indiciu. M-aș fi așteptat cel puțin la o pancartă pe care scrie „INTERZICETI CRUZIMEA”.

— O să desființezi gardul?

— Doamne, nu. După ce curățăm tot, o să-l facem la loc. E doar o pacoste, nu o calamitate.

— N-a văzut nimeni cine a dat foc?

— Mă tem că nu. Paznicul de noapte a zărit flăcările din tribune aproape de ivirea zorilor. M-a sunat, trezindu-mă din somn, și bineînțeles că am venit aici, dar nu era nimeni. Ar fi fost bine dacă am fi prins pe cineva cu o canistră de benzină, dar n-a fost așa. A fost ceva serios, după cum vezi. Nu o țigară. Toată lățimea gardului a ars imediat. Vîntul nu bate prea tare. Trebuie să fi fost benzină.

— Sau surcele, spuse Christopher.

Roger păru interesat.

— Da, nu m-am gîndit la asta.

— Tata nu ne lasă să aprindem focul cu benzină, explică fiul meu. Zice că putem să luăm foc și noi.

— Surcele, spuse Roger îngândurat.

Toți băieții încuviințară.

— Multe crenguțe, zise Neil.

— Mănunchiuri de nuiele, îl corectă Edward.

— Nu-mi place deloc locul ăsta, spuse Toby cutremurându-se.

Roger și cu mine ne-am amintit brusc că, acolo, îl văzuse Toby pe spectatorul cu ochii scoși.

— Repede, în jeep, băieți, zise Roger imediat și, în timp ce ei îl ascultară, îmi spuse: Ai venit pe jos de la autobuz!

— Nu-i departe și mi-e din ce în ce mai ușor.

Luasem un singur baston; mă simțeam înțepenit, dar categoric mai întremat.

— Bine, zise Roger. Hai, urcă și tu. Henry e un geniu!

Ne duse în locul de-acum familiar, oprind în fața biroului său și, pur și simplu, radie când privi imaginea ce ni se oferea ochilor.

Vremea frumoasă, deși rece, durase. Cerul era de un albastru decolorat cu câțiva norișori destrămați care dispăreau încetul cu încetul. Razele soarelui de dimineață cădeau nestingherite pe șirurile de steaguri strălucitoare care fluturau ușor de pe acoperișul cortului.

— Dumnezeu, am șoptit eu și Roger zise:

— Uite-ți steagurile. Henry a zis că le-a adus pe toate. Când oamenii lui le-au desfășurat cu mai puțin de o oră în urmă, și pînza uriașă și albă a înflorit așa... ei bine, ar fi trebuit să fii un ticălos misogin ca să nu fii mișcat.

— Colonele, ești un sentimental!

— Uite cine vorbește!

— Eu sînt un om de afaceri lucid, am zis eu, lucru care era numai pe jumătate adevărat. Steagurile îi fac pe oameni să cheltuiască mai mult. Nu mă întreba care-i psihologia, se întîmplă, pur și simplu.

— Asta e o replică perfectă pentru posibili cinici, zise el mulțumit. Te superi dacă o s-o folosesc?

— Deloc.

Camioanele lui Henry dispăruseră. Al lui, îmi spuse Roger, era parcat undeva, în capătul îndepărtat al cortului. Henry era pe undeva prin zonă.

Două Portkabine se aflau acum așezate frumos în locul unde fuseseră camioanele. Într-una din ele, valeții jocheilor duceau șeile și harnașamentele din camionetele lor aflate în apropiere, pregătind vestiarul jocheilor. Prin ușa deschisă a celeilalte, putea fi văzut un cântar oficial, împrumutat de la un hipodrom din Midlands.

Cîteva camionete ale furnizorilor erau înșirate în fața corturilor mai mici, mai departe de pistă, și oamenii cărau mese și scaune pliante prin pasajele create special care, în curînd, aveau să fie restaurante și baruri.

— Totul funcționează, spuse Roger uimit. Este de-a dreptul uluitor.

— E grozav.

— Și grajdurile sînt în stare bună, bineînțeles. Caii au sosit ca de obicei. Cantina pentru șoferi și lucrători e deschisă, servind mîncare caldă. Ziariștii sînt aici. Paznicii grajdurilor zic că, pentru prima oară, toată lumea pare să fie într-o dispoziție de sărbătoare. Ca zicala aceea, nimic nu-i binedispune pe englezi ca un dezastru.

Am coborît din jeep și am intrat amîndoi în cortul cel mare. Fiecare „cameră” avea acum un acoperiș din „mătase” cutată de culoarea piersicii deasupra pereților albi, care păreau solizi. Podeaua era o mochetă maron lipită de plăci de lemn prinse una de alta. Lumina strălucea peste tot, cu discreție.

Ventilatoarele se roteau încet, schimbînd aerul. Fiecare încăpere avea o placă de identificare la intrare. Totul părea spațios, organizat și relaxant.

O renaștere minunată.

— Ce-am uitat? am zis eu.

— Ești atît de liniștitor.

— Pot să te întreb ceva?

— Bineînțeles.

— Îți amintești că, acum vreo săptămînă, ai aflat despre felul cum sînt împărțite exact acțiunile în rîndul Strattonilor, lucru pe care nu ți-l spuseseși înainte.

Îmi aruncă o privire uimită.

— Da. Ai observat.

— Forsyth a fost cel care ți-a spus?

— Ce importanță are?

— El a fost?

— Da. Ce te-a făcut să crezi că el a fost?

— Nu suportă felul în care se poartă ceilalți cu el, ceea ce îl face să nu fie demn de încredere, din punctul lor de vedere. Știe că merită acest tratament. Ei cred că-l pot controla, dar ar putea să-l preseze prea mult.

— Ca explozibilul de plastic.

— Da. Prea similar.

Roger încuviință.

— Mi-a spus într-un moment de furie împotriva lor, după care a zis că doar bănuia. Nu e foarte inteligent.

— Totuși, e foarte nefericit.

— Eu nu-l plac, n-am încredere în el și nu, chiar nu știu ce-a făcut. Cînd Strattonii ascund ceva, o fac cum trebuie.

Am ieșit din cort și am văzut o camionetă și o mașină parcate lîngă intrare. Pe camioneta verde scria cu litere albe *Stratton Garden Centre*. Din mașină coborî Ivan.

Își propti mîinile în șolduri, dădu capul pe spate și se uită uluit la splendoarea oferită de steagurile care fluturau în soare. Așteptam dezaprobarea lui, uitînd de băiețelul din el.

Se uită la Roger cu ochii plini de zîmbet.

— Colonele, ce amuzant, spuse el și își mută privirea întîi asupra bastonului meu și, apoi asupra chipului meu. Te deranjează

dacă îmi schimb puțin părerea? mă întrebă el cu stîngăcie.

— În ce sens?

— Păi, cred că Keith se înșeală în privința ta, spuse el și se întoarse stînjedit, instruindu-și șoferul să coboare din cabină și să deschidă ușile din spate ale camionetei. Am discutat aseară cu Dolly – soția mea – și ne-am gîndit că n-are sens, continuă el. Dacă ai fi avut de gînd să ne șantajezi familia, de ce ne-ai mai fi ajutat cu cortul ăsta? Și, pe urmă, nu pari deloc un om rău, iar Hannah a avut toată viața o fixație în legătură cu mama ei – mama ta. Așa că ne-am decis că ar trebui, înțelegi, să-ți cer scuze, dacă se ivește ocazia.

— Mulțumesc.

Chipul i se luminează, după ce își îndeplini misiunea. Oamenii lui deschiseră ușile din spate ale camionetei și lăsară să se vadă varietatea de culori dinăuntru.

— Superbi zise Roger sincer încîntat.

— Cînd am văzut ieri cortul cel mare, explică Ivan bucuros, am înțeles de mi-ai cerut plante, așa că, azi-dimineață, m-am dus personal la centru și i-am spus directorului meu să încarce nu numai plante verzi, ci și flori. Multe flori. Măcar atîta pot să fac și eu, înțelegi.

— Sînt minunate, l-am asigurat eu.

El radie, un bărbat de cincizeci și ceva de ani, greoi, nu deștept, nu carismatic, rafinat, într-un fel, dar cu sufletul simplu.

Nu îmi fusese un dușman prea mare și nu avea să fie cine știe ce prieten, dar orice Stratton neutralizat putea fi considerat o binecuvîntare, în situația mea. Sub indicațiile vesele ale lui Ivan, copiii mei cărară și așezară entuziasmați toate florile.

M-am gîndit că nu aveau să fie de găsit atunci cînd trebuiau să fie strînse la loc, dar Ivan, bine dispus, îi dădu fiecăruia cîte o liră pentru efortul lor, făcînd astfel, ca orice să fie posibil.

— Nu e nevoie, îi spuse Christopher sincer, vîrînd moneda în buzunar, dar vă mulțumesc foarte mult.

— Forsyth a fost un băiat cuminte, îmi spuse Ivan cu nostalgie.

M-am uitat la Toby, care se clătina cu un ghiveci uriaș cu zambile. Aș fi dat aproape orice, m-am gîndit, ca propriul meu fiu-problemă să devină un bărbat echilibrat, dar acest lucru trebuia să vină de la el. Avea să își aleagă propria cale, așa cum făcuse și Forsyth, așa cum făcea toată lumea.

După ce fură așezate ghivecele cu flori, Ivan și camioneta sa plecară și Roger mă întrebă dacă voiam să văd cum se făcea la loc gardul care arsesese. M-am uitat la Neil, care tocmai mă ținea de mîină și Roger strigă „Băieți!” cu vocea sa de prezentare, așteptînd ca ei să vină în fugă și să se înghesuie în jeep.

Toby refuză să coboare cînd văzu unde ne dusesem, dar eu, împreună cu ceilalți, am privit spectacolul.

— Ne luau zile întregi ca să facem un gard nou, spuse Roger. Asta era cînd punem niște stîlpi ca schelet și umpleam cadrul cu mănunchiuri de nuiele, la urmă, tăind vîrfurile uniform. Acum, construim secțiuni separate pe care le ducem apoi unde e nevoie și le înfigem în pămînt. Putem înlocui orice porțiune din gard în cîteva minute. Focul a izbucnit în zori și cursa peste acest obstacol va fi la două și jumătate după-amiaza. Floare la ureche!

După ce curățaseră locul deja, oamenii lui aduceau prima secțiune nouă.

— Toate gardurile noastre sînt construite așa acum, zise Roger. Sînt bune de sărit, dar nu la fel de zdravene ca acelea vechi.

— Oamenii tăi au găsit ceva... indicii... prin cenușă, care să arate cine a dat foc? l-am întrebat.

El clătină din cap.

— Mereu ne confruntăm cu acte de vandalism. E inutil să încercăm să aflăm cine a făcut-o. Aproape întotdeauna sînt adolescenți și tribunalele nu le dau nici măcar o palmă peste încheieturi. Pur și simplu, trecem *vandalism* în buget și găsim modalități de a minimaliza pagubele.

— Cîți oameni ar putea să știe că refaceți gardul atît de repede?

— Antrenorii. Poate și jocheii. Nu mulți alții în afară de cei care

lucrează aici.

Se duse să stea de vorbă cu șeful său de echipă, care se uită la ceas, încuviință și își văzu de treabă mai departe.

— Bine, zise Roger întorcându-se și ducându-ne înapoi la jeep. Băieți, să vă adunați la jeep lângă biroul meu la unsprezece și jumătate, da? O să vă duc pe voi și pe tatăl vostru la autobuz și o să trec și eu pe-acasă. O să ne schimbăm toți pentru curse. Fix la douăsprezece, o să vă duc înapoi la padoc. Ați înțeles?

Băieții erau gata să salute. Era firesc să-l asculte pe Roger cu cozorocul șepcii tras pe ochi, cu vocea lui sacadată și foarte civilizată și cu atitudinea lui hotărâtă. Îmi dădeam seama că nu aveam să reușesc niciodată să-mi fac copiii să mă asculte așa.

Întorcându-ne la biroul lui Roger, am văzut că toți protestatarii care, de obicei, erau în fața porților, acum erau înăuntru, strînși în jurul lui Henry, care îl ținea strâns de cot pe Harold Quest. Femeia cea aprigă folosea o pancartă pe care scria „DREPTURILE ANIMALELOR” ca să-l lovească pe Henry. Alți patru sau cinci urlau injurii, în timp ce Henry îl scutura pe Harold Quest fără respect sau milă.

Cînd ne văzu, strigă:

— Omul ăsta e un impostor! Un impostor afurisit. Toți sînt. Sînt niște nulități.

Întinse mîna care nu era ocupată cu scuturarea lui Quest și smulse pancarta harpiei care îl ataca.

— Doamnă, du-te înapoi la bucătărie, îi strigă el.

Era mai înalt cu vreo jumătate de metru decît ea. Îl domina pe Harold Quest. Barba lui era mai mare decît a lui Quest, vocea lui, mai tunătoare, forța lui, dublă, caracterul lui – nu exista comparație.

Henry rîdea. Harold Quest, spaima vehiculelor care intrau pe teritoriul hipodromului, își găsisese nașul.

— Știți ce făcea acest om? strigă el scuturîndu-i cotul. Mîncă un hamburger cînd m-am întors de la *Mayflower*.

Băieții mei îl priviră uimiți. A mânca hamburgeri era ceva foarte

normal.

— Drepturile animalelor! strigă Henry vesel. Cum e cu drepturile hamburgerilor? Acest om mînca un animal.

Harold Quest se zbătea.

— Trei dintre acești idioți, strigă Henry, uitîndu-se repede la grupul de gălăgioși, erau murdari de la hamburgeri. Drepturile animalelor, pe naiba.

Băieții mei erau fascinați. Roger rîdea. Oliver Wells ieși din birou gata să dezaprobe acel vacarm, dar zîmbi cînd înțelese care era problema.

— Haina pe care o poartă, strigă Henry, pare să fie din piele.

— Nu, zise Quest scuturînd din cap cu putere, ceea ce făcu să-i cadă căciula pe o ureche.

— Și, cînd l-am acuzat că mînca un animal, continuă să strige Henry, a vîrît hamburgerul în buzunar.

Alan țopăia încîntat.

Henry azvîrli pancarta cu „DREPTURILE ANIMALELOR” și vîrî mîna în buzunarul hainei ca de piele a lui Harold Quest, de unde scoase o învelitoare, o chiflă mîncată pe jumătate din care curgeau ketchup și muștar, și o semilună de carne cu urmele dinților lui Quest.

Din buzunar mai căzu un ghemotoc de hîrtie, care nu avea nici o legătură cu hamburgerul.

În agitația generală, nimeni nu văzu semnificația celei de a doua hîrtii pînă cînd Christopher, dintr-un imbold de a păstra curățenia, o ridică. Nici atunci n-ar fi însemnat nimic pentru majoritatea oamenilor, dar Christopher era altfel.

— Haide, îi strigă Henry prizonierului său, nu ești un veritabil protestatar. Ce cauți aici?

Harold Quest nu răspunse.

— Tată, spuse Christopher trăgîndu-mă de mîneacă, uită-te la asta. Miroase-o.

M-am uitat la ghemotocul de hîrtie și l-am mirosit.

— Dă-i-o colonelului, am zis eu.

Auzind tonul vocii mele, Roger mă privi și luă hîrtia de la Christopher.

Erau două învelitoare maron transparente mototolite împreună pe care scria ceva cu roșu și galben. Roger netezi una din ele și se uită la Henry, care își dădu seama imediat că se descoperise mai mult decît un hamburger.

— Adu-l în birou, îi spuse Roger.

Recepționînd mesajul, Henry le strigă celorlalți:

— Voi dispăreți de-aici pînă nu sînteți acuzați de blocarea circulației. Tu, cu pantofii de piele, tu cu hamburgerii, data viitoare să jucați mai bine. Ștergeți-o toți.

După aceea, le întoarse spatele, ducîndu-l pe Quest fără nici un efort spre ușa biroului, urmat de noi ceilalți, în timp ce amicii gălăgioși ai lui Quest îl părăsiră pe acesta, îndreptîndu-se în tăcere spre ieșire.

Biroul se umplu din nou: Oliver, Roger, eu, cinci băieți care încercau să treacă neobservați, Harold Quest și, mai ales, Henry, care ocupa loc cît trei.

— Poți să-l cauți și în celelalte buzunare? îi spuse Roger lui Henry.

— Sigur.

Probabil că își slăbise strînsoarea puțin, pentru că, deodată, Quest se smulse din mîna lui și fîșni spre ușă. Henry însă îl apucă de guler și îl împinse spre perete. O anumită cantitate de autocompătimire formă o ușoară umezeală în jurul ochilor lui.

— Scoate-ți haina, îi porunci Henry și el se conformă.

Roger luă haina, scotoci prin buzunare și puse prada pe birou lîngă sugativă, unde Henry pusese restul de hamburger. În afară de un portofel subțire și un bilet de autobuz spre Londra, mai erau o brichetă, o cutie de chibrituri și încă trei învelitoare maron transparente pe care scria cu roșu și galben.

Roger netezi una pe birou și citi cu glas tare:

— „'Sure Fire'. Curat. Non-toxic. Arde îndelung. Nu dă greș. Un foc de fiecare dată. Douăzeci de bețișoare.”

Făcu un calcul scurt.

— Cinci învelitoare goale, asta înseamnă o sută de bețișoare. Ce ar putea să facă cineva cu o sută de bețișoare pe un hipodrom?

Harold Quest îl privi cu dușmănie.

Henry era lângă el, simpla lui constituție fiind o amenințare.

— Din moment ce ești un impostor, ce aveai de gând să faci? îl întreabă el tunător.

— Nimic, zise Quest ștergându-și fața cu mâna.

— Cei care dau foc la garduri pot să și arunce în aer tribuna centrală, zise Henry. O să te dăm pe mâna poliției.

— Nu eu am aruncat tribuna în aer, zise Quest din nou agitat.

— Zău? Ai fost aici vineri dimineața. Ai recunoscut.

— N-am... n-am fost aici atunci.

— Ba sigur ai fost, am spus eu. Le-ai spus polițiștilor că ai văzut mașina lui Dart Stratton intrând pe poartă între opt și opt și douăzeci dimineața.

Harold Quest păru uluit.

— Și n-avea nici un sens să pichetezi poarta unui hipodrom la ora aceea într-o zi când nu veneau spectatori, adăugă Roger.

— O zi în care, totuși, au venit reporteri TV după explozie, am zis eu.

— Te-am văzut, spuse Christopher cu vehemență. La televizor au spus că tu ai făcut-o. Era să-mi omori fratele și l-ai rănit rău de tot pe tata.

— Nu eu!

— Cine, atunci? strigă Henry. Tu ai făcut-o! Ai fost o pacoste afurisită, nu ești un adevărat protestatar, ai distrus proprietatea hipodromului și te îndrepti direct spre închisoare. Colonele, cheamă polițiștii, sînt deja aici, scormonesc în spatele aceluia gard. Spune-le că l-am prins pe teroristul lor.

— Nu! țipă Quest.

— Atunci, vorbește, îi porunci Henry. Ascultăm.

— Bine. Bine. Eu am dat foc gardului, spuse Quest, care nu mărturisea, ci era rugător. Dar nu m-am atins de tribună. N-am făcut-o Dumnezeu mi-e martor.

— Cu Dumnezeu e altă problemă. Pe noi trebuie să ne convingi.

— De ce ai dat foc gardului? îl întrebă Roger.

— De ce? spuse Quest uitându-se disperat în jur, ca și cum ar fi citit răspunsul pe pereți.

— De ce? tună Henry. De ce? De ce? De ce? Și nu veni cu aiureli despre drepturile animalelor. Știm că asta-i o porcărie, în ceea ce te privește, spuse el arătând spre hamburger. Așadar, de ce ai făcut-o? O să ai necazuri mari dacă nu spui ceva verosimil.

Quest zări o rază de speranță.

— Dacă vă spun, o să se sfîrșească tot?

— Depinde, zise Henry. Întîi, spune-ne.

Quest se uită la el și la noi toți cu ochii plini de ostilitate, la ghemotoacele de hîrtie și la hamburgerul de pe birou și, în clipa următoare, își pierdu cumpătul.

Asuda.

— Am fost plătit pentru asta, zise el.

Noi am rămas tăcuți.

Quest se uită intimidat la chipurile noastre acuzatoare și asudă și mai mult.

— Sînt actor, spuse el pe un ton rugător.

Din nou, tăcere.

Gradul de disperare al lui Quest crescuse odată cu octavele vocii.

— Nu știți cum e să aștepți, să aștepți o slujbă, să stai lîngă telefon mereu și să trăiești cu firimituri... accepți orice, orice...

Liniște.

El continuă jalnic.

— Sînt un actor bun...

M-am gîndit că nici unul din noi n-ar fi putut să-l contrazică.

— ...dar trebuie să ai noroc. Trebuie să ai relații...

Își scoase căciula de lână și începu să arate mai degrabă a Harold Quest, actor fără lucru, decît a Harold Quest, fanatic nebun.

— Am primit un telefon de la cineva care mă văzuse interpretînd rolul unui sabotor într-un film de televiziune... un rol mic, fără dialog, dar numele meu apărea pe generic, *liderul sabotor, Harold Quest*.

Era mîndru: numele lui apăruse pe generic.

— Așa, tipul care m-a sunat m-a întrebat dacă voiam să demonstrez de-adevăratelea, pentru bani. Și nu trebuia să plătesc nici un onorariu agenților, din moment ce el mă găsisese în cartea de telefon și formase numărul la întîmplare...

Tăcu, ne scrută chipurile, implorînd înțelegere, dar neprimind prea multă.

— Ei bine, eram dat afară din apartament pentru că nu plătisem chiria, spuse el cu un glas stins, nu aveam unde să mă duc și mai trăisem odată pe străzi și orice e mai bine decît asta.

Ceva în monologul lui, ceva în acea autocompătimire, îmi aminti brusc că aveam de-a face cu un actor, unul bun, și că nu se putea avea încredere în el. Totuși, m-am gîndit să-l las să continue. Trebuia să fie ceva adevărat.

Își dădu seama că, cerșind milă, nu obținea nimic, așa că trecu la o explicație mai serioasă.

— Am întrebat ce trebuia să fac și mi-au spus să vin aici și să fiu o prezență extrem de enervantă...

— Ți-au spus? întrebă Roger.

— El, atunci. El a zis să încerc să adun cîtiva demonstranți autentici și să-i conving să vină aici să țipe și să se agite puțin, așa că am pus-o pe guraliva aia de Paula să-și aducă niște prieteni... și, vă spun, mi-am petrecut aproape o săptămînă cu ei și cred că sînt puțin într-o doagă...

— Dar ai fost plătit? l-am întrebat eu. Ți-a dat banii?

— Păi... o parte înainte, zise el încruntat. Pe urmă, în fiecare zi. Da.

— În fiecare zi? am repetat eu, nevenindu-mi să cred.

El încuviință.

— Și ca să dai foc gardului?

El începu să se foiască din nou, părînd mohorît.

— La început, n-a zis nimic despre asta.

— Cine este el? întrebă Roger pe un ton deloc amenințător.

— Nu mi-a spus numele.

— Vrei să zici, spuse Roger cu aceeași voce rezonabilă, că ai organizat o demonstrație pentru cineva necunoscut?

— Pentru bani. V-am mai spus.

— Și ai avut încredere c-o să fii plătit?

— El bine, am fost plătit; zise el cu un aer sfidător care nu îl ajută cu nimic, ba dimpotrivă. Dacă n-aș fi fost plătit, n-aș mai fi avut decît biletul de autobuz cu care am venit încoace, dar mi-a promis și s-a ținut de cuvînt. Și, în fiecare zi în care am provocat incidente mi-a dat mai mult.

— Descrie-l, am zis eu.

Quest clătină din cap.

— Nu-i de ajuns, spuse Roger cu răceală. Conducerea hipodromului te va acuza de distrugerea voită a proprietății, mai exact de faptul că ai dat foc gardului.

— Dar ați spus... începu Quest să protesteze vag.

— N-am promis nimic. Dacă ascunzi identitatea instigatorului aducem poliția aici imediat.

În cele din urmă Quest cedă.

— Mi-a spus să opresc fiecare mașină și să fiu cît puteam de supărător, zise el căutînd să ne convingă, și una din mașini avea să fie a lui, iar el avea să coboare geamul și să-mi spună numărul meu de telefon, așa încît eu aveam să știu că el era. Atunci trebuia să vîr mîna înăuntru și el îmi dădea banii. Nu trebuia să-i pun întrebări sau să-i vorbesc – așa cum judecător mi-e Dumnezeu.

— Judecătorul tău o să fie mult mai aproape decît Dumnezeu dacă nu ne spui clar, tună Henry.

— Dumnezeu mi-e... începu Quest, dar tăcu brusc, neputînd să se descurce cu atîția acuzatori, cu atîta neîncredere.

— Bine, spuse Roger, s-ar putea să nu te fi uitat la chipul lui, să-l poți identifica, dar e un lucru pe care îl știi acum și pe care ni-l vei spune.

Quest părea agitat.

— Care mașină? întrebă Roger. Descrie-ne-o. Spune-ne numărul.

— Păi... eu...

— După prima plată, trebuie să te fi uitat după mașina respectivă, zise Roger.

Presupun că iepurii trebuie să se uite la șerpi așa cum se uita Quest la Roger.

— Care mașină? îi strigă Henry în ureche.

— Un *JaguarXJ6*. Argintiu, zise el și mormăi numărul.

Ușor uluit, dar nu nevenindu-i să creadă, Roger îmi spuse scurt:

— A lui Keith.

Henry ridică din sprîncene spre noi și Roger făcu un gest din mîină, încuviințînd.

Înțelegînd că informația esențială ieșise la iveală, Henry se uită mai binevoitor la captivul său demoralizat.

— Bine, acum, spune-ne cînd ți s-au dat aprinzătoarele.

După cîteva clipe, Quest spuse stins:

— Le-am cumpărat.

— Cînd? întrebă Roger.

— Sîmbătă.

— La instrucțiunile lui?

— Împreună cu banii era și o bucățică de hîrtie. Scia să dau foc gardului de la șanțul deschis, unde un cal fusese omorît sîmbătă. Zicea să dau cu benzină, ca să fiu mai sigur.

— Dar tu n-ai făcut-o.

— Nu sînt prost.

— Nici departe nu ești, îi spuse Henry.

— De unde să iau atîta benzină? întrebă Quest retoric. Cumperi

o canistră de la benzinărie, dar cinci galoane, și apoi să dai foc unui gard? Vă spun eu, m-a luat drept prost.

— Să mănânci hamburger a fost o prostie, zise Henry.

— Mai ai hîrtia cu instrucțiunile? l-am întrebat eu.

— Scria să ard instrucțiunile.

— Și ai făcut-o?

El încuviință.

— Bineînțeles.

— O prostie, am spus eu. Nu prea te pricepi să fii ticălos. Cine o să te creadă fără acele instrucțiuni?

— Dar, îngăimă el, adică...

— Cum ai procedat, mai exact? l-am întrebat. Cum ai pus bețișoarele?

— Le-am vîrît mănunchiuri în gard, spuse el simplu. Pe urmă, am aprins o bucată de ziar și am aprins toate mănunchiurile odată. A fost ușor, zise el aproape zîbind.

Ar fi trebuit să ardă și învelitoarele, m-am gîndit eu, dar unii oameni erau proști, mai ales actorii care nu erau de meserie infractori.

— Cred că am putea să facem ceva, le-am spus eu lui Roger, Henry și Oliver.

— Ce anume?

— Pot să folosesc mașina ta de scris?

— Bineînțeles, spuse Roger, arătînd spre biroul secretarei. E acolo.

M-am dus la mașină, am pus-o în funcțiune și am bătut următoarea declarație:

Eu, Harold Quest, actor, am acceptat ca, în schimbul unei sume de bani, să organizez o demonstrație de protest în fața porții principale a hipodromului Stratton Park pentru a discredita cursele cu obstacole. Pentru acest serviciu, am fost plătit în mai multe rînduri de un bărbat care conducea un Jaguar XJ6, cu numărul de înmatriculare... Conform

instrucțiunilor primite tot de la acest ins, am cumpărat și o sută de aprinzătoare Sure Fire pe care le-am folosit pentru a da foc gardului de nuiele de lîngă șanțul deschis de pe linia dreaptă, în ziua de luni, de sărbătoarea de Paști, la aproximativ șase a.m.

Roger, Oliver și Henry o citiră și i-o dădură lui Quest să o semneze. Acesta fu șovăitor, cum mă și așteptam. I-am spus să adauge data și adresa lui.

— Mai bine o faci, i-am spus eu cînd se împotrivi, pentru că din moment ce figurezi în cartea de telefon, te putem găsi oricînd.

— Dar asta e o recunoaștere a vinovăției, protestă el, nepunînd la îndoială faptul că l-am fi putut găsi.

— Bineînțeles, dar, dacă o semnezi, poți să pleci imediat, am spus eu, să-ți folosești biletul de autobuz și, cu puțin noroc, n-o să predăm declarația ta, poliției.

Quest se uită la chipurile noastre, fără să se simtă mult mai liniștit; dar semnă hîrtia. De asemenea, completă și numărul de înmatriculare al mașinii (verificat de Roger), și trecu și adresa lui și data.

Ceilalți se uitară pe declarație.

— Asta-i tot? mă întrebă Roger.

— Cred că da.

— Lasă-l să plece, îi spuse Roger atunci lui Henry și acesta deschise, ușa, arătîndu-i-o cu degetul mare lui Quest și dîndu-i un ultim ordin:

— Afară!

Quest, și ușurat și neliniștit, în același timp, nu așteptă să se răzgîndească și plecă repede.

Henry se uită la resturile de hamburger și zise dezgustat:

— Ar fi trebuit să-l vîrîm cu nasul în muștar.

— Quest nu-i chiar atît de rău, am zis eu prefăcîndu-mă serios. La urma urmei, i-a spus Rebeccăi „puicuță”.

Henry izbucni în rîs.

— Așa e.

Roger luă declarația semnată.

— Ce facem cu asta? Chiar le-o dăm polițiștilor?

— Nu, am zis eu, i-o dăm lui Marjorie Binsham.

CAPITOLUL 12

În ciuda amenințărilor noastre față de Quest, prezența poliției dincolo de zid se redusese la doi agenți în dimineața aceea, amîndoi aflîndu-se acolo mai mult ca să împiedice lumea să intre în clădirea nesigură și să se rănească decît pentru a continua investigațiile.

Din cîte descoperiseră Roger și Oliver în după-amiaza precedentă, după plecarea mea, ofițerii și expertul în bombe își încheiaseră activitatea odată cu găsirea și reasamblarea cadranului ceasului și spusese că aveau să continue cercetările „în altă parte”, fără să menționeze unde.

— Nu știu cine a făcut-o, interpretă Roger simplu.

În fața zidului, se înălța acum Castelul Frumoasei Adormite, cu tot cu turnurile de poveste și un supraveghetor de copii în persoana singurului om de întreținere al lui Henry care mai rămăsese.

Într-un exces de generozitate, Ivan se întorsese cu un al doilea transport de plante (gratis), de data aceasta, arbuști tineri și bogați în ghivece mari, pe care le răspîndi de fiecare parte a castelului, făcînd, astfel, ca zidul să facă parte din peisaj. Cînd Roger ne duse spre casa lui la unsprezece și jumătate, nici el, nici eu, nici Henry nu ne puteam gîndi la vreo îmbunătățire pe care am fi putut s-o aducem pînă după-amiază, deși erau multe care puteau fi făcute după aceea, pînă la cursele următoare.

Băieții își puseră hainele curate cu minimum de mormăieli. Eu m-am schimbat din constructor în gentleman și, cu bastonul, am reușit să trîntesc pe jos teancul de jurnale ale lui Carteret care se aflaseră pe masa de lîngă patul meu. Edward le ridică, dar ținea

unul deschis, ale cărui pagini erau desprinse pe jumătate din spirală.

— Hei, ai grijă! am spus eu luîndu-i-l din mînă. Mă omoară.

M-am chinuit să-l închid în așa fel încît să minimalizez dezastrul și, de pe pagină, îmi sări în ochi numele pe care îl căutasem zadarnic în tren.

Wilson Yarrow.

Wilson Yarrow, scrisese Carteret, acel exemplu de perfecțiune care ne-a fost vîrît pe gît, se aude că ar fi un șarlatan!

Următorul paragraf nu oferea nici o explicație, constînd doar din remarci legate de un curs despre miniaturizarea spațiului.

Am scos un geamăt. *Se aude că ar fi un șarlatan!* nu-mi oferea nici o informație în plus. Am dat cîteva pagini mai departe și am ajuns la:

Circulă un zvon cum că Wilson Yarrow a cîștigat Premiul Epsilon anul trecut cu un proiect pe care l-a furat de la altcineva! Cei din conducere refuză să discute despre subiectul ăsta, dar, poate că, de-acum încolo, o să auzim mai puțin despre scriitorul Wilson Yarrow.

Îmi aminteam vag că Premiul Epsilon era acordat în fiecare an pentru cel mai inovator proiect realizat de un student. Eu nu îl primisem niciodată. Nici Carteret. Nici măcar nu țineam minte să fi trimis vreun proiect pentru așa ceva.

Roger bătu în ușa autobuzului, vîrî capul înăuntru și întrebă „Gata?“, iar membrii familiei Morris, îmbrăcați ca să facă impresie ieșiră pentru inspecție.

— Foarte bine, zise el, după care ne dădu programele, ecusoanele de acces și tichetele de masă pe care le scoase dintr-o servietă.

— Nu vreau să merg la curse, spuse Toby deodată, încruntîndu-se. Vreau să rămîn aici și să mă uit la meci.

Roger mă lăsă pe mine să decid.

— Bine, i-am spus fiului meu liniștitor. Ia-ți ceva de mâncare și, dacă o să te răzgîndești, vino mai târziu la birou.

Expresia încruntată de pe chipul lui Toby se transformă într-una mai relaxată.

— Mulțumesc, tată, zise el.

— N-are nimic dacă rămîne singur? mă întrebă Roger plecînd cu noi ceilalți, iar Edward îl asigură:

— Lui Tobe îi place să stea singur. Adesea se ascunde de noi.

— Se plimbă cu bicicleta, spuse Christopher.

Roger își îndreptă gîndurile asupra prezentului.

— Am făcut tot ce-am putut, zise el cu îndoială în glas.

— Nu-ți mai face atîtea griji, i-am spus eu. Tu știi care e deosebirea între un falț și o pistă?

— Ce naiba tot spui acolo?

— Verificam o teorie.

— E o ghicitoare, tată? mă întrebă Neil.

— Oarecum. Dar nu mă întrebați, pentru că n-are un răspuns.

Roger parcă jeep-ul în capătul clădirii în care se afla biroul, ca să fie la îndemînă în cazul în care trebuia să facă turul pistei. Băieții se grupară cîte doi, Neil cu Christopher, Edward cu Alan, punctul de întîlnire fiind lîngă ușa biroului după cursele unu, trei și cinci.

Lumea începuse să vină: un autobuz cu operatorii totalizatorului, lucrătorii de la *St. John's Ambulance*, polițiștii pentru paza și prevenirea, în general, a bățăilor în zonele de pariuri, cei care țineau pariurile, vînzătorii de programe, stewarzii, antrenorii, Strattonii și în final spectatorii.

Eu mă aflam lîngă intrarea principală, uitîndu-mă la chipuri și văzînd aproape pe toate încîntarea pe care o intenționasem. Pîna și membrii echipei de televiziune pe care îi invitasem Oliver păreau vizibil impresionați, camerele zumzăind atît în afara cortului celui mare, cît și înăuntru.

Mark conduse *Daimler*-ul pe poartă pînă la padoc, pentru ca Marjorie să nu fie nevoită să meargă pe jos din parcare. Mă văzu și

îmi făcu semn.

Fără să zică nimic, mă privi cum mă apropiam de ea șchiopătînd, ajutîndu-mă de baston.

— Steaguri, spuse ea mirată.

— Uitați-vă la chipurile oamenilor.

Fu cucerită, așa cum mă așteptasem, de zîmbete, de sporovăieli, de zumzetul de încîntare. Chiar dacă era un parc de distracții, era ceva despre care avea să se vorbească, care avea să ofere hipodromului *Stratton Park* o altă imagine, mai pozitivă, decît cea a unei tribune centrale aruncate în aer.

— Colonelul ne-a promis un dejun... zise ea.

Am condus-o spre restaurantul privat al familiei, unde fu întîmpinată de același chelner și aceleași chelnerițe care o serveau mereu în zilele de curse, ceea ce o făcu să se simtă bine imediat. Își roti privirile în jur cu atenție, uitîndu-se la masa pe care o aduseseră furnizorii și pe care se afla argintăria, în sus la acoperișul strălucitor cu gurile sale de aerisire ascunse.

— Mi-a spus Conrad, zise ea încet. A zis... un miracol. Un miracol ne salvează. N-a spus că e splendid, zise ea oprindu-se brusc, înghițind în sec, neputînd să continue.

— Am impresia că e șampanie pentru dumneavoastră, am zis eu și chelnerul ei îi aducea deja un pahar pe tavă și îi trăgea scaunul ca să se așeze.

Din moment ce mulțumirea lui Marjorie însemna succesul întregii afaceri, nu ne scăpase nimic din ceea ce consideram că ar fi putut să o facă să se simtă comod.

Ea se așeză și sorbi puțin din pahar. După un timp, zise:

— Ia loc, Lee. Dacă poți, bineînțeles.

M-am așezat lîngă ea, acum putînd să fac acest lucru fără să mă strîmb prea vizibil.

Lee. Nu mai eram domnul Morris. Făceam progrese.

— Doamnă Binsham...

— Poți să-mi spui Marjorie... dacă vrei.

Scumpa mea, mi-am spus eu simțind o imensă ușurare.

— Sînt onorat, am zis apoi.

Ea încuviință, fiind de acord cu afirmația mea.

— Acum două zile, familia mea te-a tratat rușinos. Nici nu pot să vorbesc despre asta, continuă ea apoi. Și tu ai făcut asta pentru noi, adăugă ea arătînd în jur. De ce ai făcut-o?

— Probabil că știi de ce, am zis eu după o pauză. Probabil că ești singura persoană care știe.

Ea se gîndi.

— Fratele meu mi-a arătat odată scrisoarea pe care i-ai trimis-o după ce-a murit Madeline. Spuneai că îți plătiseși studiile cu banii de la el. Îi mulțumeai. Ai făcut toate astea pentru el, nu? Ca să te recompensezi?

— Cred că da.

— Da. Ei bine. Ar fi încîntat.

Puse paharul jos, deschise poșeta, scoase o batistă mică și albă și își suflă nasul cu delicatețe.

— Mi-e dor de el, zise ea, după care își trase nasul ușor, vîrî batista la loc și făcu un efort să se arate mai veselă. Bine. Steaguri. Chipuri fericite. O zi frumoasă și însorită de primăvară. Pîna și oamenii aceia oribili de la poartă par să fi plecat la casele lor.

— Ah, am ceva să-ți arăt, am spus eu atunci.

Am scos declarația lui Harold Quest din buzunar și i-am dat-o, explicîndu-i episodul cu Henry și hamburgerul.

Ea își căută ochelarii și citi declarația, ducînd mîna la inimă. Ca pentru a-i potoli bătăile.

— Keith, spuse ea ridicîndu-și privirea. Asta e mașina lui Keith.

— Da.

— Ai dat o copie și la poliție?

— Nu. De fapt, și asta e o copie. Originalul e în seiful din biroul colonelului, am spus eu și, după o pauză, am continuat: Nu cred că pot să aflu cîți bani datorează Keith sau cui, dar m-am gîndit că asta ți-ar putea folosi în colecția pentru șantaj.

Ea mă privi lung.

— Mă înțelegi, spuse apoi, nici încântată, nici supărată, ci surprinsă și acceptînd.

— Mi-a luat ceva timp.

Zîmbi ușor.

— M-ai cunoscut abia miercurea trecută.

Cinci zile lungi, m-am gîndit.

O femeie apăru în ușa restaurantului, urmată de o alta mai tînără.

— Vă rog să mă scuzați, zise ea, mi s-a spus că aici îl pot găsi pe Lee Morris.

M-am ridicat în felul meu liniștit.

— Eu sînt Lee Morris.

Era plinuță, cu pieptul mare, cu o față prietenoasă, în vîrstă de vreo șaizeci de ani, cu ochi mari albaștri și un păr scurt și cîrlionțat de un blond cenușiu. Purta straturi de haine albastre și bej și pantofi maron cu tocul jos, iar la gît avea o eșarfă de mătase multicoloră. Sub braț ținea o poșetă mare de culoare maron, al cărei lanț auriu atîrna în jos. Avea, în general, aerul că se simțea bine cu sine: nici urmă de nesiguranță mintală sau stînjeneală.

Privirea i se opri asupra lui Marjorie și urmă un moment de liniște extraordinară, de suspans în ambele femei. Ochii lor erau la fel de mari, gurile exprimau aceeași uimire prin buzele întredeschise. Într-o clipă mi-am dat seama că fiecare o cunoștea pe cealaltă, chiar dacă nu arătau acest lucru și nu făceau nici o încercare de a schimba cîteva cuvinte politicoase.

— Aș vrea să vorbesc cu dumneata, îmi spuse femeia, luîndu-și privirea de pe chipul lui Marjorie, dar continuînd să fie conștientă de prezența ei. Nu aici, dacă nu te superi.

— Mă scuzi? am întrebat-o pe Marjorie.

Ar fi putut să spună nu. Dacă ar fi vrut, ar fi făcut-o. Îi aruncă femeii o privire enigmatică, se gîndi puțin și îmi zise:

— Da. Du-te și stai de vorbă.

Nou-venita ieși în culoarul central al cortului, iar eu am urmat-o.

— Sînt Perdita Faulds, spuse cînd am ieșit. Iar ea este fiica mea, Penelope, adăugă apoi, dîndu-se într-o parte pentru a mi-o prezenta pe însoțitoarea ei.

Parcă fusesem lovit de două ori foarte repede cu un ciocan; abia am avut timp să diger prima informație, că am fost uluit de a doua.

Penelope Faulds era înaltă, blondă, cu un gît lung și avea aproape jumătate din vîrsta Amandei; tînăra Amanda de care mă îndrăgostisem, superba fată de nouăsprezece ani cu ochi cenușii, plini de zîmbet, care a mers rîzînd spre căsătoria ei imatură.

Nu mai aveam nouăsprezece ani. Cu toate acestea, mă simțeam la fel de amețit ca și cum încă aș mai fi avut.

— Încîntat, am zis eu și cuvîntul acela mi se păru ridicol.

— E vreun bar pe-aici? întrebă doamna Faulds uitîndu-se în jur. Cineva mi-a spus afară că este.

— Aaa... da, am zis eu. Acolo.

Am dus-o într-una din cele mai mari „camere” din cort, la barul membrilor, unde cîțiva clienți stăteau deja la măsuțe cu sandvișuri și băuturi.

— Doamna Binsham bea șampanie? întrebă Perdita Faulds apoi. Cred că și noi ar trebui să bem tot asta.

Ușor uluit, m-am întors spre bar ca să dau comanda.

— Fac cînte, zise ea deschizînd poșeta și scoțînd banii. Trei pahare.

Penelope veni după mine la bar.

— Iau eu paharele, zise ea. Te descurci cu sticla?

Pulsul mi se înteeți. O prostie. Aveam șase fii. Eram prea bătrîn.

Barmanul destupă sticla și luă banii. Doamna Faulds privi amuzată cum îi turnam în pahar.

— Știi cine sînt? mă întrebă ea.

— Deții șapte acțiuni ale acestui hipodrom.

Ea încuviință.

— Iar dumneata ai opt. Ale mamei dumitale. Am cunoscut-o destul de bine într-o vreme.

M-am oprit din turnat.

— Adevărat?

— Da. Continuă că mi-e sete.

I-am umplut paharul și ea îl goli repede.

— Și cât de bine o cunoști pe *Marjorie* Binsham? am întrebat-o eu umplându-i-l din nou.

— N-aș spune dacă o cunosc în adevăratul sens al cuvîntului. Am cunoscut-o cu mulți ani în urmă. Eu știu cine e. Ea știe cine sînt. Ai remarcat, nu?

— Da.

O priveam pe Penelope. Pielea ei părea catifelată și ispititoare în lumina difuză de culoarea piersicii.

Îmi venea să-i ating obrazul, să i-l mîngîi, să i-l sărut, așa cum făcusem cu Amanda. Pentru Dumnezeu, mi-am spus eu cu severitate, trezește-te la realitate! Maturizează-te, prostule.

— N-am fost niciodată aici, spuse doamna Faulds. Am văzut la televizor cum a fost aruncată în aer tribuna centrală, nu, Pen? M-a făcut curioasă. Pe urmă, s-a scris în ziarele de sîmbătă, în care era pomenit și numele dumitale, și au anunțat că programul curselor se va desfășura normal. Au spus că erai în tribune cînd au sărit în aer, că erai un acționar și în spital, mai zise ea și se uită la baston. Se pare că s-au înșelat. Oricum, am sunat aici la birou ca să întreb unde ești și mi-au spus că vei fi aici astăzi, așa că m-am gîndit că mi-ar fi făcut plăcere să te cunosc după atîția ani. Fiul lui Madeline. I-am spus lui Pen că dețin niște acțiuni vechi ale acestui hipodrom, am întrebat-o dacă voia să vină cu mine și iată-ne aici.

M-am gîndit vag că nu spusese multe lucruri, dar Penelope îmi captase aproape toată atenția.

— Pen, scumpo, zise mama ei cu afecțiune. Discuțiile astea trebuie să fie foarte plictisitoare pentru tine, așa că ce-ar fi să te duci să vezi caii?

— E prea devreme ca să fi adus caii în ringul de prezentare, am zis eu.

— Haide, Pen, fii o scumpă, spuse mama ei.

Penelope zîmbi resemnată și conspirativ, își goli paharul și plecă.

— E o scumpă, zise mama ei. Singurul meu copil. Am născut-o la patruzeci și doi de ani.

— Ăăă... norocoasă, am murmurat eu.

Perdita Faulds începu să rîdă.

— Te fac să te simți stîmjenit? Pen zice că sînt stîmjenitoare. Mai zice că povestesc necunoscuților lucruri pe care n-ar trebui să le spun nimănui. Ca să fiu sinceră, îmi place să șochez lumea puțin. Sînt atîția oameni cu nasul pe sus. Dar secretele sînt cu totul altceva.

— Ce secrete?

— Ce secret ai vrea să știi?

— Cum ai ajuns să ai șapte acțiuni, am zis eu.

Ea lăsa paharul jos și mă privi cu niște ochi care, dintr-o dată, erau și vicleni, nu numai binevoitori.

— Eh, asta da întrebare! zise ea, dar nu-mi răspunse imediat. Acum vreo două săptămîni a scris în ziare că Strattonii se ceartă pentru viitorul hipodromului.

— Da, și eu am citit.

— De aceea te afli aici?

— În esență, cred că da.

— Am crescut aici, zise ea. Nu la hipodrom, ci pe domeniu.

— Bine, dar Strattonii – cu excepția lui Marjorie – zic că nu te cunosc, am spus eu nedumerit.

— Nu, bleguțule, nu mă cunosc. Cu ani în urmă, tatăl meu a fost frizerul lordului Stratton.

Zîmbi cînd văzu uimirea pe care nu încercasem s-o ascund.

— Nu crezi că arăt a fiică de frizer?

— Păi, nu, dar nici n-am mai cunoscut altă fiică de frizer.

— Tatăl meu a închiriat o casuță pe acest domeniu, îmi explică

ea, și avea prăvălii în Swindon, Oxford și Newbury, dar obișnuia să se ducă la *Stratton Hays* personal ca să-l tundă pe lordul Stratton. Am plecat înainte să împlinesc eu cincisprezece ani și am locuit lângă prăvălia din Oxford, dar tatăl meu tot se ducea la „Stratton Hays” o dată pe lună.

— Continuă, am zis eu. Lordul Stratton i-a dat tatălui dumitale acțiunile?

Ea goli paharul și i-am mai turnat șampanie.

— Nu, n-a fost așa, spuse ea și, după ce se gândi puțin, continuă. Tata a murit și mi-a lăsat mie afacerea. Pînă la vremea respectivă învățasem meseria, îmi luasem diplome, tot. Lordul Stratton a intrat într-o zi în salonul din Oxford cînd era în trecere, ca să vadă cum mă descurcam fără tata și a rămas să-i fac manichiura.

Zîmbi. Bău. N-am mai întrebat-o nimic.

— Mama ta obișnuia să vină la salonul din Swindon să se coafeze, zise ea. Aș fi putut să-i spun să nu se mărite cu porcul ăla de Keith, dar o făcuse deja. Venea la coafor cu vînatăi pe față și mă ruga să-i aranjez părul în așa fel încît să nu se vadă. Obișnuiam s-o duc într-o cabină și ea se agăța de mine, uneori, și plîngea doar. Aveam cam aceeași vîrstă și ne simpatizam reciproc.

— Mă bucur că a avut pe cineva, am zis eu.

— Ciudată mai e viața asta, nu? Nu mi-aș fi închipuit niciodată că o să stau aici de vorbă cu tine.

— Știi despre mine?

— Lordul Stratton mi-a povestit. În timp ce îi făceam manichiura.

— Cît timp... te-ai ocupat de mîinile lui?

— Pînă a murit, spuse ea simplu. Dar lucrurile s-au schimbat, bineînțeles. L-am cunoscut pe soțul meu și am avut-o pe Penelope, iar William – adică lordul Stratton, desigur – a îmbătrînit și nu mai putea... mă rog... dar tot îi plăcea să i se facă manichiura și atunci stăteam de vorbă. Ca niște prieteni foarte vechi, înțelegi?

Înțelegeam.

— Mi-a dat acțiunile cam în același timp cu cele pentru mama ta. Le-a dat avocaților lui să se ocupe de ele în locul meu. A zis că ar fi putut să valoreze ceva într-o zi. Nu era mare scofală. Un simplu cadou. Un cadou făcut cu drag. Mai bun decât banii. Niciodată n-am vrut bani de la el. Știa asta.

— A fost un om norocos, am spus eu.

— Oh, dragule! Ești la fel de drăguț ca Madeline.

Mi-am trecut o mână peste față, dar n-am găsit nici un răspuns.

— Penelope știe de dumneata și lordul Stratton?

— Pen este un copil! zise ea. Are optsprezece ani. Bineînțeles că nu știe. Nici tatăl ei nu știe. N-am spus niciodată nimănui. Nici William... lordul Stratton n-a spus. Nu voia să-și rănească soția și nici eu n-aș fi vrut s-o facă.

— Dar Marjorie bănuiește.

Ea încuviință.

— A știut tot timpul. A venit să mă vadă în salonul din Oxford. S-a programat special. Cred c-a vrut doar să vadă cum arătam. Am vorbit puțin, nu despre cine știe ce. N-a zis nimic niciodată după aceea. Îl iubea pe William, ca și mine. Nu l-ar fi trădat. N-a făcut-o, oricum. Nici acum n-a făcut-o, nu?

— Nu.

După o pauză, Perdita schimbă tonul vocii, lăsînd la o parte nostalgia și trecînd la afaceri.

— Așadar, ce vom face acum în privința hipodromului lui William?

— Dacă este vîndut, o să ai un capital frumos, am zis eu.

— Cît?

— Șaptezeci de mii de lire pentru fiecare milion cîștigat pe teren.

— Și tu? Ai vinde? mă întrebă ea.

— Nu poți spune că nu e tentant. Keith insistă să se vîndă. De fapt, chiar încearcă să împiedice oamenii să vină la curse, ca să nu mai existe profit și, astfel, să se închidă hipodromul.

— Deja asta e un lucru care mă face să fiu împotriva vînzării.

Am zîmbit.

— Și eu la fel.

— Deci?

— Păi, dacă reușim să construim o tribună nouă extraordinară – și, prin extraordinară, nu vreau să spun imensă, ci cu cap, pentru ca oamenilor să le placă să vină aici – acțiunile noastre ar trebui să ne aducă mai multe dividende decît pînă acum.

— Așadar, crezi că afacerea cu cursele de cai va continua?

— Cursele de cai se organizează în Anglia de mai bine de trei sute de ani. Au supraviețuit scandalurilor, fraudelor și tuturor dezastrelor întîmplătoare. Caii sînt frumoși, iar pariurile sînt ca drogurile. Eu aș construi altă tribună.

— Ești romantic! mă tachină ea.

— Nu, sînt îngropat în datorii, am zis eu, și Keith s-ar putea să fie.

— William mi-a spus despre Keith că a fost cea mai mare dezamăgire a vieții lui.

Am privit-o speculativ, dintr-o dată, cincizeci de întrebări țîșnind asemeni unor raze de soare; dar, înainte să apuc să fac ceva constructiv, un oficial al hipodromului veni la mine și îmi spuse că domnul colonel Gardner mă chema de urgență în birou.

— Să nu pleci fără să-mi spui cum aș putea să te găsesc, am rugat-o pe Perdita Faulds.

— O să fiu aici toată după-amiaza, mă asigură ea. Dacă nu ne mai vedem, totuși, uite, ăsta e numărul de telefon de la salonul din Oxford, zise ea dîndu-mi o carte de vizită. Dar eu cum te pot găsi?

I-am scris numărul mobilului și pe cel de acasă pe spatele altei cărți de vizită și am lăsat-o să își bea liniștită șampania în timp ce eu m-am dus repede să văd ce se întîmplase.

În mare, necazul era starea în care se aflau nervii Rebeccăi. Aceasta se plimba încolo și înapoi prin fața biroului și îmi aruncă o privire furioasă cînd am trecut pe lângă ea și am intrat în încăpere. Nu o mai văzusem niciodată atît de furioasă.

Roger și Oliver erau înăuntru, clocotind și strîngînd din dinți.

— N-o să-ți vină să crezi, zise Roger încordat cînd mă văzu. Avem tot felul de necazuri normale – am prins un individ la grajduri care avea de gînd să otrăvească din cai, luminile de pe panoul totalizatorului au făcut scurtcircuit și un bărbat din Tattersalls a făcut infarct – și, pe deasupra, o mai avem și pe Rebecca furioasă pentru că nu sînt umerase în cortul-vestiar al femeilor.

— Umerase? am spus eu stupefiat.

— Umerase. Zice că doar n-o să-și pună hainele pe jos. I-am dat o masă, o bancă, o oglindă, o chiuvetă, apă curentă și toaletă. Și ea face scandal din cauza umerșelor.

— Păi... ce zici de o frînghie pe care să-și agațe hainele?

Roger îmi dădu o legătură de chei.

— Mă întrebam dacă n-ai putea să iei jeep-ul pînă la mine acasă – e încuiat, nevastă-mea e pe-aici pe undeva, dar n-o găsesc – și să aduci niște umerase. Scoate hainele de pe ele. E o nebunie, dar te superi dacă te rog să-mi faci serviciul ăsta? Poți s-o faci? Te țin picioarele?

— Sigur, am spus eu ușurat. Am crezut că e ceva grav cînd ai trimis după mine.

— Aleargă pe calul lui Conrad în prima cursă. Ar fi suficient de grav pentru el – și pentru noi toți – dacă ea și-ar pierde cumpătul complet.

— În regulă.

Afară l-am găsit pe Dart încercînd fără succes să-și calmeze sora. Renunță cînd mă văzu și merse cu mine pînă la jeep, întrebîndu-mă unde mă duceam. Cînd i-am spus că trebuia să aduc cîteva umerase, întîi nu îi veni să creadă, după care se oferi să mă ajute, așa că am plecat amîndoi.

— O apucă crizele, zise el scuzînd-o.

— Da.

— Presupun că de vină e stresul, faptul că-și riscă viața în

fiecare zi.

— Poate ar trebui să se oprească.

— Își mai consumă energia.

Am scos hainele lui Roger de pe un întreg set de umerase și, înainte să ne întoarcem, am trecut pe la autobuz, dar când am deschis ușa și am vîrît capul înăuntru, mă izbi vacarmul unui meci de fotbal care era transmis la televizor, cu volumul la maximum.

— Toby, am strigat, totul e în regulă?

— Da, tată, zise el dînd televizorul puțin mai încet. Au vorbit la televizor despre *Stratton Park*! Au arătat toate steagurile, castelul, tot. Au zis că oamenii ar trebui să vină aici, că toate cursele se desfășoară normal și că e o adevărată zi de sărbătoare.

— Grozav! Vrei să vii și tu la padoc?

— Nu, mulțumesc.

— Bine, ne vedem mai tîrziu.

I-am spus lui Dart despre știrea de la televizor.

— A fost mîna lui Oliver, zise el. L-am auzit vorbind cu cameramanii ăia. Trebuie să recunosc că el, Roger și cu tine ați făcut o treabă fantastică aici.

— Și Henry.

— Tata zice că familia te-a judecat greșit. Că n-ar fi trebuit să-l asculte pe Keith.

— Bine.

— Totuși, e îngrijorat din cauza Rebeccăi.

Și eu aș fi fost, dacă ar fi fost fiica mea, m-am gîndit.

Dart îi dădu umerasele surorii sale, care se îndepărtă cu ele furioasă. Tot el, ca să-mi menajeze picioarele, spuse, duse cheile jeep-ului înapoi în birou și le comunică lui Roger și lui Oliver că se vorbise la televizor despre cortul cel mare. În cele din urmă, sugeră o bere și un sandviș la bar, ca să poată scăpa de prînzul Strattonilor.

— Keith, Hannah, Jack și Imogen, spuse el. Bleah! Știai că polițiștii mi-au luat mașina ca s-o verifice?

— Nu, am zis eu, căutînd semne de îngrijorare pe chipul lui, dar

negăsind nici unul. Nu știam.

— E o porcărie, continuă el. A trebuit să închiriez o mașină. Le-am spus polițiștilor c-o să le trimit lor factura și ei au rînjit doar. M-am săturat de povestea asta cu bomba, adăugă el și zîmbi uitîndu-se la bastonul meu. Și tu trebuie să te fi săturat.

Perdita Faulds plecase din bar cînd am ajuns noi și nu se vedea nicăieri în preajmă. Dart și cu mine am mîncat, am băut și i-am spus că citisem odată o rețetă pentru împiedicarea căderii părului. Mă privi cu suspiciune.

— Mă iei la mișto.

— Ei bine, ar putea fi pusă la același nivel cu coaja de copac pentru vindecarea malariei sau folosirea mucegaiului de pe piftie pentru a se vindeca sîngele otrăvit.

— Chinina, spuse ei încuviințînd, și penicilina.

— Exact. Așadar, această rețetă împotriva chelirii e din carnetul unui vraci mexican scris de mînă în 1552.

— Încerc orice, spuse el.

— Macini puțină plantă de săpun, am zis eu, și o fierbi în urină de cîine, după care arunci în ea un brotăcel, doi și niște omizi...

— Ești un ticălos, spuse el supărat.

— Așa scrie în carte.

— Ești un mincinos afurisit.

— Aztecii jurau pe ea.

— O să i te dau lui Keith, spuse el. Te calc în picioare eu însumi.

— Cartea se numește *Codicele Barberini*. Era medicină serioasă acum cinci sute de ani.

— Atunci, ce e planta de săpun?

— Nu știu.

— Oare o da rezultate? zise el gînditor.

Ne-am rezemat de balustrada de lîngă ringul de prezentare înaintea primei curse, uitîndu-ne la tatăl și mama lui, Conrad și Victoria, cum stăteau de vorbă cu fiica lor jocheu, Rebecca, într-un mic grup îngrijorat care îl includea și pe antrenorul calului. Alte

mici grupuri îngrijorate își priveau patrupedele cum se plimbau liniștite în jurul lor și își ascundeau speranțele sub aprecieri judicioase.

— Ultima oară a câștigat, spuse Dart, apreciind judicios, la rîndul său. Să știi că Rebecca e bună.

— Trebuie să fie, dacă se află printre primele locuri în clasament.

— E cu doi ani mai mică decît mine și nu-mi amintesc să nu fi fost vreodată îndrăgostită de cai. Pe mine m-a lovit unul odată și mi-a fost de-ajuns, dar Rebecca... spuse el cu o voce în care se simțea amestecul familiar de exasperare și respect, își rupe oasele ca pe unghii. Nu-mi închipui că aş putea să-mi doresc vreodată ceva atît de mult cum își dorește ea să câștige.

— Cred că toți cei care vor să ajungă în vîrf sînt așa, cel puțin o vreme, am spus eu.

Întoarse capul și mă privi.

— Tu ești?

— Mă tem că nu.

— Nici eu.

— Așa că stăm aici și ne uităm la sora ta.

— Ai un mod atît de al naibii de clar de a privi lucrurile, zise Dart.

Se dădu semnalul pentru ca jocheii să încalece. Rebecca, purtînd culorile distinctive ale familiei Stratton, carouri verzi și albastre pe corp și portocaliu cu roșu pe mînci și cap, încălecă ușoară ca fulgul. Enervarea provocată de lipsa umerășelor dispăruse; părea calmă, concentrată, o stea pe scena ei, stăpîină pe sine.

Dart o privea cu un amestec de sentimente care i se citeau pe față; sora a cărei îndemînare îi punea în umbră, pe care el o admira și nu putea să o sufere, pe care o înțelegea, dar nu o putea iubi.

Calul lui Conrad, Tempestexi, un cal murg și castrat, părea, în comparație cu ceilalți care se aflau în ring, să aibă o spinare lungă și picioare scurte. Cursa de două mile cu obstacole, potrivit

programului, era pentru caii care nu câștigaseră o cursă dinainte de 1 ianuarie. Tempestexi, care câștigase una de atunci, avea o penalizare, dar, cu toate acestea, era favorit.

L-am întrebat pe Dart câți cai de curse avea tatăl lui și el spuse că cinci, parcă, deși cam apăreau și dispăreau, în funcție de picioarele lor, zise el.

— Tendoane, spuse el scurt. Tendoanele cailor sînt la fel de temperamentale precum corzile unei viori: Tempestexi e actuala speranță a tatei. Pînă acum n-a avut probleme cu picioarele.

— Conrad pariază?

— Nu. Mama o face. Și Keith. Ar fi pus „Dower House” pe asta, dacă ar fi fost proprietatea lui – la „Dower House” mă refer. Ar paria orice lucru pe care pune mîna. Dacă Rebecca n-o să câștige, Keith o omoară.

— Asta n-ar ajuta la nimic.

Dart rîse.

— Tocmai tu ar trebui să știi că logica n-are nici o legătură cu instinctele cînd e vorba de Keith.

Caii ieșiră din ring, îndreptîndu-se spre pistă, iar Dart și cu mine ne-am dus să urmărim cursa din tribunele improvizate de Henry din șirurile de scaune de circ.

Treptele erau pline pînă la refuz și speram că Henry avusese dreptate cînd spusese că erau sigure. De fapt, mulțimea intrase suvoi pe poarta principală în ora care trecuse, împrăștiindu-se peste tot. Restaurantele erau pline de clienți care așteptau. Toate barurile erau aglomerate și cozi lungi la Totalizator, iar cabinele de la intrare vînduseră toate programele obișnuite. Copiatorul din birou se încinsese scoțînd altele. Oliver asuda extaziat.

— Televiziunea a făcut asta, zise el uluit.

— Da, ai făcut o treabă bună.

În timp ce așteptam să înceapă cursa, i-am spus lui Dart:

— Perdita Faulds e aici.

— Da? Cine e?

— Cealaltă acționară non-Stratton.

El arătă un interes minim.

— N-a pomenit cineva de ea atunci la ședință? De ce a venit?

— Ca și mine, ca să vadă ce se întâmplă cu investiția ei.

Dart nu se mai gândi la ea.

— Au pornit! zis el. Acum, haide, Rebecca.

Din tribune, părea o cursă lipsită de incidente, deși, nu la fel trebuia să se simtă din șa. Caii rămaseră grămadă pe parcursul primului circuit, trecură fără probleme peste obstacole și de linia de sosire și, apoi, o luară de la capăt.

Cei mai puțin în formă, mai lenți, rămaseră în urmă, Rebecca fiind a treia când se ajunseră la ultimul cot. Nu se putea pune la îndoială dorința sinceră a lui Dart ca sora lui să câștige. Făcea mișcări încurajatoare din tot corpul și, când ea ajunse a doua în ultima linie dreaptă, el îi strigă împreună cu ceilalți să câștige.

Și ea o făcu. Câștigă accelerînd, cu o încordare ritmică a mușchilor, contra unui adversar care dădea din coate și din bici, fără să se poată menține în frunte, însă.

Mulțimea o aclamă. Dart scoase un chiot de bucurie. Toată lumea coborî spre locul unde se scotea șaua de pe calul învingător, unde Dart li se alătură părinților săi și lui Marjorie într-o orgie de sărutări și bătaii pe spate. După ce scoase șaua, Rebecca se duse hotărîtă în Portkabina de cîntărire. Foarte profesionistă, destul de retrasă; izolată în lumea ei de risc, efort, metafizică și, de data aceasta, succes.

M-am dus la ușa biroului, unde am găsit patru băieți așteptîndu-mă.

— Ați mîncat? i-am întrebat eu și ei încuviințară.

— Am făcut bine că ne-am dus devreme, pentru că, în curînd, nu mai erau mese libere.

— Ați văzut-o pe Rebecca Stratton câștigînd cursa?

— Chiar dacă ne-a făcut plozi, am vrut s-o susținem cu tine, dar nu te-am găsit, spuse Christopher cu reproș.

— Vă dau cât dă Totalizatorul pentru un pariu minim, am spus.
Patru zîmbete largi mă răsplătiră.

— Să nu-i pierdeți, le-am spus.

Perdita Faulds și Penelope apărură lîngă mine și eu le-am prezentat copiii.

— Toți sînt ai tăi? întrebă Perdita. Nu pari destul de bătrîn.

— Am început devreme.

Băieții o priveau cu ochii mari pe Penelope.

— Ce este? întrebă ea. Am noroi pe nas?

— Nu, zise Alan sincer, semeni cu mama.

— Cu mama voastră?

Toți încuviințară și plecară cu ea, ca și cum ar fi fost firesc, să se uite la caii ce urmau să alerge.

— Pen a mea seamănă cu soția ta? întrebă Perdita.

M-am uitat la ea. Inima îmi bătea cu putere. Prostește.

— Așa cum era atunci, am zis.

— Și acum?

Am înghițit în sec.

— Da, și acum.

Perdita îmi aruncă o privire născută dintr-o experiență îndelungată.

— Niciodată nu poți să te întorci înapoi, zise ea.

Aș face-o din nou, m-am gîndit eu neputincios. M-aș însura cu ochii și, înăuntru, aș descoperi o persoană cu totul străină. Oare nu ne maturizăm niciodată?

Am făcut un efort să revin la realitate și am întrebat-o pe Perdita:

— Lordul Stratton știa cumva – și ți-a spus – ce-a făcut Forsyth Stratton de a înnebunit toată familia?

Buzele ei pline și roșii formară un O de uimire amuzată.

— Nu te încurci, nu? De ce ți-aș spune?

— Pentru că, dacă avem de gînd să salvăm hipodromul, trebuie să descurcăm itele care țin familia. Știu unii despre alții lucruri pe

care le folosesc ca amenințări. Se șantajează reciproc.

Perdita încuviință.

— Și plătesc oameni ca să păstreze curat numele de Stratton, am adăugat eu.

— Așa e.

— Începînd cu mama, am zis eu.

— Nu, dinainte.

— Așadar, știi!

— Lui William îi plăcea să vorbească, zise ea. Ți-am spus.

— Și... Forsyth?

Penelope și băieții se întorceau.

Perdita îmi spuse:

— Dacă vii mâine dimineață la salonul meu din Swindon, o să-ți spun despre Forsyth... și despre ceilalți, dacă vii cu întrebări interesante.

CAPITOLUL 13

Furia lui Keith, cînd descoperi că, în cea de a doua cursă, caii aveau să sară peste șanțul deschis, așa cum fusese stabilit, fu aproape spectaculoasă.

Se întîmplă ca Henry și cu mine să trecem prin spatele corturilor furnizorilor cînd avu loc explozia și am străbătut repede un pasaj spre sursa urltelor și zgomotelor de obiecte care erau sparte în restaurantul privat al Strattonilor.

Era limpede că toți membrii familiei se întorseseră, după victorie, să-și termine prînzul, să toasteze pentru învingătoare și tipic, dar, din fericire, poate, nu invitaseră pe nimeni din afară să li se alăture.

Keith răsturnase toată masa și lovise cu brațul toate sticlele și paharele de pe un dulap.

Fete de masă, cuțite, farfurii, brînză, șampanie, cafea, prăjituri

cu frișcă, erau toate pe jos. Vinul curgea din sticlele destupate.

Chelnerițele duseră mâinile la gură și cîțiva Strattoni luară repede șervetele, încercînd să-și șteargă reverele, pantalonii și picioarele.

— Keith! strigă Conrad, tremurînd de furie. Bădăranule!

Costumul de mătase crem al Victoriei era pătat de cafea și vin de Bordeaux.

— Trebuie să înmînez Cupa și uitați-vă la mine, exclamă ea disperată.

Marjorie stătea calmă, stăpînită de o furie rece. Ivan, lîngă ea, spunea:

— Gata, Keith, gata...

Hannah, pe ale cărei picioare se scurgea o șarlotă, folosea un limbaj deloc filial față de tatăl ei și, de asemenea, față de fiul ei, care se întoarse inutil să o ajute.

Am bănuir că femeia cea slabă, care stătea în spatele lui Ivan și continua să-și bea nestingherită coniacul, era Imogen. Dart nu era acolo.

Forsyth, părăind bucuros că mai era și altcineva în vizorul familiei, se îndreptă spre ușa ce dădea în pasajul principal, unde pusesem o clapă din pînză groasă care putea fi închisă pentru a oferi intimitate.

Oamenii dădeau clapa la o parte, încercînd să vadă înăuntru, să afle care era cauza celui scandal.

Forsyth își făcu loc afară, spunîndu-le oamenilor nepoliticos să își vadă de treburile lor, lucru pe care, bineînțeles, ei nu îl făcură.

Toată scena era hilară, dar, nu departe de suprafața amuzantă, așa cum știa fiecare membru al familiei, se afla adevărata cauză a acelei violențe distructive care mocnea în Keith și care, pînă atunci, fusese manifestată cel mai adesea în lovirea soțiilor și a lui Lee Morris, dar care, într-o bună zi, avea să fie imposibil de stăpînit.

Marjorie ținea la vedere copia declarației lui Harold Quest; cauza acelei izbucniri de furie.

Deodată, Keith o înșfăcă din mîna ei, smulse paharul de coniac al soției sale, turnă alcool peste hîrtie, azvîrli paharul și, cu o iuțeală teribilă, scoase bricheta din buzunar și îi dădu foc.

Declarația lui Harold Quest arse imediat și, cînd se transformă în cenușă, Keith îi dădu drumul și o călcă în picioare triumfător.

— Era doar o copie, zise Marjorie calm.

— Te omor, îi spuse Keith, cu maxilarul inferior rigid, după care își aținti privirea asupra mea.

Animozitatea se intensifică, deoarece găsi o țintă mai posibilă, mai preferată.

— Pe tine o să te omor, zise el.

În momentul de tăcere care urmă, m-am întors și am ieșit prin spate cu Henry, lăsînd bieteile chelnerițe să strîngă mizeria.

— A fost numai pe jumătate amuzant, spuse Henry îngîndurat.

— Da.

— Trebuie să ai grijă. Data viitoare, ar putea chiar să te omoare. Și de ce? Nu tu l-ai adus pe Harold Quest aici. Nu tu ai găsit hamburgerul.

— Nu, am zis eu oftînd. Amicul meu Dart Stratton zice că logica n-are nici o legătură cu instinctele, cînd e vorba de Keith. Dar jumătate din populația globului e așa.

— Inclusiv criminalii, zise Henry.

— Cît de inflamabil e cortul mare?

Henry se opri brusc.

— Doar nu crezi că ar încerca...? E foarte îndemînat cu bricheta. Și gardul care a ars... zise Henry pârînd supărat, dar, după cîteva clipe, clătină din cap. Cortul ăsta n-o să ardă, spuse el categoric. Tot ce am adus aici e din materiale care întîrzie flăcările, rezistă la foc sau nu ard, ca de exemplu stîlpii și pilonii din metal. În trecut, au avut loc adevărate dezastre în circuri. Acum, regulamentul e mai sever. Cortul ăsta n-o să ardă din întîmplare. Incendiat... ei bine, nu știu. Dar avem stingătoare peste tot, așa cum știi și tu, și, în plus, am tras puțină apă în sus spre acoperiș într-un

fel de sistem elementar de stropit, zise el și mă duse să-mi arate. Am tras o țevă și am legat-o la un furtun de grădină care e înăuntru, pe lângă marginea de sus. Furtunul are găurele, așa că apa țîșnește foarte bine.

— Henry! Ești un geniu.

— Am avut puțin timp ieri, cînd ai fost plecat la Londra, și m-am gîndit că hipodromul nu-și poate permite încă un dezastru ca acela cu tribuna. E bine să fii precaut, mi-am zis, așa că am montat acest sprinkler foarte rudimentar. Nu știu cît o să funcționeze. Dacă flăcările or să ajungă atît de sus, ar putea să topească furtunul, spuse el și începu să rîdă. De asemenea, eu sau cineva dintre cei care știu, trebuie să fie în preajmă ca să deschidă robinetul. A trebuit să lipesc avertismente cu „Nu atingeți” pe el ca să nu-l deschidă cineva în timp ce lumea e înăuntru și își mănîncă sandvișurile cu somon afumat.

— Dumnezeu!

— Roger și Oliver știu despre asta și, acum, și tu.

— Strattonii nu?

— Nu. N-am încredere în ei.

Cu siguranță, Keith ar fi udat clienții ca să le strice ziua.

Henry continuă, încercînd să mă liniștească.

— Dar Keith n-o să încerce să te omoare după ce a spus în fața tuturor că are de gînd.

— N-a fost în fața tuturor. Erau numai membrii familiei.

— Dar eu l-am auzit, la fel și chelnerițele.

— Le-ar mitui pe chelnerițe și ar jura că n-ai auzit bine.

— Vorbești serios?

— Sînt sigur că au mai făcut chestii de genul ăsta. Poate nu pentru crimă, dar, categoric, pentru alte delictе.

— Bine... dar ziarele?

— Strattonii sînt bogați, am spus eu scurt. Banii cumpără și vor cumpăra mai mult decît îți închipui. Banii există ca să-i folosești pentru a obține ceea ce vrei.

— Bine, așa e.
— Strattonii nu vor scandal.
— Dar nu pot să mituiască presa!
— Dar pe cei care vorbesc cu presa? Ce zici de niște chelnerițe care au orbit deodată și care au conturi sănătoase în bancă?

— Nu în ziua de azi, protestă el. Nu cu revistele noastre de scandal nesățioase.

— N-aș fi crezut niciodată că o să mă simt mult mai bătrîn decît tine, Henry. Strattonii pot învinge revistele de scandal.

Știam că Henry avea o minte agilă, practică, inventivă și corectă, dar, despre viața lui de acasă și despre originea lui, nu știam absolut nimic.

Cooperasem foarte bine cu Henry, uriașul, de-a lungul anilor, niciodată foarte apropiați, întotdeauna apreciativi; cel puțin, din partea mea. Prin afacerile lui Henry îmi găsise odată o întregă încăpere Adam intactă și duzini de cămine vechi și tocuri de uși. Henry și cu mine făceam afaceri prin telefon – „Poți să vii...” sau, „Am găsit o...” Acum, la *Stratton Park* era prima oară cînd petrecusem atîta timp în compania lui și zilele acelea, m-am gîndit mulțumit, aveau să ducă la o prietenie frumoasă.

Am ocolit cortul prin capătul îndepărtat și ne-am uitat cum ieșeau pe pistă caii pentru cea de a doua cursă. Am descoperit că îmi plăcea din ce în ce mai mult să-i privesc, după ce, toată viața, mă gîndisem foarte puțin la ei. Imaginează-ți lumea fără ei, mi-am spus: istoria însăși ar fi fost cu totul alta. Transportul terestru n-ar fi existat. Nu ar fi avut loc bătăliile din Evul Mediu. N-ar fi existat cei șase sute care au călărit într-o vale a morții. Nici Napoleon. Navigatorii, vikingii, grecii ar fi putut încă să stăpînească lumea.

Caii, iuți, puternici, posibil de îmblînzit, erau perfecți. Mă uitam cum le fremătau mușchii sub pielea excelent îngrijită; nici un arhitect, de nicăieri, n-ar fi izbutit să creeze ceva atît de funcțional, de economic, de perfect proporțional.

Rebecca trecu pe lîngă noi, călare, potrivindu-și scările, cu

atenția concentrată asupra întrecerii care urma să înceapă. Niciodată nu voisem să călăresc, dar, în clipa aceea, am invidiat-o; îi invidiam priceperea, obsedarea, angajarea ei absolută într-un parteneriat fizic – animalic – cu o creatură fenomenală.

Oamenii puteau să parieze; puteau să posede, să antreneze, să crească, să picteze, să admire, să scrie despre cai pursânge: instinctul primar de a fi primul, atît la cal, cît și la călăreț, stătuse la baza întregii industrii. Rebecca în șa deveni pentru mine chintesența curselor.

Henry și cu mine am urmărit cursa împreună. Toți caii săriră fără incidente peste șanțul deschis care fusese refăcut. Rebecca încheie mai în spate.

Henry spuse că nu era pasionat de curse și se duse să verifice cum mai stăteau lucrurile.

După-amiaza trecu.

— Au fost incidentele obișnuite, spuse Roger, la un moment dat.

M-am întîlnit cu doctorul hipodromului într-un moment de pauză pentru el.

— Vino joi, să-ți scot copcile alea, îmi spuse el. Așa n-o să mai fie nevoie să aștepți la spital.

— Grozav.

În birou, Oliver se ocupa de întrebări, de antrenori furioși și aranja ca stewarzii să examineze o obiecție legată de învingător în biroul secretarei între computere, xerox și automatul de cafea.

În general, profesioniștii, a căror meserie era să ofere plăcere celorlalți, acceptară condițiile provizorii, deși, interesant, cu trecerea timpului, luară din ce în ce mai mult acele aranjamente drept garantate și începură să se plîngă în legătură cu spațiul îngust de cîntărire și priveriștea neadecvată din tribunele improvizate.

— Tu le oferi un miracol înfăptuit de om și ei vor divinul, se plînsese Roger.

— Asta-i firea omenească.

— Să-i ia naiba.

Mi-am petrecut o parte din timp, cu Perdita și Penelope, simțindu-mă complet nebun, și o parte cu fiii mei, revenind la starea de adult și paternitate.

Am stat de vorbă cu Marjorie, care îi ținu locul Victoriei la ceremonia de decernare a Cupei, făptura ei micuță și dreaptă fiind protejată în mijlocul mulțimii de trupurile solide ale lui Conrad și Ivan. Se făcură fotografii, un microfon ținut în mână făcea paraziți; proprietarii învingători pluteau, antrenorul părea bucuros, jocheul, plictisit, iar calul, agitat. O decernare a premiului obișnuită; o zi neobișnuită.

— Lee, spuse Marjorie, dînd să se întoarcă spre cort, dar oprindu-se cînd mă văzu în apropiere. Bei un ceai?

Am urmat-o docil, deși se renunță repede la ideea ceaiului în favoarea unei sticle de *Pol Roger* din pivnița de la „Stratton Hays”. Expediindu-i pe Conrad și Ivan, mă duse numai pe mine în restaurantul pus din nou la punct, unde personalul îndreptase masa și o acoperise cu sandvișuri proaspete cu castraveți și eclere mici cu cafea.

Marjorie se așază pe unul din scaune și trecu direct la obiect.

— Cît costă toate astea? mă întrebă ea.

— Cît valorează?

— Ia loc, ia loc, spuse ea așteptînd să mă așez. Știi foarte bine că valorează aproape oricît cere uriașul tău prieten. Toată după-amiaza am fost copleșiți cu complimente. Oamenilor le place cortul la nebunie. A fost salvat nu mai puțin decît viitorul hipodromului. Poate că n-o să încasăm cine știe ce profituri în ziua asta, dar ne-am asigurat o neprețuită simpatie.

Am zîmbit.

— I-am spus lui Conrad să nu crîcnească în fața facturilor, zise ea apoi. Oliver Wells e atît de ocupat, încît te anunț personal. Am convocat o reuniune de familie pentru miercuri, adică poimîine. Poți să faci împreună cu Oliver și colonelul o listă cu toate costurile și cheltuielile ca să mi-o dați înainte?

— Probabil.

— Fă-o, zise ea, dar mai mult ca o rugămintă decît ca un ordin, I-am spus lui Conrad să le ceară contabililor noștri o situație a hipodromului cît mai curînd posibil și să nu aștepte pînă la sfîrșitul acestui an financiar. Avem nevoie să știm cum stăm, pentru că trebuie să hotărîm ce facem mai departe, zise ea și tăcu o clipă. Astăzi ne-ai arătat că n-ar trebui să refacem tribunele așa cum au fost. Ne-ai arătat că oamenii răspund la un mediu nou și neobișnuit. Trebuie să clădim niște tribune ușoare.

O ascultam uluit. Cît avea, optzeci și patru? Optzeci și cinci? O bătrînică în aparență fragilă, cu o minte teribilă și ceva dintr-un magnat.

— O să vii la ședință? mă întrebă ea, departe de a fi sigură.

— Cred că da.

— Va veni și doamna Faulds?

Am privit-o sec.

— A zis că ai recunoscut-o.

— Da. Ce ți-a mai spus?

— Nu prea multe. Că, dacă hipodromul poate fi condus în așa fel încît să prospere, ea nu va insista să se vîndă terenul.

— Bine, spuse Marjorie a cărei ușurare fu trădată de relaxarea cîtorva mușchi ai feței care nu-mi dădusem seama că erau încordați.

— Nu cred că va vrea să vină la ședință, am adăugat eu. A citit în ziare despre certurile din sînul familiei și a vrut să știe cum stau lucrurile.

— Ziarele! spuse Marjorie clătînd din cap dezgustată. Nu știu cum au aflat despre discuțiile dintre noi. Articolele acelea au fost rușinoase. Nu ne mai putem permite și alte neînțelegeri. Și mai mult, nu ni-l mai putem permite pe Keith.

— Poate, am zis eu șovăitor, ar trebui să-l lăsați să se... scufunde.

— Ah, nu, spuse ea imediat. Numele familiei...

Străvechea dilemă rămînea de nerezolvat, din punctul lor de vedere.

La sfârșitul zilei, mulțimea de spectatori plecă, lăsînd în urmă tone de mizerie. Cortul cel mare se goli. Furnizorii își strînseră mesele și scaunele și plecară. Soarele amiezii, de un galben aprins, strălucea la orizont, iar Henry, Oliver, Roger și cu mine stăteam pe niște lăzi de plastic, așezate cu fundul în sus, în barul membrilor, care era pustiu, și beam bere din cutii.

Cei cinci băieți ai mei scormoneau peste tot, Toby alăturîndu-li-se într-un tîrziu. Strattonii plecaseră. Afară, se încărcau ultimul cal învingător și cei care pierduseră.

Se terminase cu graba, cu întrecerile și cu gloria. Incredibilul weekend își strîngea aripile.

— Și acum urmează... am spus eu ca un maestru de manej, fluturînd un braț.

— Să mergem la culcare, spuse Roger.

Ne duse pe mine și pe băieți la autobuz, dar el se întoarse să supravegheze curățenia, încuierea și aranjamentele de securitate pentru noapte.

Băieții mîncară și se dondăniră în legătură cu o casetă video. Eu am citit jurnalele lui Carteret căscînd. Toți am vorbit cu Amanda.

Carteret scrisese:

Lee m-a convins să merg la un curs despre efectele bombardării clădirilor.

(Mai mult despre activitatea IRA decît despre lovituri aeriene.) Plictisitor. Lee a zis că-i pare rău că m-a făcut să-mi pierd timpul.

Are o pasiune pentru clădirile dărăpănate. I-am tot spus că n-o să iasă nimic cu asta. El zice că există viață după colegiu...

— Tata, mă întrerupse Neil.

— Da?

— L-am întrebat pe Henry răspunsul la ghicitoare.

— Ce ghicitoare?

— Care e diferența dintre un iepure și o pistă?

M-am uitat uimit la fiul meu cel mic care reținea orice lucru.

— Și, ce-a zis?

— M-a întrebat cine vrea să știe. I-am zis că tu și el a început să rîdă. A zis că dacă știe cineva răspunsul, acela ești tu.

— E ca ghicitoarea Pălărierului Nebun din *Alice în Țara Minunilor*, am spus eu zîbind. „Care e diferența între un corb și masa de scris?” Nu există răspuns.

— E o ghicitoare stupidă.

— De acord. Întotdeauna mi s-a părut așa.

Neil, a cărui preferință pentru Pinocchio ieșise învingătoare în lupta pentru casete video (poate pentru a zecea oară) își îndreptă atenția din nou asupra nasului care creștea cînd se spunea o minciună.

M-am gîndit că, dacă era așa, nasul lui Keith ar fi făcut ca acela al lui Cyrano de Bergerac să fie mic copil.

Jurnalul lui Carteret:

„Marele” Wilson Yarrow a fost acolo, punînd întrebări ca să-și pună în evidență inteligența.

Nu pot să pricep de ce îl consideră profesorii atît de grozav. Îi perie tot timpul.

Lee o să fie eliminat pentru erezie dacă profesorii îi aud comentariile în legătură cu Gropius. Mai bine mă opresc și îmi conținui eseul despre spațiul politic.

Urmau pagini întregi pline de comentarii legate de evenimente sociale și cursurile noastre: nimic altceva despre Yarrow. Am luat din nou carnetul rupt parțial și am citit ce urma după povestea legată de premiul Epsilon. În ciuda căutărilor mele, se părea că nu mai exista nimic, deși și acel lucru era destul de grav.

Carteret scria:

Alte zvonuri în legătură cu Wilson Yarrow. I s-a permis să-și încheie lucrarea de diplomă! Se aude că proiectul altcuiva a fost trecut pe numele lui pentru premiul Epsilon din greșeală!! Bătrînul Hammond zice că un asemenea talent n-ar trebui distrus pentru o mică scăpare! Ce-ar fi dacă s-ar da totul în vileag? Am discutat asta cu Lee. Zice că alegerea vine dinăuntru. Dacă cineva alege să trișeze o dată, o va mai face și altă dată. Și consecințele, l-am întrebat? A spus că Wilson Yarrow nu se gîndise la consecințe pentru că acționase cu convingerea că o să scape nepedepsit. Nimeni nu pare să știe – sau nu spun – cum s-a descoperit „greșeala”. Premiul Epsilon a fost declarat nul anul acesta. De ce nu i l-au acordat celui care a făcut proiectul câștigător?

Tocmai am auzit un zvon tare. Proiectul era al lui Miesl! Făcut în 1925, dar niciodată pus în practică. Ce mai greșeală!!!

Am continuat să citesc pînă începură să mă doară ochii, dar Carteret nu confirmase sau infirmase nicăieri zvonul cel tare.

O escrocherie veche și disputată ar fi putut fi interesantă, dar nici măcar Marjorie n-ar fi considerat jurnalele lui Carteret o armă puternică, după atîția ani, mai ales că, atunci, nu se luase nici o măsură.

Dacă l-am fi acuzat pe Wilson Yarrow de escrocherie acum, am fi putut fi acuzați de calomnie.

Nu vedeam cum un vechi scandal stins, chiar dacă ar fi fost adevărat, ar fi putut fi folosit de Yarrow pentru a-l convinge sau forța pe Conrad să semneze cu el contractul pentru noile tribune.

Ofînd, am pus jurnalele la loc în geantă, m-am uitat la ultimele cinci minute din *Pinocchio* și mi-am culcat progeniturile.

Marți dimineața, avînd cîteva treburi de rezolvat, soții Gardner ne luară cu ei la Swindon, lăsîndu-ne în fața spălătoriei și stabilind să ne întîlnim mai tîrziu la un salon de coafură numit *Smiths*.

În timp ce aproape toate hainele noastre se învîrteau în mașină și se uscau, noi am umblat să cumpărăm cinci perechi de adidași

(difícil – și costisitor – din moment ce, pentru băieți, unele culori și forme erau bune, deși, după părerea mea, cei „Porcării, tata” erau la fel), și, după aceea (oprindu-ne puțin ca să cumpărăm o sacoșă mare de mere), i-am dus direct la tuns.

Orice împotrivire a lor se evaporă asemeni tartei cu fructe în clipa în care a trecut pragul salonului *Smiths*, deoarece persoana care îi întâmpină prima fu Penelope Faulds. Blonda, înalta și tînăra Penelope, lovindu-și palmele cu copiii mei și demolînd orice urmă de maturitate a mea.

Smiths, care mă așteptasem să fie liniștit și demodat din cauza vîrstei, dovedi a fi sărit vreo două generații, astfel că, acum, oferea o tentă unisex, coafuri moderne și muzică rap. Coafurile din fotografiile de pe pereți semănau cu arta de a tăia plante pentru a le da forme decorative. Oglinzile și cromul erau din abundență. Tineri cu părul strîns în coadă vorbeau asemeni locuitorilor din East End. Mă simțeam bătrîn acolo și copiilor mei le plăcea la nebunie.

Penelope însăși îi tunse, consultîndu-se întîi cu mine în legătură cu instrucțiunile lui Christopher de a-l rade în cap aproape, lăsîndu-i doar cîteva bucle naturale să cadă pe frunte.

— Fă un compromis, am rugat-o eu, altfel mă omoară maică-sa. Ea îi tunde de obicei.

Ea zîmbi delicios. O doream atît de tare încît durerea făcea ca aceea provocată de acoperișul căzut să pară o glumă. Îi tăie părul lui Christopher suficient de mult pentru a fi pe placul lui, prea scurt după părerea mea, însă. Era părul lui, zise el. Spune-i asta maică-tii, i-am răspuns eu.

Interesant, Toby ceru ca tunsoarea lui să fie „obișnuită”: nici un semn de răzvrătire. Vag încîntat, am privit-o pe Penelope cum îi prinse o pelerină în jurul gîtului și am întrebat-o dacă mama ei era pe acolo.

— Sus, zise ea arătîndu-mi direcția. Poți să urci. Zicea că te așteaptă, adăugă ea zîmbind și făcîndu-mi inima să-mi tresalte în piept. N-o să-ți fac copiii să arate ca niște sperietori, promise apoi.

Capetele lor au forme minunate.

Am urcat să o caut pe Perdita și am văzut că, acolo, departe de ochii lumii, vechea ordine încă mai exista: doamne cu bigudiuri stăteau sub căști și citeau *Good Housekeeping*.

Perdita, strălucitoare într-o pereche de pantaloni negri, o bluză de un roz aprins și un șirag lung de perle, mă conduse pe lângă vîrstnicele ei cliente, care se uitau la bărbatul solid în baston ca și cum acesta ar fi provenit dintr-o altă specie.

— Nu le da atenție iubitelor mele, mă tachină Perdita, poftindu-mă într-un sanctuar în capătul îndepărtat al salonului. Bei puțin *Tanqueray*?

Am acceptat vag și ea îmi puse în mînă un pahar mare cu destul de mult gin, puțin tonic cu gheață și o felie groasă de lămîie. Unsprezece și un sfert dintr-o dimineață de marți. Eh, bine.

Închise ușa între noi și iubitele ei.

— Au niște urechi de liliac cînd e vorba de bîrfe, zise ea. Ce vrei să știi?

— Forsyth...? am spus eu șovăitor.

— Ia loc, dragul meu, îmi porunci ea afundîndu-se într-un fotoliu cu un imprimeu cu trandafiri și făcîndu-mi semn să mă așez pe celălalt, identic. M-am gîndit toată noaptea dacă să-ți spun lucrurile astea sau nu. Mă rog, jumătate de noapte. Cîteva ore. William a avut întotdeauna încredere în mine că n-o să le mai spun altcuiva și niciodată n-am făcut-o. Dar, acum... nu știu dacă ar zice că ar fi trebuit să tac mereu, dar situația e alta. Cineva i-a aruncat în aer scumpul lui hipodrom, iar tu ai salvat ziua de curse ieri, așa încît cred... chiar cred că, așa cum ai zis și tu, nu poți termina treaba pentru el dacă nu știi exact cu ce anume te confrunți și, ei bine, nu cred că s-ar supăra, zise ea și bău din gin. O să-ți vorbesc întîi despre Forsyth și, pe urmă, mai vedem.

— În regulă, am spus eu.

Ea oftă adînc, după care începu, căpătînd din ce în ce mai multă ușurință și vervă pe parcurs.

— Forsyth s-a apucat să escrocheze o companie de asigurări, zise ea, și familia a trebuit să pună banii sau să-l viziteze la închisoare Dumnezeu știe câți ani.

— Mi-am închipuit că trebuia să fie vorba de așa ceva, am spus eu încet.

— William a zis... continuă ea, dar se opri, încă puțin inhibată și nesigură, în ciuda hotărârii pe care o luase. Mi se pare ciudat să-ți povestesc treburile astea.

Am încuviințat.

— N-aș fi spus nimic dacă el ar mai fi trăit, dar puțin îmi pasă de ai lui. I-am repetat de multe ori că ar fi trebuit să-i lase să suporte consecințele acțiunilor lor, dar nici nu voia să audă. Zicea că trebuia să păstreze nepătat numele de Stratton... un fel de obsesie.

— Așa e.

— Ei bine, continuă ea respirînd adînc, acum vreun an, Forsyth a împrumutat o avere de la bancă, sumă garantată de Ivan – tatăl lui – cu centrul de grădinarit, și s-a apucat să cumpere și să vîndă mașini de tuns iarba dirijate prin radio. Ivan nu se pricepe. deloc la afaceri, dar, cel puțin, își ascultă managerul sau se duce la Conrad sau la William... se ducea, sărmanul... să ceară sfaturi... dar acel atotștiutor de Forsyth a făcut totul de capul lui, fără să asculte pe nimeni și a cumpărat un depozit imens pentru o ipotecă și mii de mașini de tuns iarba care ar fi trebui să funcționeze în timp ce tu stăteai și te uitai, dar care erau deja expirate cînd el semnase contractul și, de asemenea, se defectau tot timpul. Cei care i le-au vîndut trebuie să se fi stricat de rîs, zicea William, și tot el mai zicea că Forsyth vorbea despre „încolțirea pieței”, lucru pe care nu putea să-l facă nimeni, spunea William, în nici un domeniu. E o scurtătură spre faliment. Așa că Forsyth se alesese cu un stoc imens de obiecte pe care nu putea să le vîndă, plătind o ipotecă pe care nu și-o putea permite, în timp ce banca îi respingea cecurile, astfel încît Ivan a fost nevoit să-i acopere împrumutul uriaș... și poți să ghicești ce s-a-nîmplat, zise ea acordîndu-i atenție paharului.

— Un mic incendiu? am spus eu rotind cuburile de gheață din paharul meu.

— Mic! pe o suprafață de jumătate de acru. Depozit, mașini de tuns iarba, radio-emițătoare, din toate n-a mai rămas decât cenușa. William zicea că toată lumea a fost sigură că fusese vorba de un incendiu provocat. Compania de asigurări și-a trimis anchetatorii. Poliția mișuna peste tot. Forsyth a cedat nervos și i-a mărturisit totul lui William.

Făcu o pauză și oftă.

— Și, ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Nimic.

— Nimic?

— Nu. Nu e o crimă să-ți dai foc la propriile lucruri. William a plătit tot. N-a cerut asigurarea. A achitat ipoteca pentru depozit cu penalizări și a vândut terenul pe care se aflase acesta. A acoperit toate contractele pentru blestematele alea de mașini, ca să nu fie dați în judecată. A returnat împrumutul acordat de bancă plus dobânda, pentru ca Ivan să nu-și piardă centrul de grădinărit. A fost o sumă uriașă. William le-a spus tuturor că fiecare avea să moștenească mult mai puțin din cauza afacerii și prostiei lui Forsyth. Nici unul dintre ei n-a mai vorbit cu Forsyth după asta. El i s-a plîns lui William, care i-a spus că avea de ales între Coventry și închisoare și să fie recunoscător. Forsyth i-a zis că acela care l-a sfătuit să dea foc depozitului a fost Keith. Acesta spune că Forsyth a mințit. Dar William mi-a zis că s-ar putea să fie adevărat. Pentru că, întotdeauna, Keith a fost de părere că poți scăpa de lucruri dîndu-le foc.

Ca și gardurile de lângă șanțurile deschise, m-am gîndit eu. Și de tribune puteai să scapi aruncîndu-le în aer?

— Asta e! încheie ea, ca și cum ar fi fost surprinsă de ușurința cu care povestise. Ți-am spus! Nu-l simt pe William lângă umărul meu spunîndu-mi să tac. De fapt... e chiar invers. Cred că e de acord, oriunde s-o afla acum, dragul meu.

Nu aveam de gînd să pun la îndoială acel sentiment.

— Cel puțin, ceea ce a făcut Forsyth a fost fraudă curată, am zis.
N-a fost vorba de viol sau droguri.

— Da, dragule, astea sînt mult mai greu de acoperit.

O anumită inflexiune a vocii ei, un ușor amuzament, mă făcu să întreb:

— Dar nu imposibil?

— Mă încurajezi să nu fiu cuminte!

Totuși, odată ce începuse, îi plăcea povestea.

— N-o să le spun nimic, am zis eu. O să fac ca tine, cu secretele lui William.

Nu știi dacă m-a crezut. Nu știi dacă am fost sincer. Dar acest lucru o încurajă să continue.

— Ei bine... a mai fost și Hannah...

— Ce-i cu ea? am îndemnat-o eu, cînd făcu o pauză.

— A crescut atît de înverșunată.

— Da, știu.

— Fără nici un pic de respect față de sine, dragule.

— Fără.

— Keith n-a lăsat-o să uite niciodată că mama ta o abandonase, biata de ea. Madeline obișnuia să plîngă și să-mi spună că ar fi dat orice să poată pierde sarcina, dar amîndouă eram tinere pe vremea aia și nu știam cum ar fi putut să facă un avort... trebuia să cunoști pe cineva, pentru că nici un medic de familie nu te-ar fi ajutat. Nimeni n-ar fi ajutat o tînără căsătorită să scape de primul ei copil. Keith a aflat că ea s-a interesat de treaba asta și a făcut un scandal teribil, scoțîndu-i doi dinți din față, zise ea și luă o înghițitură zdravănă de gin cînd își aminti. William mi-a spus despre Keith că i-a povestit lui Hannah că mama ei a vrut să scape de ea printr-un avort. Îți vine să crezi? Keith fusese crud întotdeauna, dar să-i spui asta propriei tale fiice! A vrut ca Hannah s-o urască pe Madeline și a reușit. William a zis că, de dragul lui Madeline, a încercat s-o iubească pe Hannah și s-o educe ca lumea, dar Keith era acolo,

otrăvindu-i mintea și nici ea nu era o fetiță dulce, zicea William, ci era mereu morocănoasă și răutăcioasă.

— Sărmana Hannah!

— Oricum, când a crescut, era drăguță Într-un fel aspru, dar William îmi spunea că tinerii se îndepărtau de ea când ajungeau s-o cunoască mai bine, iar ea se simțea din ce în ce mai respinsă și ura pe toată lumea. La un moment dat, s-a îndrăgostit de un ȋigan și l-a lăsat să se culce cu ea, spuse Perdita ridicînd din umeri și oftînd. William zicea că nici măcar nu era un adevărat rom, ci un simplu vagabond cu cazier pentru furt. William spunea că nu o putea înțeleg pe Hannah, dar era vorba de lipsa respectului față de sine, dragule. Lipsa respectului față de sine.

— Da.

— Ei bine, a rămas însărcinată, bineînțeles. Și acel ȋigan recunoștea un lucru bun atunci când îi era vîrît sub nas. S-a dus la ușa lui Keith cerîndu-i bani, altfel avea să spună tuturor cum o lăsase gravidă pe fiica lui, iar Keith l-a trîntit la pămînt și l-a lovit cu picioarele pînă când i-a spart un rinichi.

La naiba, mi-am spus, eu avusesem noroc.

— Keith i-a povestit lui William. Cei trei băieți îi povesteau toate necazurile tatălui lor. William l-a plătit pe ȋigan și l-a costat de zece ori mai mult, din moment ce acesta îi ceruse înfii lui Keith.

— O porcărie, am zis eu.

— Așa s-a născut Jack, dar nici el n-a prea avut șansa de a crește ca lumea. Hannah îl adoră. Bineînțeles că William i-a plătit studiile.

— William ȋi-a spus toate astea?

— Oh, da, dragule. Dar nu toate odată, așa cum ȋi le povestesc eu acum, ci puțin cîte puțin. Într-un fel, pot să spun că le-am scos de la el de-a lungul anilor Venea la mine sătul de toți și își descărca sufletul, beam puțin gin și – dacă avea chef, ei bine, înțelegi tu – apoi zicea că se simțea mai bine și pleca acasă...

Oftă adînc pentru vremurile trecute.

— Cu ani în urmă, spuse ea luîndu-mă prin surprindere,

Conrad devenise dependent de heroină.

— Nu se poate!

— În tinerețe. Puștii din ziua de azi știu ce pericole oribile atrag drogurile. Când avea vreo douăzeci de ani, Conrad s-a gândit că era o aventură grozavă, mi-a zis William. Era la universitate. Mai era cu un tânăr după el. Se injectau amîndoi. Prietenul lui a luat prea multă și a murit. William mi-a spus că a fost un scandal teribil, dar el l-a luat pe Conrad de-acolo și l-a trimis la o clinică particulară și scumpă pentru tratament. L-au pus să-i scrie o scrisoare în care să-i descrie experiențele lui din perioada cînd se droga, ce simțea și ce vedea cînd era drogat. Nu mi-a arătat ce i-a scris Conrad, dar încă mai avea scrisoarea. Zicea că se vindecase și era mîndru de el. Totuși, Conrad nu s-a mai întors la universitate. William l-a ținut acasă.

Ah, deci aceea era arma lui Marjorie, mi-am spus eu. Nici după atîția ani, lui Conrad nu i-ar fi plăcut ca prostiile lui din tinerețe să fie făcute publice.

Perdita își termină ginul și își mai puse.

— Mai vrei? mă întrebă.

— Nu, mulțumesc. Dar continuă, sînt fascinat.

Ea rîse, vorbind cu mai multă ușurință acum.

— Cînd era tânăr și frumos, înainte de toate lucrurile alea oribile, Keith a bătut-o pe fata unuia din lucrătorii de la fermă. I-a dat jos chiloții și a bătut-o. Fata nu făcuse nimic rău. El a zis că voia să vadă numai ce simțea. William i-a dat tatălui o avere – pentru vremea aceea – ca să nu se ducă la poliție. Totuși, nu era un caz de viol.

— Destul de grav.

— William a zis că, după aceea, Keith și-a învățat lecția. Nu și-a mai bătut și nu și-a mai violat decît soțiile. Pe atunci, nu pășteai nimic pentru asta.

Brusc, amuzamentul dispăru de pe chipul ei și, fără îndoială, și de pe al meu.

— Îmi pare rău, dragule, zise ea. Am ținut mult la Madeline, dar

s-a întîmplat acum patruzeci de ani. Și ea a scăpat, s-a recăsătorit și te-a avut pe tine. William a zis despre Keith că n-a iertat-o niciodată pentru faptul că l-a disprețuit.

Poate pentru că nu puteam să nu mă gîndesc la ăsta, am spus:

— Keith a zis ieri că mă omoară. După patruzeci de ani, vrea să se răzbune.

Ea mă privi uluită.

— A vorbit serios?

— În clipa cînd a spus-o, da.

— Trebuie să-l iei în serios, dragule. E un om violent. Ce ai de gînd să faci?

Am văzut că era mai mult interesată decît neliniștită, dar, la urma urmei, nu era problema ei de viață și de moarte.

— Se înfurie cînd mă vede, am zis eu. Aș putea să plec, pur și simplu. Să mă duc acasă. Să sper că n-o să vină după mine.

— Trebuie să recunosc că privești totul foarte calm, dragule.

Îmi petrecusem jumătate de noapte gîndindu-mă la asta, dar i-am răspuns nonșalant:

— Probabil pentru că mi se pare ceva ireal. Adică, nu e ceva tocmai obișnuit să discuți despre posibilitatea de a fi omorît.

— Înțeleg, zise ea. Așadar... o să pleci?

N-am putut să-i răspund, pentru că încă nu știam. Trebuia să mă gîndesc la cei cinci copii și, de dragul lor, mă gîndeam că ar fi trebuit să evit orice confruntare pe cît posibil.

Ura lui Keith față de mine fusese evidentă în ferocitatea loviturilor pe care mi le dăduse și, acum, mai avea și o justificare pentru un atac – după părerea lui – din cauza implicării mele în demascarea lui Harold Quest și a faptului că îi dădusem declarația acestuia lui Marjorie. Îl trîntisem la picioarele ei: m-ar fi omorît pentru asta. În adîncul sufletului meu, chiar îl credeam în stare să încerce și, deși nu voiam, mă temeam de el.

Probabil că aș fi putut să le asigur băieților un tată în viață părăsind arena.

Aș fi putut... să fug.

Era nerealist, așa cum îi spuseseam lui Toby, să te aștepti să fii constant în fiecare zi a săptămânii.

Ar fi fost prudent să plec.

Necazul era că, deși aș fi vrut să o fac, acea parte din mine care decidea, în final, nu putea să plece.

— Aș vrea să pot face ce fac Strattonii, să-l șantajez pe Keith ca să mă lase în pace, am zis eu cu înflăcărare.

— Ce gând, dragule!

— Totuși, n-am nici o șansă.

Ea își lăsă capul într-o parte privindu-mă și punându-se în locul meu.

— Nu știu dacă o să te ajute prea mult, dragule, rosti ea rar dar Conrad s-ar putea să aibă ceva de genul ăsta.

— Ce anume? Ce vrei să spui?

— N-am știut niciodată ce anume exact, spuse ea, dar, în ultimii ani, William avea un mod de a-l ține la respect pe Keith. Numai că, pentru prima oară, nu mi-a spus nimic. Aș fi zis că se rușina prea mult cu el. Ba evita să-i rostească și numele. Apoi, într-o zi, a zis că erau unele lucruri pe care nu voia să le afle lumea, nici chiar după moartea lui, și s-a gândit să-i dea acea informație lui Conrad, moștenitorul lui, înțelegi, dragule, așa încât acesta să o poată folosi dacă era nevoie. Nu-l mai văzusem niciodată atât de tulburat ca în ziua aceea. Data următoare când m-a vizitat, l-am întrebat în legătură cu acest subiect, dar tot n-a vrut să vorbească prea mult. A zis doar că avea să-i dea un pachet sigilat lui Conrad cu instrucțiuni stricte în legătură cu momentul când sau dacă trebuia deschis vreodată și a mai adăugat că a făcut întotdeauna tot ce-a putut pentru familia lui. Tot ce-a putut.

Se opri, copleșită de emoție.

— Era atât de bun, înțelegi.

— Da.

Secretele ieșiseră la iveală. Pierdita vărsă câteva lacrimi de

afecțiune și se simți împăcată. M-am ridicat, am sărutat-o pe obraz și am coborât ca să-mi iau copiii proaspăt aranjați.

Arătau grozav. Profesionalismul lui Penelope îmi slăbi simțurile. Băieții râdeau cu ea, iubind-o cu ușurință, iar eu, care tânjeam după trupul ei, am plătit tunsorile (în ciuda protestelor ei), i-am mulțumit și am plecat cu copiii.

— Putem să mai venim, tata? mă întrebară ei.

Le-am promis „Da, într-o zi”, și; apoi, m-am întrebat „De ce nu?” și „Poate m-ar iubi” și m-am gândit că băieții o plăceau oricum, astfel că am intrat într-o mulțime de autojustificări inutile, fiind gata să renunț la căsnicia mea nesatisfăcătoare pe care, numai cu puțin timp în urmă, în tren, mă rugasem s-o păstrez.

Soții Gardner ne luară și ne-am întors cu toții la hipodrom și la viața obișnuită.

Seara, am sunat-o pe Amanda. La ora opt, părea languros de somnoroasă.

Mi-am petrecut noaptea abătut, gândindu-mă atât de obligațiile și dorințele mele, cât și la Keith și la ce ar fi putut să pună la cale. Am căutat modalități de a-l înfrînge.

M-am gândit la teamă și la nevoia de curaj, simțindu-mă nepregătit și deloc în apele mele.

CAPITOLUL 14

Pînă miercuri dimineața, Henry plecase acasă cu ultimul său camion, lăsînd totul aranjat pentru următoarea zi de curse și promițînd viitoare îmbunătățiri.

Marți, steagurile fuseseră strînse și vîrîte în saci. Luminile și ventilatoarele fuseseră stinse și oprite. Corturile furnizorilor fuseseră închise ca să nu poată intra nimeni. Stingătoarele se aflau la locurile lor, asemeni unor santinele roșii, nefolosite. Omul lui Henry, împreună cu cîțiva angajați, curățaseră o porțiune bună de

podea cu măhuri și furtunuri.

Miercuri dimineața, m-am plimbat cu Roger pe culoarul central, verificînd încăperile goale de ambele părți. Nu scaune, nu mese; cîteva cutii de plastic.

Singura lumină era cea a zilei, care pătrundea de afară, filtrîndu-se prin pînza și prin acoperișul de culoarea piersicii, schimbîndu-se de la mohorîță la strălucitoare și la mohorîță din nou cînd norii trecură încet prin dreptul soarelui.

— E liniște, nu? spuse Roger.

O clapă de pînză filfii undeva bătută de vînt, dar, în rest, nu se auzea absolut nimic.

— Greu de crezut cum a arătat totul luni, am aprobat eu.

— Ieri după-amiază am primit cifrele finale, zise Roger. Participarea a fost mai numeroasă cu unsprezece la sută față de anul trecut. Unsprezece la sută! În ciuda faptului că tribunele au fost distruse.

— Tocmai datorită acestui lucru, am spus eu. Datorită reclamelor de la televizor.

— Presupun că da, zise el vesel. Ai văzut ziarele de ieri? *Inimosul Straton Park*. Nici că se putea mai bine!

— Stratonii au zis că or să țină o ședință în dimineața asta, am spus eu. Știi cumva unde?

— Nu aici, din cîte am auzit. E numai biroul, care e prea mic. Sigur or să te anunțe unde, dacă se întrunesc cu adevărat.

— N-aș fi prea sigur.

Ne îndreptam agale spre birou, cînd Dart apăru pe pistă cu mașina lui veche.

— Salut, spuse el degajat, coborînd din mașină, sînt primul?

Roger îi zise că nu primise nici un fel de instrucțiuni în legătură cu vreo ședință.

Dart ridică din sprîncene.

— Cînd Marjorie mi-a spus de ședință, am fost sigur că se ține aici.

Ne-am continuat drumul spre birou toți trei, într-o atmosferă destinsă.

— Poliția mi-a dat mașina înapoi, dar e o minune că nu sînt închis, spuse Dart, la un moment dat. Cred că e numai o chestiune de timp. Au decis că eu am aruncat în aer tribuna.

Roger se opri deodată, uluit.

— Tu?

— Mașina mea a ieșit pozitivă pentru HIV, hașiș, boala vacilor nebune, unghii murdare, orice. Cîinii și eprubetele lor au luat-o razna. Alarmerile au început să sune peste tot.

— Nitrați, am zis eu.

— Exact. Chestiile care au aruncat tribunele în aer au fost aduse la hipodrom cu mașina mea. Între opt și opt și jumătate, dimineața În Vinerea Mare. Așa au zis.

— Nu se poate să vorbească serios, protestă Roger.

— Ieri după-amiază m-au frecat rău de tot, spuse Dart și, în ciuda purtării lui degajate, era limpede că fusese zguduit. M-au tot întrebat de unde am luat explozibilul ăla, P.E.4, sau cum îi zice. Care au fost complicitățile mele, mă tot întreba. Eu doar mă uitam la ei. Am făcut o glumă, două, slăbuțe. Dar au zis că nu e de rîs, continuă el avînd pe chip o expresie și comică și tristă, în același timp. M-au acuzat că am făcut parte din corpul de cadeți în școală. Cu o jumătate de viață în urmă! Am zis, și ce, nu era nici un secret. Am mărșăluit încolo și înapoi un an, ca să-i fac pe plac bunicului, dar sigur nu am înclinație de soldat. Îmi pare rău, colonele.

Roger făcu un semn că nu îl deranjau cuvintele lui. Am intrat cu toții în birou, unde am rămas în picioare, continuînd să discutăm problema respectivă.

— Au spus că, la cadeți, trebuie să fi umblat cu explozibile. Nu eu, am zis. I-am lăsat pe alții să se joace cu așa ceva. Din vremea aia, nu-mi amintesc decît că ne-am tîrît odată pe un tanc și, după aceea, am avut nenumărate coșmaruri în care mă vedeam căzînd în fața lui. Cu ce viteză putea să meargă! oricum, le-am zis, vorbiți cu Jack,

el e în corpul de cadeți din același motiv ca și mine, încă mai e în școală și nu-i place deloc, de ce nu-l întrebau pe el de unde se putea lua explozibilul, și ei au fost cât pe ce să-mi pună cătușele.

— De obicei, îți încui mașina? l-am întrebat eu când făcu o pauză. Adică, cine altcineva ar fi putut s-o conducă la opt și jumătate în Vinerea Mare?

— Nu mă crezi? mă întrebă el ofensat.

— Ba te cred. Categorical. Dar, dacă nu o conduceai tu, cine o conducea?

— Nu se poate să se fi transportat explozibilele cu mașina mea.

— Va trebui să accepți ideea că s-au transportat.

— Eu nu știu nimic despre asta, zise el cu încăpăținare.

— Ei bine... îți încui mașina sau nu?

— De cele mai multe ori, nu. Nu când se află în fața ușii mele. Le-am spus asta și polițiștilor. Le-am zis că era acolo și, da, probabil că lăsasem cheile în contact. Oricine ar fi putut s-o ia.

Și Roger și eu ne-am întors privirile, nevrînd să fim acuzatori. „În fața ușii” nu era tocmai la vedere, ci lângă intrarea din spate a reședinței familiei, „Stratton Hays”.

— Dacă a luat-o Keith? am întrebat eu. Loialitatea ta s-ar extinde și asupra lui?

Dart fu uimit.

— Nu știu la ce te referi. Nu știu cine mi-a luat mașina.

— Și nici nu vrei să afli.

Zîmbi puțin stînjnit.

— Ce fel de prieten ești, oricum?

— Keith i-a jurat lui Lee alaltăieri că-l omoară, zise Roger pe un ton neutru. Fără îndoială că a vorbit serios. Nu-l poți învinui pe Lee că vrea să afle dacă acela care a aruncat tribunele în aer a fost Keith.

Dart mă privi îndelung, l-am zîmbit din ochi.

— Nu cred c-a fost Keith, zise el, în cele din urmă.

— Mă uit sub autobuz, i-am spus. N-o să-mi las copiii să urce pînă nu sînt convins că totul e în ordine.

— Lee!

Era un cuvînt plin de șoc.

— Nu, n-ar face-o. Nici chiar Keith. Îți jur...

Tăcu deodată. Oricum, îmi spusese ceea ce voiam să știu. O fărîmă de adevăr, chiar dacă nu toată informația.

— Ai vrea să mă ajuți să găsesc o modalitate de a-l împiedica pe Keith să-și ducă la îndeplinire neplăcuta amenințare? l-am întrebat eu, încercînd să detensioneze atmosfera. Să vă scutesc, pe el și pe voi toți, de consecințe?

— Bineînțeles.

— Excelent.

— Dar nu văd ce aș putea să fac.

— O să-ți spun puțin mai tîrziu. Acum, unde se ține ședința?

— La naiba, da.

Puse mîna pe telefon și sună evident, acasă la ai lui, unde vorbi cu o menajeră care nu știa unde puteau fi găsiți lordul sau lady Stratton.

— Fir-ar să fie! zise el încercînd alt număr. Ivan? Unde se ține afurisita aia de ședință? Acasă la tine? Cine e acolo? Ei bine, spune-le că o să întîrzii.

Puse receptorul jos și ne aruncă obișnuitul său zîmbet lipsit de griji.

— Părinții mei sînt acolo, la fel și Rebecca, Hannah, Imogen și Jack și o așteaptă pe mătușa Marjorie. L-am auzit pe Keith vociferînd deja. Ca să fiu sincer, nu prea am chef să mă duc.

— Atunci, nu te duce, am zis eu.

— Ivan zice că trebuie să fie toată familia. Asta înseamnă că trebuie neapărat să mă duc.

Carpe diem, cum se spune. Profită de ziua asta. Profită de moment. Mi se oferea un prilej pe care mă tot întrebam cum să-l provoc.

— Ce-ai zice să mă duci pînă la ai tăi acasă, să-i spui menajerei că sînt un prieten de familie și să mă lași acolo cît te duci tu la

ședință?

— Pentru ce? mă întrebă el uluit.

— Pentru noroc.

— Lee...

— Bine. Ca să arunc o privire pe planurile alea de la care am dat înapoi data trecută.

Roger dădu să facă un gest ca să-mi aducă aminte că văzusem planurile, dar, apoi, spre ușurarea mea, renunță.

— Zău dacă pricep... spuse Dart încruntat.

Din moment ce nu voiam să priceapă, am spus derutant:

— E pentru binele familiei tale. Așa cum ți-am spus, dacă nu vrei să mă omoare Keith, ai încredere în mine.

Avea încredere în mine mai mult decît oricine altcineva din familia lui și firea lui plăcută învinse.

— Dacă asta vrei, acceptă el, deși tot nu înțelegea – și cum ar fi putut? Acum?

— Categorical. Dar vrei s-o luăm prin spate ca să le spun băieților că părăsesc hipodromul un timp?

— Ești extraordinar, zise Dart.

Dart se uită la Roger, care încuviință resemnat.

— Christopher, cel mai mare, mi-a spus că, atunci cînd sînt departe de casă, în acel autobuz, nu-i deranjează că tatăl lor îi lasă singuri, atîta timp cît îi anunță cînd pleacă și, aproximativ, pe la ce oră se întoarce. Se descurcă fără să-și facă griji. Pare să funcționeze.

Dart își dădu ochii peste cap comic cînd auzi de acele aranjamente de familie, dar mă conduse la mașină. Cînd am ajuns acolo, am văzut pe scaunul din față o revistă lucioasă intitulată *American Hair Club*, avînd pe copertă un bărbat cu un păr superb și un zîmbet strălucitor.

Vîrînd-o în buzunarul portierei de lîngă el, Dart spuse defensiv:

— E vorba de hrănirea părului cu polimeri. Pare să fie o idee bună.

— Aplic-o, i-am sugerat.

— Nu rîde de mine.

— Nu rîd.

Îmi aruncă o privire plină de suspiciune, dar mă duse destul de bine dispus să-mi anunț copiii, care însă nu erau în autobuz, de unde am luat o unealtă, două, ci plini de făină în bucătăria, doamnei Gardner, făcînd tartă cu fructe și mîncînd-o aproape crudă. Ea îmi zîmbi încîntată, mă sărută și zise:

— Mă simt foarte bine. Nu te grăbi să te întorci.

— Unde găsești o nevastă care să-ți facă cinci băieți? întrebă Dart abătut și porni din nou. Cine naiba ar putea să vrea un individ de treizeci de ani, cu început de burtă și chel, fără nici un talent?

— Cine ar putea să vrea un tip simpatic și amuzant, care nu e stăpînit de demoni?

— La mine te referi? întrebă el surprins.

— Da.

— Nici o fată nu mă vrea.

— Ai cerut-o pe vreuna?

— M-am culcat cu cîteva, dar toate par să aibă ochi numai pentru „Stratton Hays” și îmi zic ce grozav trebuie să fie la petreceri acolo. Ba una vorbea chiar despre balul de prezentare al fiicei noastre...

— Și te sperie?

— Vor să se mărite cu o casă.

— Cînd o să mă-ntorc acasă, poți să vii să stai la mine și o să am grijă să cunoști oameni care n-au auzit în viața lor de „Stratton Hays” și habar n-au nici de titlul tatălui tău și nici de propriile tale milioane. O să poți fi Bill Darlington, sau cine vrei, și o să vezi cum te descurci.

— Vorbești serios?

— Da, am zis eu și, după ce m-am gîndit un moment, am adăugat: Ce-o să se întîmple în familia voastră cînd o să moară Marjorie?

— Nu mă gîndesc la asta.

— Ar trebui să fii însurat pînă atunci. Într-o bună zi, o să fii capul familiei și ceilalți ar trebui să fie siguri de asta, să vă respecte pe tine și pe soția ta și să aveți un viitor bine înrădăcinat.

— Doamne, dar nu ceri mult! protestă el.

— Ești cel mai bun dintre Strattoni, am spus eu.

Înghiți în sec; roși; tăcu. Trecu printre stîlpii porții casei părinților lui și am intrat prin spate, ca și data trecută.

Ușa din spate nu era încuiată. Am trecut pe lîngă țevi și am ajuns în holul cu podea alb-cu-negru, iar Dart strigă deodată:

— Doamnă Chinchee? Doamnă Chinchee!

O femeie mărunțică, între două vîrste, îmbrăcată într-o salopetă roz, apăru în capul unui șir lung de scări, zicînd:

— Sînt aici, sus, domnule Dart.

— Doamnă Chinchee, îi strigă el, acest prieten și cu mine o să fim în casă o vreme, dar dumneavoastră puteți să vă vedeți de treabă liniștită.

— Da, domnule. Mulțumesc, domnule.

După aceea, Dart se întoarce și doamna Chinchee se retrase la treaba ei, orice curiozitate fiind neutralizată.

— Bine, și acum? mă întrebă el. Nu mă mai duc la ședință. S-ar putea să ai nevoie de mine aici.

— Bine, am zis eu vag ușurat. Acum te duci la mașină și, dacă vreunul din părinții tăi se întoarce de la ședință mai devreme, claxonezi de cinci, șase ori ca să mă avertizezi.

— Adică... țin de șase?

— Dacă se întorc părinții tăi, claxonezi și apoi le spui că m-ai lăsat să folosesc telefonul, baia, ceva de genul ăsta.

— Nu-mi place, spuse el încruntat. Dacă te găsesc uitîndu-te pe planuri?

— Data trecută nu te-a deranjat. Ba chiar m-ai încurajat. Oftă.

— Așa e. Dar, atunci nu te cunoșteam atît de bine și nu-mi păsa. Uite ce e, să nu stai prea mult.

— Nu.

Încă ezitînd, se întoarse și porni spre ușa din spate, iar eu am intrat în camera lui Conrad, unde pereții erau plini de fotografii cu cai și mulțimea de mărunțișuri sclipitoare sugerau o dispoziție de pălăvrăgeală. Căluți din argint, monede de aur vechi pe o tavă, o mică scenă de vînătoare din aur; pe fiecare suprafață se aflau astfel de comori.

Fără să pierd timpul, am ocolit biroul mare și aglomerat și m-am apucat de activitatea ilegală de a sparge încuietorea altcuiva, broasca dovedindu-se a fi, din fericire, la înălțimea așteptărilor mele. Pentru deschiderea unor încuietori simple, e bună o cheie obișnuită pilită; cu cît e mai simplă, cu atît mai bună.

Ușa care se confunda cu pereții se deschise cu ușurință, scoțînd la iveală un dulap suficient de mare pentru a intra în el. Punînd bastonul pe birou, am intrat în dulap schiopătînd și am aprins un bec care atîrna deasupra capului într-un abajur simplu:

Înăuntru, pereții erau căptuși cu rafturi pline cu nenumărate cutii, de toate mărimile, culorile și formele, toate neetichetate, din nefericire.

Planurile pentru noile tribune se aflau la vedere, plicul cel mare pe care Conrad și Wilson Yarrow îl duseseră la biroul lui Roger fiind pe podea sprijinit de unu din pereții cu rafturi. Desfăcînd panglica roz care îl ținea închis, am scos planurile și le-am întins pe biroul lui Conrad.

Trebuia să mărturisesc că erau un fel de acoperire în cazul în care Dart ar fi venit după mine.

Principalul obiectiv al gestului meu riscant fusese să încerc să găsesc pachetul despre care Perdita îmi spusese că William, lordul Stratton, al treilea baron, i-l încredințase lui Conrad, al patrulea baron.

Pachetul care conținea suficientă murdărie pentru a-l putea ține la respect pe Keith. Dacă îl găseam, aș fi putut să-l folosesc pentru a-mi salva propria viață, spunînd, de exemplu, că, în cazul în care aș

fi murit de moarte violentă, conținutul pachetului ar fi fost făcut public.

Văzînd mulțimea de cutii, trebuia să mă gîndesc ce să fac. Mi-ar fi luat cîteva ore, nu minute, ca să găsesc un anumit pachet printre ele, mai ales că acesta nu-mi fusese descris în nici un fel.

Am scos capacul unei cutii din fața mea, care era cît o cutie mare de pantofi, dintr-un carton tare; genul de cutie în care mama își ținea fotografiile.

În aceasta nu erau fotografii și nici pachete misterioase, ci numai suveniruri de la evenimente sociale legate de vînătoare; invitații cu chenare aurii, meniuri, discursuri.

O cutie mai prelungă, alături, conținea duzini de tăieturi din ziare și reviste, toate despre viitoare programe de vînătoare sau relatări despre acest sport. Cutie după cutie conțineau aceleași lucruri: Conrad nu era pe atît de secretos, cum îl descrisese Dart, pe cît îi plăcea să colecționeze tot felul de mărunțișuri din viața lui, întrecînd cu mult jurnalele lui Carteret sau bilanțurile mele ca dovadă a existenței.

Am încercat să gîndesc la fel ca el, să-mi închipui unde ar fi putut să pună cea mai delicată informație: am refuzat să mă întreb dacă nu trebuia, pur și simplu, să caut în birou sau pe rafturile de cărți. Dacă existența pachetului îl îngrijorase pe William Stratton atît de mult încît i-l dăduse lui Conrad, acesta nu l-ar fi pus într-un loc unde oricine ar fi putut să dea peste el din greșeală. Dat fiindcă avea dulapul secret, chiar dacă încuietorea era o joacă de copil, Conrad trebuia să-l fi folosit.

Am trecut repede de-a lungul șirurilor de cutii, deschizîndu-le, răsturnînd o mulțime de hîrtii lipsite de importanță, dar tot n-am găsit nimic ce merita riscul.

În cele din urmă, într-o cutie obișnuită de pantofi, am dat peste o comoară la care speram, deși nu era comoara cea mare.

M-am trezit uitîndu-mă la o fotografie alb-negru, lucioasă, a Rebeccăi: în nici un caz un portret, ci o poză a ei în haine obișnuite,

nu de jocheu, cu mîna întinsă, primind ceva ce semăna cu un fișic de bani de la un bărbat care stătea cu spatele la aparat, dar care purta o pălărie moale și o haină dintr-un material în carouri. Pe fundal, se putea distinge hipodromul.

Am întors fotografia: pe spate nu era scris nimic.

În aceeași cutie mai era și o casetă. Atît, nimic altceva.

Chiar și fără să cred în percepția extrasenzorială, am simțit un frison neobișnuit la vederea fotografiei și casetei, care erau singurele obiecte din cutie.

Le-am scos și le-am pus pe biroul lui Conrad, vrînd ca mai tîrziu, să mă uit după un casetofon; între timp, m-am întors la dulap, căutînd cu încăpăținare un pachet care părea să fie acolo.

Liste vechi cu cîini de vînătoare. Chitanțe vechi de ani de zile. Cutii pline cu hîrtii privind situația școlară a lui Dart.

Amintindu-mi că toată lumea ascunde lucrurile de valoare la fundul sertarelor și cel mai rapid mod de a le găsi este golind sertarul de jos, am început, nu chiar să-l golesc, dar să răstorn tot conținutul ca să mă uit pe fundul fiecărei cutii și, astfel, am dat în sfîrșit, peste un plic maron obișnuit pe care scria un singur cuvînt: „Conrad”.

L-am tras de sub un teanc de alte plicuri asemănătoare ce conțineau polițe de asigurări vechi. Fusese deschis înainte.

M-am uitat înăuntru fără nici un fel de emoție, fiind convins deja că mă agățam de un pai, că nu era nimic de o importanță majoră.

Oftînd, am tras afară o singură foaie de hîrtie pe care erau scrise de mîna cîteva cuvinte:

Conrad

Acesta e plicul despre care ți-am vorbit. Ai grijă cu el. Informația e periculoasă.

S.

M-am uitat din nou în plic. Înăuntru mai era un plic maro, dar mai mic și nedeschis, însă mai gros, conținând, evident, mai multe foi de hîrtie.

Ori era ce căutam, ori nu. Oricum aveam să-l iau cu mine și, ca să-l ascund chiar și față de Dart, am vîrît plicul cel mare cu tot cu bilet și cu celălalt plic, în interiorul hainelor: mai exact, în indispensabilii mulați pe corp, lipit de pielea abdomenului.

Aruncînd o privire în jur pentru a fi sigur că toate cutiile erau închise și, în aparență, la locul lor, m-am întors la biroul lui Conrad pentru a vîrî planurile în plic și pentru a le așeza unde le găsisem, după care urma să încui dulapul și să mă retrag.

Fotografia Rebeccăi și caseta se aflau deasupra planurilor. Încruntîndu-mă, mi-am descheiat pantalonii din nou și am lipit de abdomen fotografia cu fața în jos, plicul maron acoperind-o, fiind prea mari pentru a aluneca.

În clipa aceea am auzit glasuri în hol, din ce în ce mai aproape.

— Dar, tata, am auzit vocea disperată a lui Dart, vreau să vii să te uiți la gardul de la...

— Nu acum, Dart, zise Conrad. Și de ce n-ai venit la ședință?

La naiba, mi-am spus. Am înșfăcat caseta și am vîrît-o în buzunarul pantalonilor, aplecîndu-mă asupra planurilor, ca și cum ar fi fost singurele lucruri care mă interesau în viață.

Conrad deschise ușa și expresia lui, pînă atunci prietenoasă, se schimbă imediat în uimire și, apoi, în furie, așa cum ar face oricine și-ar găsi invadat spațiul cel mai intim. Mai rău, în spatele lui veni Keith.

Conrad se uită la dulapul deschis, cu lumina aprinsă înăuntru și, apoi la mine. Chipul i se întunecă, sprîncenele stufoase i se uniră și gura îi deveni rigidă.

— Explică-te! îmi ceru el cu o voce aspră și usturătoare.

— Îmi pare foarte rău, am zis eu stînjenit, vîrînd planurile în plic și închizîndu-l. N-am ce explicații să dau. Nu pot decît să-mi cer scuze. Îmi cer scuze, foarte sincer.

— Nu e suficient! spuse el cu o furie cu atît mai înspăimîntătoare cu cît nu îi stătea în fire. Dulapul acela era încuiat. Întotdeauna îl încui. Cum l-ai deschis?

Nu i-am răspuns. Cheia pilită pe care o folosisem era încă în broască. M-am simțit îngrozitor de jenat, lucru pe care el îl văzu, fără îndoială.

Într-un acces de adevărată furie, îmi înșfăcă bastonul de pe birou și îl ridică, vrînd, parcă, să mă lovească.

— Ah, nu, Conrad, am spus eu. N-o face.

El ezită cu brațul ridicat.

— De ce nu? De ce naibii nu? O meriți.

— Nu-ți stă în fire.

— Dar mie îmi stă, strigă atunci Keith și, smulgînd bastonul din mîna fratelui său geamăn care nu protestă, se repezi să-mi tragă una în cap.

Am ridicat brațul iute, din reflex, ca pentru a para lovitura, am prins bastonul, cu mai multă forță decît s-ar fi așteptat, și l-am tras cu putere spre mine. El îl ținu suficient de mult ca să se dezechilibreze, astfel că se prăbuși în față și îi dădu drumul numai ca să se sprijine de birou cu ambele mîini.

Toți trei, Conrad, Keith și Dart, păreau stupefiați, dar adevărul era că, în dimineața aceea, simțisem că îmi recapăt puțin din vechea forță. Ei se obișnuiseră să fiu slab: nu fuseseră pregătiți pentru altceva.

Totuși m-am sprijinit în baston.

Keith se îndreptă și îmi promise moartea din privire.

— Am vrut să văd planurile, i-am spus lui Conrad atunci.

— De ce?

— E arhitect, spuse Dart, apărîndu-mă, deși aș fi vrut să nu o facă.

— Constructor, îl contrazise tatăl lui.

— Ambele, am zis eu scurt. Îmi pare foarte rău. Nespuse de rău. Ar fi trebuit să te rog să mi le arăți și nu să fi intrat aici. Sînt

rușinat... îngrozit...

Și chiar eram, dar nici nu-mi părea rău, nici nu eram cu adevărat rușinat.

— De unde ai știut unde sînt planurile? mă întrebă Conrad, întrerupîndu-mă, după care se întoarse spre Dart. De unde a știut? N-ar fi putut să găsească dulapul singur. Practic e invizibil.

Părînd la fel de jenat ca mine, Dart ocoli biroul și trecu în spatele meu, parcă pentru a se feri de furia ce clocotea în Conrad.

— Tu i-ai spus unde să caute, își acuză fiul cu indignare în glas. Tu i-ai arătat.

— Nu mi-am închipuit că are vreo importanță, zise Dart cu un glas stins. Ce mare scofală?

Conrad îl privi uimit.

— Cum să-ți explic dacă nu vezi? Dar tu, zise el întorcîndu-se spre mine, tocmai începusem să mă gîndesc că am putea să avem încredere în tine, adăugă el și ridică din umeri. Ieșiți de aici, amîndoi. Mă dezgustați.

— Nu, de unde știi că n-a furat nimic? protestă Keith uitîndu-se în jur. Ai atîtea lucruri din aur și argint aici. E un hoț.

Afurisit să fii, Keith, mi-am spus eu înăbușindu-mi panica. Furasem ceva mai valoros decît aurul și aveam de gînd să păstrez ceea ce luasem. Chiar dacă aș fi fost mai puternic, tot n-aș fi putut garanta care ar fi fost rezultatul unei bătăi, unul contra doi.

Viclenie, mi-am spus: tot ce îmi mai rămăsese.

Am înălțat bărbia, pe care, pînă atunci, o ținusem plecată de rușine. Nu m-am arătat deloc îngrijorat. Mi-am proptit bastonul de birou, mi-am descheiat haina, care stătuse zile întregi pe spătarul scaunul din biroul lui Roger, am scos-o și i-am aruncat-o lui Conrad.

— Verifică, am zis.

El o prinse din zbor. Keith i-o luă din mînă, însă, și scotoci prin buzunare. Nici urmă de aur sau argint. Nimic furat.

Purtam o cămașă largă din lînă în carouri. Am descheiat

manșetele și nasturii din față, mi-am scos-o și i-am aruncat-o și pe aceasta lui Conrad.

Eram gol pînă la brîu. Am zîmbit. Am deschiat fermoarul pantalonilor și m-am apucat să desfac cureaua.

— Și pantalonii? l-am întrebat pe Conrad. Pantofii? Ciorapii? Totul?

— Nu. Nu, zise el derutat și îmi făcu semn să-mi închei fermoarul. Pune-ți cămașa, spuse apoi, aruncîndu-mi-o. N-oi fi tu demn de încredere – sînt dezamăgit, recunosc –, dar nici hoț nu ești, adăugă apoi și se întoarse spre Keith. Lasă-l să plece, Keith. Băteți-vă în altă parte. Nu în camera asta.

Mi-am pus cămașa și am încheiat-o, dar am lăsat-o să atîrne peste pantaloni.

— Îmi pare rău, tata, zise Dart.

Conrad făcu un gest de alungare. Dart ocoli biroul, uitîndu-se temător la Keith, care încă mai avea haina mea în mînă.

L-am urmat pe Dart, șchiopătînd ușor, folosind bastonul și ca sprijin și ca armă.

— Nu vreau să te mai văd niciodată, domnule Morris, spuse Conrad caustic.

Mi-am lăsat capul în jos, recunoscîndu-mi vina.

Keith continua să țină haina.

Nu aveam de gînd să i-o cer. Nu-ți forța norocul, mi-am spus: cea mai slabă trepidație putea să facă vulcanul să erupă. M-am bucurat numai să ajung la ușă teafăr, să mă strecor afară și să străbat holul repede, asemănîndu-mă cu un gîndac în ochii lui Conrad.

Mi-am ținut respirația pînă cînd am ajuns afară, dar nici un strigăt nu ne opri din drum.

Dart urcă repede în mașină, aceasta avînd alături acum *Jaguar*-ul lui Keith, și așteptă nerăbdător să-l urmez.

Răsuflă ușurat cînd porni motorul și am plecat în viteză.

— Dumnezeu, ce furios era!

— Nu ești deloc bun să ții de șase, am spus eu supărat. De ce nu m-ai avertizat?

— Da, ei bine, uite ce e, îmi pare rău.

— Dormeai?

— Nu... nu... citeam.

Am înțeles imediat.

— Citeai afurisita aia de revistă despre căderea părului!

— Păi... eu... zise el rușinat.

Nu mai era nimic de făcut. Claxonul mi-ar fi dat timp să trec din sanctuarul lui Conrad în inocența băii de lîngă intrarea din spate. Faptul că fusesem prins cu mîța-n sac nu numai că fusese o experiență oribilă, dar ar fi putut să-l facă pe Conrad să verifice cutiile. Urmărilor ar fi putut fi dezastruoase.

— Ai stat afîț de mult, se plînze Dart. Ce te-a făcut să întîrzie?

— M-am uitat pe-acolo.

— Și au venit cu mașina lui Keith, zise el scuizîndu-se. Eu eram atent la mașina tatei.

— Halal atenție!

— Păreai teribil de vinovat, spuse el acuzator.

— Așa mă și simțeam.

— Cît despre Keith care și-a închipuit că ai putea să furi... zise el și făcu o pauză. Cînd ți-ai scos cămașa... adică, știam că unele bucăți din tribune au căzut pe tine, dar toate copcile și vînațiile alea... trebuie să te doară îngrozitor.

— Nu mai dor așa tare, am spus eu oftînd.

În agitația creată, uitasem că el stătuse în spatele meu.

— Tăieturile de pe picioare m-au făcut să merg mai greu, dar și acelea sînt pe cale de vindecare.

— L-ai șocat pe Keith cînd ai prins bastonul.

Îl făcusem să fie mai atent, mi-am spus eu cu tristețe, ceea ce ar fi putut să nu fie un lucru bun, din punctul meu de vedere.

— Unde mergem? mă întrebă Dart, care ieșise pe poartă și pornise automat în direcția hipodromului. Înapoi la soții Gardner?

Am încercat să mă gîndesc.

— Știi cumva dacă Rebecca are vreo cursă astăzi? l-am întrebat eu și el îmi răspunse, uluit, parcă:

— Nu, nu cred. Era la ședință, bineînțeles.

— Trebuie să stau de vorbă cu Marjorie, am spus apoi: Și să merg la „Stratton Hays“.

— Nu pricep.

— Nu, dar o să mă duci?

El rîse.

— Acum sînt șoferul tău?

— Ești mai bun ca șofer decît ca să ții de șase.

— Îți mulțumesc foarte mult.

— Sau împrumută-mi mașina, am sugerat eu.

— Nu, zise el. Te duc eu. Omul nu se plictisește niciodată cînd e în preajma ta.

— Atunci, întîi la soții Gardner.

— Am înțeles, domnule.

În bucătărie, doamna Gardner mă întîmpină dezamăgită, spunînd că îi lăsasem cei cinci bucătari mai puțin de o oră, deloc suficient.

I-am oferit serviciile lor pentru alte cîteva ore și ea acceptă.

— Să-mi spui dacă-i las prea mult în grija dumatăle, am rugat-o eu.

— Nu vorbi prostii. Îmi face nespusă plăcere. Și, în plus, Roger zice că, dacă n-ai fi fost tu, el ar fi fost la un pas de a-și pierde slujba.

— Așa crede?

— E convins.

Recunoscător și parțial liniștit, l-am lăsat pe Dart în bucătărie și m-am dus la autobuz, unde, în intimitatea cabinei, am ascultat caseta.

Aceasta conținea înregistrarea unei convorbiri telefonice la celular: genul de spionaj care era înspăimîntător de simplu dacă cineva asculta la un scanner aflat în apropierea celulei de transmisie

și de recepție.

Întotdeauna fusesem bănuitor în legătură cu caracterul întâmplător al convorbirilor făcute publice: ce fel de persoană era aceea care asculta intimitățile altora zi și noapte și le mai și înregistra, sperînd că va auzi niște secrete valoroase? În acest caz, se părea că cineva o făcuse.

Convorbirea era între o voce pe care am identificat-o ca fiind a Rebecăi și cea a unui bărbat care vorbea cu un accent sud-estic, nu „cockney”, dar cu opriri în locurile unde „d”-urile, „t”-urile sau „c”-urile se aflau în mijlocul cuvintelor. Stratton se auzea aproximativ „Stra-on” și Rebecca, „Rebe-ah”.

— Rebe-ah Stra-on? întreba vocea bărbatului.

— Da.

— Ce ai pentru mine, scumpo?

— Cît valorează?

— La fel ca întotdeauna.

După o scurtă pauză, vorbind încet, ea spuse:

— Într-a cincea, călăresc pe „Soapstone”, dar n-are nici o șansă, e numai pe jumătate pregătit. Pune tot ce poți pe „Catch-as-Catch”, care e într-o formă excelentă și pe care pariază toți.

— Asta-i tot?

— Da.

— Mulțumesc, scumpo.

— Ne vedem la curse.

— În același loc, zise bărbatul. Înainte de prima.

Caseta se termină și se făcu liniște. Am scos-o îngîndurat din casetofon, am vîrît-o înapoi în buzunar și, întorcîndu-mă în autobuz, mi-am deschiat pantalonii și am scos fotografia împreună cu pachetul ce conținea informația periculoasă.

Din acesta am luat plicul mai gros pe care l-am deschis cu un cuțit. Înăuntru era un alt plic, alb, de data aceasta, și un alt bilet de la William Stratton, al treilea baron, adresat fiului său Conrad, al patrulea. Scria:

Conrad,

Asta mă întristează peste măsură. Să nu uiți niciodată că, spre disperarea mea, Keith minte. Am căutat informația și, acum, nu știu cum s-o folosesc. Tu trebuie să decizi. Dar ai mare grijă.

S

Cu teamă, am deschis plicul alb, i-am citit conținutul și, la sfârșit, mâinile îmi tremurau. Non-bunicul meu îmi arătase o modalitate prin care să-l pun la punct pe Keith odată pentru totdeauna. Am refăcut pachetul în ordinea inițială și am lipit cu bandă adezivă plicul maron exterior ca să nu poată fi deschis din întâmplare. După aceea, am stat un timp cu capul în mâini, dându-mi seama că, dacă ar fi știut ce luasem, Keith m-ar fi omorât imediat și, de asemenea, modul de a mă feri de el era o dilemă teribilă. Informație periculoasă. Nu periculoasă: fatală.

CAPITOLUL 15

Dart mă duse cu mașina la „Stratton Hays”. Pe drum, folosind propriul meu telefon mobil (asculta cineva?) am sunat-o pe Marjorie, pe care am găsit-o acasă, deloc încântată.

— N-ai venit la ședință!

— Nu. Îmi pare foarte rău.

— A fost un dezastru, zise ea supărată. Pierdere de timp. Keith a făcut gălăgie în permanență și nu s-a rezolvat nimic. N-a putut să ignore datele privind numărul de spectatori, care au fost excelente, dar e fanatic în legătură cu vânzarea. Ești sigur că nu poți să afli nimic despre datoriile lui?

— Imogen știe ceva despre asta? am întrebat eu.

— Imogen?

— Dacă aș îmbăta-o, ar ști ceva despre afacerile soțului ei?

— Ești îngrozitor!

— Mă tem că așa e.

— Aș vrea să fi știut ceva. Dar nu încerca, pentru că, dacă te prinde Keith... zise ea, după care făcu o pauză și mă întrebă: îi iei amenințările în serios?

— Sînt nevoit.

— Te-ai gîndit să te... retragi?

— Da. Ești ocupată? Trebuie să-ți spun cîteva lucruri.

Îmi spuse că, dacă îi mai lăsam o oră, puteam să mă duc la ea acasă, lucru cu care am fost de acord. Dart și cu mine ne-am continuat drumul spre „Stratton Hays“, unde parcă în același loc ca la prima mea vizită și, ca de obicei, lăsă cheia în contact.

Grămada aceea maiestuoasă, plină de vieți uitate și fantome tăcute, se înălța liniștită în lumina slabă a soarelui, o casă clădită pentru sute de persoane și locuită de una singură.

— Și acum? mă întrebă acea singură persoană, Darlington Stratton, viitorul al cincilea baron.

— Avem aproape o oră. Putem să aruncăm o privire aripiei de nord?

— Dar e o ruină, ți-am spus.

— Ruinele sînt meseria mea.

— Am uitat. Bine, atunci, spuse el și, după ce deschise ușa din spate, mă conduse din nou prin holul imens, nemobilat și fără perdele, printr-un pasaj larg, cu ferestre, asemeni unei galerii de artă, dar cu pereții goi.

În capătul său era o ușă grea, nelustruită și modernă, închisă cu zăvoare. Dart se luptă cu acestea, deschise ușa cu greu și am intrat în acel fel de pustietate pe care o căutam: lemn putred, grămezi de moloz, puieți care creșteau.

— Au scos acoperișul acum vreo șazeci de ani, zise Dart ridicînd privirea spre cerul liber. Toți anii ăștia de ploi și ninsori... podeaua de deasupra a putrezit și s-a prăbușit. Bunicul le-a cerut părerea celor de la *National Trust and the Heritage...* care cred că i-au

spus că singurul lucru pe care trebuia să-l facă era să demoleze aripa asta și să salveze restul, zise el oftând. Bunicului nu-i plăceau schimbările. Pur și simplu, a lăsat timpul să acționeze și nu s-a făcut nimic.

M-am cățărât cu greu pe o grămadă de grinzi cenușii din cauza intemperiilor și am privit peisajul împrejmuit de ziduri din piatră înalte, care încă mai stăteau în picioare.

— Ai grijă, mă preveni Dart. Nimeni n-are voie să vină aici fără casca de protecție.

Spațiul acela nu îmi dădea nici o emoție creatoare, nici o dorință de a-l reface. Tot ce-mi oferea, prin proporțiile sale maiestuoase și moartea sa nedemnă, era un moment de odihnă, de calmare a nervilor, o percepție a trecerii vieții, o dovadă a credinței și industriei care proiectase și construisese acolo cu patru sute de ani în urmă.

— Bine, am spus eu întorcându-mă lângă Dart, care stătea în dreptul ușii deschise. Mulțumesc.

— Dar ce părere ai?

— Bunicului tău i s-a dat un sfat bun.

— Mă temeam că așa a fost.

Trase zăvoarele și am pornit înapoi spre intrarea din spate.

— Pot să folosesc baia ta? l-am întrebat.

— Desigur.

Am trecut pe lângă ușă, îndreptându-ne spre aripa în care locuia el, cea sudică.

Acolo, viața din prezent continua foarte confortabil cu covoare, perdele, mobilă veche și un miros proaspăt de soluție de lustruit.

Mă conduse pînă la ușa băii, care era un amestec de vechi și modern, o încăpere transformată, probabil, dintr-o sufragerie, cu o cadă spațioasă, victoriană, și două chiuvete, ce păreau noi. Etajera de marmură era plină cu sticle de șampon și balsam și toate soiurile de ulei de șarpe.

M-am dus la fereastra acoperită cu o perdea din dantelă și m-am

uitat afară. În stînga se vedea mașina lui Dart parcată pe alee. În față, pajiști și copaci. În dreapta, grădini.

— Ce e? mă întrebă el văzînd că stăteam acolo.

După o clipă, cînd n-am făcut nici o mișcare, veni lîngă mine să vadă la ce mă uitam.

Veni și văzu. Imediat îmi scrută chipul și îmi citi gîndurile cu ușurință.

— Rahat, zise el.

Un cuvînt potrivit pentru o baie. Cu toate acestea, eu n-am spus nimic, ci am pornit înapoi pe unde venisem.

— De unde ai știut? mă întrebă el, venind în urma mea.

— Am ghicit.

— Și acum?

— Mergem la Marjorie.

— Vreau să spun... ce faci în privința mea?

— Ah, nimic. Nu depinde de mine.

— Dar...

— Erai în baie și te ocupai de părul tău, am spus eu. Ai văzut pe geam cine ți-a luat mașina vineri dimineată. Nimeni n-o să te tortureze ca să afle cine a fost. Prefă-te că n-ai văzut nimic, așa cum ai făcut pînă acum.

— Știi... cine?

Am schițat un zîmbet slab.

— Hai să mergem la Marjorie.

— Lee.

— Vino și ascultă.

Parcă lîngă ușa din față și, ca de obicei, lăsă cheile în contact.

— N-o încui niciodată? l-am întrebat eu.

— De ce să mă ostenesc? Nu m-ar deranja să am o scuză ca să fac rost de una nouă.

— De ce nu-ți cumperi una?

— O s-o fac într-o zi, zise el.

— La fel ca bunicul tău.

— Poftim? Ah, da. Bănuiesc că-i semăn, puțin. Într-o zi. Poate.

Ne deschise un servitor („Trăiește în trecut”, îmi șopti Dart) care ne conduse amabil în salonul ei. Așa cum mă așteptam, totul era de bun gust și încremenit în timp.

La ferestre, încă mai erau obloanele originale, dar și perdele lungi pînă la podea și draperii și praveliștea grădinilor scăldate în soarele de primăvară.

Marjorie stătea într-un fotoliu încăpător care domina încăperea, întotdeauna persoana care ținea frîiele. Era îmbrăcată, ca de cele mai multe ori, în albastru-închis cu alb la gît, arătînd ca o păpușă și ascunzînd temporar femeia cea dură.

— Luați loc, ne spuse și ne-am așezat amîndoi lîngă ea, eu pe o sofa micuță, Dart, pe un scaun – *Hepplewhite*, probabil. Aveai ceva să-mi spui. Așa ai zis, Lee.

— Mm, ei bine, mi-ai cerut să aflu două lucruri.

— Iar, în legătură cu situația financiară a lui Keith, ai dat greș, zise ea încuviințînd categoric. Mi-ai spus deja.

— Da. Dar... cu privire la cealaltă misiune...

— Continuă, zise ea cînd am tăcut. Îmi amintesc perfect. Te-am rugat să afli ce presiuni face acel nenorocit de arhitect asupra lui Conrad ca să obțină contractul pentru noile tribune.

Dart păru surprins.

— *Misiune?* întrebă el.

— Da, da, spuse mătușa lui pierzîndu-și răbdarea. Lee și cu mine am avut o înțelegere. Am bătut palma. Nu-i așa? întrebă ea întorcîndu-se spre mine. O înțelegere pe care n-ai vrut s-o anulezi.

— Exact, am spus eu.

— Mătușă Marjorie! exclamă Dart părăind stupefiat. L-ai pus pe Lee să lucreze pentru tine?

— Și ce-i rău în asta? Am făcut-o spre binele familiei. Cum putem să facem ceva, dacă nu cunoaștem toate datele problemei?

Politicienii lumii puteau să ia lecții de la ea, mi-am spus eu cu admirație. Cel mai limpede creier sub acel păr alb și ondulat.

— Pe parcurs, am aflat despre Forsyth și mașinile de tuns iarba, am zis eu.

Dart rămase cu gura căscată.

Marjorie făcu ochii mari.

— De asemenea, am aflat și despre isprava lui Hannah și rezultatele acesteia, am continuat eu.

— Ce tot vorbești acolo? mă întrebă Dart, care nu mai înțelegea nimic.

Marjorie îl lămurii.

— Hannah s-a dus în tufișuri cu un țigan și a rămas gravidă, prostuța. Keith l-a bătut pe țigan, care i-a cerut bani, bineînțeles. Fratele meu l-a plătit.

— Adică... tatăl lui Jack era un țigan? întrebă Dart.

— Cam așa ceva. Nici măcar un rom. Un vagabond care nu era bun de nimic, zise Marjorie.

— Oh, Doamne, zise Dart cu un glas stins.

— Și să nu mai spui nimănui, îi porunci ea cu severitate. Hannah i-a spus lui Jack că tatăl lui a fost un aristocrat străin pe care un scandal l-ar fi ruinat.

— Da, zise Dart vag. Jack însuși mi-a spus asta.

— Și lasă-l s-o creadă. Sper că asta e tot, Lee.

În clipa aceea, sună telefonul de pe o măsuță de lângă fotoliul ei. Ridică receptorul și ascultă.

— Da... când? Dart e aici. La fel și Lee. Da, închise ea și puse receptorul în furcă, spunându-i lui Dart: Era tatăl tău. Zicea că vine încoace. Părea incredibil de furios. Ce-ai făcut?

— Keith era cu el? am întrebat eu cu o tresărire și ea întrebă imediat:

— Ți-e frică de Keith!

— Nu fără motiv.

— Conrad a zis că tocmai Keith i-a spus să vină încoace, dar nu știu dacă era cu el sau nu. Vrei să pleci acum, imediat?

Da, voiam și nu, nu voiam.

M-am gândit la o crimă în salonul ei liniștit și speram că nu avea să permită așa ceva.

— Am adus o fotografie să ți-o arăt, i-am spus. E în mașina lui Dart. Mă duc s-o iau.

M-am ridicat și m-am dus spre ușă.

— Vezi să nu pleci și să mă lași aici, spuse Dart, glumind numai pe jumătate.

Tentația era mare, dar unde m-aș fi putut duce? Am luat plicul cu fotografia din buzunarul portierei, unde îl pusesem și m-am întors în salon.

Marjorie scoase fotografia și se uită la ea fără să priceapă.

— Ce reprezintă?

— O să-ți explic, dar dacă tot vine Conrad, o să-l aștept, am zis eu.

Distanța dintre casa lui Conrad și cea a lui Marjorie era mică, astfel că el ajunsese foarte repede și, spre ușurarea mea, fără Keith.

Totuși, avea o pușcă de vânătoare. O ținea, nu desfăcută și pe braț, așa cum ar fi trebuit, ci dreaptă și pregătită.

Trecu furios pe lângă servitorul care îi deschise ușa și spunea politicos „Lordul Stratton, doamnă”, și se opri exact în fața mea, ținând cele două țevi îndreptate spre mine.

M-am ridicat în picioare. Nici trei pași nu ne despărțeau.

Ținea arma ca și cum ar fi ținut spre păsări în zbor, ci în jos, spre mijlocul meu, foarte familiarizat să tragă din șold. De la distanța aceea ar fi nimerit și un țințar.

— Ești un mincinos și un hoț, mîrîi el furios, degetele fiindu-i înfricoșător de nesigure în zona trăgaciului.

N-am negat acuzația. M-am uitat pe lângă el și armă, la fotografia pe care o ținea Marjorie și el îmi urmări privirea. Recunoscui fotografia și privirea pe care mi-o aruncă fu la fel de ucigătoare ca acelea ale lui Keith. Țevile erau îndreptate exact spre pieptul meu.

— Conrad, calmează-te, spuse Marjorie cu asprime.

— Să mă calmez? Să mă calmez? Această persoană mizerabilă mi-a deschis dulapul personal și a furat.

— Totuși, nu-ți dau voie să-l împuști în casa mea.

Într-un fel era amuzant, dar, întotdeauna, farsa era prea aproape de tragedie. Nici măcar Dart nu rîse.

— Te eliberez de șantaj, i-am spus eu lui Conrad.

— Poftim?

— Ce tot spui? mă întrebă Marjorie.

— Vorbesc despre felul în care Wilson Yarrow îl șantajează pe Conrad ca să-i dea lui contractul pentru noile tribune.

— Așadar, tot ai aflat! exclamă Marjorie.

— Pușca asta e încărcată? l-am întrebat eu.

— Da, bineînțeles.

— Te superi... dacă o îndrepti în altă parte?

El rămase, însă, neclintit și furios.

— Tată, protestă Dart.

— Tu să taci, îi spuse Conrad printre dinți. Tu l-ai ajutat.

M-am hotărît să risc și am zis:

— Wilson Yarrow ți-a spus că, dacă nu-i dai contractul pentru tribune, o să aibă grijă ca Rebecca să nu mai fie lăsată să alerge.

Dart făcu ochii mari.

— E ridicol, spuse Marjorie.

— Nu, nu e ridicol. În fotografia aceea e Rebecca în momentul cînd primește o sumă de bani pe un hipodrom de la un ins care ar putea fi un *bookmaker*.

Am încercat să adun niște salivă. Niciodată nu mai avusesem o pușcă încărcată ațintită asupra mea la furie. Chiar dacă mă gîndeam că, în ceea ce îl privea pe Conrad, exista o capacitate de reținere, în timp ce, la Keith, nu, tot simțeam broboane de sudoare pe pielea capului.

— Am ascultat caseta, am spus.

— Ai furat-o.

— Așa e, am furat-o. E îngrozitor.

— Și, acum, o să șantajezi tu, zise el încordînd mîna cu trăgaciul.
— Ah, pentru Dumnezeu, Conrad, am zis eu aproape exasperat. Gîndește-te puțin. N-o să te șantajez. O să am grijă să n-o mai facă Wilson Yarrow.

— Cum?

— Dacă lași blestemata asta de pușcă jos, o să-ți spun.

— Ce casetă? întrebă Dart.

— Cea pe care l-ai ajutat s-o fure din dulapul meu.

Dart păru stupefiat.

— Dart n-a știut nimic, am spus eu. Era afară, în mașină.

— Dar Keith ți-a verificat haina, protestă Dart.

Am scos caseta din buzunarul pantalonilor.

Conrad îi aruncă o privire și continuă să țină pușca spre mine.

— Pe această casetă, i-am spus eu lui Marjorie, este înregistrată o convorbire telefonică a Rebeccăi care vinde informații despre caii cu care aleargă. E cel mai grav delict în lumea curselor. Dacă s-ar trimite autorităților în drept împreună cu fotografia, cariera ei s-ar termina. Ar fi eliminată. Numele de Stratton ar fi mînjit de noroi.

— Dar ea n-ar face așa ceva, se tîngui Dart.

— A recunoscut, zise Conrad ca și cum vorbele acelea i-ar fi rănit limba.

— Nu! gemu Dart.

— Am provocat-o, spuse Conrad. I-am pus caseta s-o asculte. Poate să fie atît de dură. A ascultat neclintită. A zis că nu l-aș lăsa pe Yarrow s-o folosească, adăugă el înghițind în sec. Și... a avut dreptate.

— Lasă arma jos, i-am spus eu.

Dar nu o făcu.

I-am aruncat caseta lui Dart, care fu cît pe ce să o prindă, o scăpă și o prinse din nou.

— Dă-i-o lui Marjorie, i-am spus eu și, clipind, el mă ascultă.

— Dacă descarci, pușca și o sprijini de perete, i-am spus lui Conrad, o să-ți spun cum să scapi de Yarrow, dar n-o fac atîta timp

cît stai cu degetul pe trăgaci.

— Conrad, n-o să-l împuști, spuse Marjorie cu asprime. Așa că lasă pușca jos să n-o faci din greșeală.

Binecuvîntat bodyguard! Conrad se trezi la realitate ca sub un duș rece și își privi mîinile nehotărît. Fără îndoială că ar fi lăsat arma jos, dacă, în clipa aceea, Rebecca n-ar fi intrat în încăpere ca o vijelie, după ce îl lăsase în urmă pe servitor.

— Ce se petrece aici? întrebă ea. Am dreptul să știu!

Marjorie o privi cu obișnuita ei dezaprobare.

— Ținînd cont de ce-ai făcut, n-ai nici un drept.

Rebecca se uită la fotografie, la caseta din mîna lui Marjorie, la arma tatălui ei și la mine, amenințat.

— Keith mi-a spus că acest... acest... zise ea arătînd spre mine și negăsind cuvinte destul de urîte, a furat suficiente lucruri ca să mi se interzică să mai concurez...

— Caseta asta e un fals, i-am spus eu lui Conrad.

Efectul asupra Rebeccăi fu de intensificare a furiei. În timp ce restul familiei încerca să înțeleagă ce spusese, ea îi smulse pușca tatălui ei din mîină, o ridică la înălțimea umărului, ochi repede spre mine și, fără să ezite, apăsă pe trăgaci.

Am văzut intenția în ochii ei și m-am aruncat într-o parte, rostogolindu-mă pe burtă, evitînd împușcătura cu o fracțiune de secundă, conștient de două țevi, două gloanțe și nici o modalitate de a scăpa de o împușcătură în spate.

Încăperea se cutremurase de zgomotul asurzitor, umplîndu-se de lumină și fum și de mirosul de cordită. Iisuse, mi-am spus. Dumnezeuule mare! Nu Keith, ci Rebecca.

Cea de a doua împușcătură nu mai veni. M-am făcut mic pe podea – alt cuvînt nu exista. Simțeam mirosul, auzeam ecoul răsunător și, în afară de acesta... liniște.

M-am mișcat ușor, am întors capul, i-am văzut pantofii și mi-am ridicat privirea pînă la mîinile ei.

Nu mai ținea îndreptată spre mine gura celei de a doua țevi.

Nu mai avea nimic în mâini.

Am mișcat ochii încet spre dreapta... Conrad ținea arma acum.

Dart se lăsă în genunchi aproape de capul meu.

— Lee, spuse el neputincios.

— Nu m-a nimerit, am zis eu cu o voce îngroșată.

— Dumnezeu, Lee!

Simțeam că nu mai am aer, dar nu puteam să rămân acolo o veșnicie. M-am întors și am rămas în șezut; eram prea zdruncinat ca să mă ridic.

Împușcătura îi șocase pe toți, chiar și pe Rebecca.

Marjorie stătea dreaptă, părînd extrem de palidă, cu gura deschisă și complet nemișcată. Ochii lui Conrad priveau întunecați la un dezastru evitat în ultima clipă. Nu puteam... încă... să mă uit la Rebecca.

— N-a vrut s-o facă, zise Conrad.

Dar voise; un gest care nu mai ținuse cont de prudență.

Am tușit o dată, convulsiv.

— Caseta e un fals, am zis apoi din nou și, de data aceasta, nimeni nu mai încercă să mă omoare.

— Nu pricep, spuse Conrad.

Am tras aer în piept, încet și adînc, încercînd să-mi potolesc bătăile inimii.

— N-ar fi putut s-o facă, am zis. N-ar fi făcut-o. N-ar fi pus în pericol... citadela sufletului ei.

— Nu înțeleg nimic, spuse Conrad perplex.

În sfîrșit m-am uitat la Rebecca. Mă privi și ea, chipul fiindu-i rigid și lipsit de orice expresie.

— Te-am văzut alergînd, am spus eu. Erai plină de exaltare. Și acum cîteva zile ai zis că, anul acesta ai de gînd să ajungi printre primii cinci. Erai înflăcărată. Ești o Stratton, extrem de orgolioasă, ești bogată, așa că n-ai nevoie de bani. În nici un caz n-ai vinde informații murdare care te-ar putea face să pierzi tot.

Ochii ei se îngustară mult sub sprîncenele încruntate.

— Dar a confirmat că era adevărat! spuse Conrad din nou și eu i-am răspuns cu regret:

— A înregistrat ea însăși caseta ca să facă presiuni asupra ta pentru construirea altor tribune și a încercat să mă împuște ca să mă împiedice să-ți spun.

— Rebecca! strigă Conrad, nevenindu-i să creadă. Omul ăsta minte. Spune-mi că minte.

Rebecca, însă, nu replică nimic.

— Ai arătat toate semnele unei tensiuni insurmontabile, i-am spus eu. Cred că, la început, ți s-a părut o idee bună să-l faci pe tatăl tău să creadă că e șantajat ca să te salveze de la eliminare, dar, odată ce ai făcut-o și el se lăsase șantajat, bănuiesc că ai regretat teribil. Dar asta nu i-ai mai mărturisit. Ți-ai continuat planul obsesiv și drastic de a moderniza radical *Stratton Park*, ceea ce te măcina de săptămîni întregi, făcîndu-te să-ți pierzi... echilibrul.

— Umerașele! spuse Dart.

— Dar, de ce, Rebecca? o întrebă Conrad rugător, extrem de tulburat. Aș fi făcut orice pentru tine...

— Ai fi putut să nu fii de acord cu construirea unor tribune noi, ca să nu mai vorbim că ai fi putut să nu vrei ca Wilson Yarrow să le proiecteze. Nu-i așa că el a venit și ți-a spus: Am ceva murdar despre fiica, ta și tot ce trebuie să faci ca să-i salvezi onoarea e să-mi dai mie contractul”?

Conrad nu răspunse direct, ci desfăcu pușca și, cu degete tremurînde, scoase ambele cartușe, cel folosit, înnegrit și gol, și pe celălalt, portocaliu și strălucitor. Le vîrî pe amîndouă în buzunar și rezemă pușca de perete.

În clipa aceea, se auzi o bătaie ușoară în ușă. Conrad se duse să deschidă și, în prag era servitorul lui Marjorie, cu o mină îngrijorată.

— Nu s-a întîmplat nimic, îl liniști Conrad. S-a descărcat arma din greșeală. Mă tem că e cam multă mizerie de adunat. O să ne ocupăm de asta mai tîrziu.

— Am înțeles, domnule.

Ușa se închise. Pentru prima oară am observat că glonțul spărsese o oglindă de pe perete și sfîșiase tapițeria din mătase aurie a scaunelor. Al naibii de aproape.

M-am întins spre bastonul pe care îl pusesem lîngă sofa și, cu ajutorul său, m-am ridicat în picioare.

— Trebuie să-i fi spus ceva despre șantaj lui Keith, i-am zis eu lui Conrad. A folosit acest cuvînt în legătură cu Yarrow. Toți l-ați auzit.

Conrad făcu un gest de neputință.

— Keith mă tot bătea la cap să renunțăm la ideea de a construi alte tribune și i-am spus că nu puteam, zise el și făcu o pauză. Dar cum ai aflat toate astea?

— Dintr-o mulțime de informații mărunte, am răspuns eu. De exemplu, am studiat la aceeași facultate de arhitectură cu Wilson Yarrow.

— Arhitectură! exclamă Marjorie.

— Da. Cînd l-am văzut... cînd i-am auzit numele... am știut că era ceva în neregulă cu el. Îmi aminteam doar vag, așa că l-am căutat pe un fost coleg, cu care nu mai vorbisem de vreo zece ani, și l-am întrebat de el. Obișnuia să țină un jurnal în care scrisese despre un zvon pe care îl auzise, cum că Wilson Yarrow cîștigase un prestigios premiu cu un proiect pe care îl depusese știind că nu-i aparținea. Conducerea facultății i-a retras premiul și a mușamalizat lucrurile puțin, însă stigmatul escrocheriei a rămas și trebuie să mai fie cîteva sute de arhitecți, ca și mine, care asociază numele de Yarrow cu ceva necurat. Zvonurile circulă în cercurile unei profesii și unii au memorie mai lungă – și mai bună decît a mea – iar strălucita carieră a lui Yarrow la care se așteptase lumea nu s-a făcut simțită încă. Pe planurile pe care le-a făcut nu era decît numele lui, ceea ce înseamnă că, probabil, nici nu e angajat la vreo firmă. S-ar putea foarte bine să fie chiar șomer și, acum, există o mulțime de arhitecți, din moment ce facultățile pregătesc mai mulți oameni decît poate absorbi piața. Bănuiesc că s-a gîndit că prestigiul

construirii unor noi tribune la *Stratton Park* i-ar putea aduce puțin respect. Cred că dorea cu disperare să pună mîna pe acest contract.

Ascultau, pînă și Rebecca, ca vrăjiți.

— Înainte să vin la *Stratton Park*, Roger Gardner mi-a spus că un arhitect proiecta niște tribune noi, deși nu știa nimic legat de curse, nu înțelegea comportamentul spectatorilor și, cum nu voia să asculte nici un sfat, avea să provoace moartea hipodromului, dar că tu, Conrad, nu voiai să renunți la el.

Am făcut o pauză. Nimeni nu spuse nimic.

— Așa că, miercurea trecută, am venit la ședință, v-am cunoscut pe toți și am ascultat, am continuat eu. Am aflat ce voia fiecare. Marjorie voia ca lucrurile să rămînă cum erau. Tu, Conrad, voiai tribune noi, de fapt ca s-o salvezi pe Rebecca de la ruină, deși nu știam asta pe-atunci. Keith voia să vîndă, pentru că avea nevoie de bani. Rebecca, bineînțeles, voia să schimbe tot, așa cum a și spus; alte tribune, alt manager, alt funcționar de pistă, altă imagine pentru demodatul *Stratton Park*. Marjorie a ținut în frîu ședința într-un fel care le-ar face pe superputeri să îngenuncheze cu admirație și v-a manipulat pe toți, așa încît a făcut ca lucrurile să fie așa cum voia ea, mai exact, ca *Stratton Park* să continue să funcționeze pentru o vreme ca și pînă atunci.

Dart îi aruncă mătușii sale o privire plină de admirație, aproape zîmbind.

— Asta nu i-a convenit Rebeccăi și nici lui Keith. Keith îl angajase deja pe actorul Harold Quest ca să facă necazuri demonstrînd împotriva curselor cu obstacole în fața porții principale, așa încît oamenii să nu mai vrea să meargă la curse și hipodromul să-și piardă, astfel, și atracția și sursa de venit și să dea faliment ca să fiți nevoiți, pînă la urmă, să vindeți ce avea mai de preț, terenul. De asemenea, l-a plătit pe Harold Quest să dea foc unui gard – de la șanțul deschis; acesta a fost ales simbolic, deoarece acolo a fost omorît un cal în ziua de curse precedentă – dar ideea a fost slabă, după cum știți. Keith nu e un tip deștept. Rebecca, însă...

Am ezitat.

Erau lucruri care trebuiau spuse: aş fi vrut să fie altcineva... oricine altcineva... care să le spună.

— În familia Stratton, am început eu pe ocolite, există doi inşi buni din fire şi inofensivi, Ivan şi Dart. Există o persoană foarte deşteaptă, Marjorie. Este Conrad, care pare mai puternic decît este în realitate. În ceilalţi membri ai familiei, există o cruzime şi o violenţă care v-au costat pe toţi o avere. Cînd combinaţi aceste lucruri cu prostia şi aroganţa, îl obţineţi pe Forsyth şi maşinile sale de tuns iarba. La mulţi dintre Strattoni, ca şi la el, există convingerea că nu veţi fi descoperiţi şi, chiar dacă aţi fi, ştiţi că familia îşi va folosi banii şi influenţa ca să vă salveze, aşa cum s-a întîmplat mereu în trecut.

— Şi se va mai întîmpla, zise Marjorie cu fermitate.

— Şi se va mai întîmpla, am admis eu, dacă veţi mai putea. În curînd, veţi avea nevoie de toată priceperea pentru repararea stricăciunilor.

Surprinzător, continuară să asculte, fără să încerce să mă întrerupă.

— La Rebecca, această violenţă este, în principal, ţinută sub control, ieşind la iveală sub forma unei competitivităţi mistuitoare într-un sport riscant, am spus eu cu grijă. Ea are un curaj splendid şi voinţa de a învinge. Mai are şi o dorinţă extraordinară de a se face totul aşa cum vrea ea. Cînd Marjorie i-a împiedicat primul plan de a obţine alte tribune, a găsit o soluţie simplă – să scape de cele vechi.

De data aceasta, Conrad protestă surprins, Marjorie la fel, dar nu şi Rebecca sau Dart.

— Bănuiesc că i-ai spus lui Wilson Yarrow s-o facă, i-am zis eu Rebeccăi, pentru că, altfel, putea să-şi ia adio de la contract.

Ea mă privi fără să clipească, o tigroaică neîmblînzită.

— Wilson Yarrow era implicat deja foarte mult cu acea tentativă de şantaj, am continuat eu. Şi-a dat seama, ca şi tine, că distrugerea unei părţi din tribuna centrală ar fi însemnat că trebuia să se

construiască alta. Cunoștea vechile tribune și, arhitect fiind, și-a dat seama cum se putea obține o distrugere maximă cu un efort minim. Scara din mijloc era principala arteră a clădirii. Dacă se prăbușea, trăgea și încăperile din jur.

— N-am avut nici o legătură cu asta, strigă Rebecca deodată.

Conrad tresări. Conrad... consternat.

— Am văzut explozibilul înainte ca tribuna să sară în aer, i-am spus eu Rebeccăi. Am văzut cum era pus. Foarte profesionist. Și eu aș fi putut s-o fac. Și cunosc și alți comercianți de mărunțișuri, nu la fel de responsabili ca prietenul meu Henry, care ți-ar vinde orice fără să pună prea multe întrebări. Dar, chiar și pentru cei care lucrează în demolări, e greu să nimerească exact cantitatea de explozibil necesară. Fiecare structură are propriile puncte forte și slăbiciuni. Există tendința de a se folosi mai degrabă mai mult decât mai puțin. Cantitatea folosită de Yarrow a distrus jumătate din clădire.

— Nu, spuse Rebecca.

— Ba da, am contrazis-o eu. Ați hotărât că acest lucru trebuie făcut în Vinerea Mare, devreme, când nu era nimeni în preajmă.

— Nu.

— Nu putea s-o facă fără să aibă pe cineva care să țină de șase. Dacă vrei să comiți o infracțiune, cel mai bine este să ai un om de pază în care să poți avea încredere.

Dart se foi ușor. După aceea, zîmbi, fără să se poată abține.

— Ai stat de pîndă în mașina lui Dart, am spus eu.

Ea făcu ochii mari.

Deodată „Nu”-ul pe care îl rosti nu mai conținea înflăcărarea celorlalte.

— Te-ai gândit că, dacă te duceai cu *Ferrari*-ul tău roșu și l-ar fi zărit vreun angajat în ziua aceea nelucrătoare, și-ar fi amintit și ar fi vorbit după ce explodau tribunele. Așa că te-ai dus la „Stratton Hays”, ți-ai parcat mașina acolo, ai luat-o pe a lui Dart, el lăsînd întotdeauna cheile în contact, și te-ai dus la hipodrom, pentru că

mașina lui Dart e atât de cunoscută acolo, încât, practic, trece neobservată. Dar nu te-ai gândit la Harold Quest, actor și băgăreț, care, dacă ar fi fost un veritabil protestatar, nu s-ar fi aflat acolo în ziua aceea, și trebuie să fi fost șocată când el a spus că mașina lui Dart a fost acolo și le-a descris-o polițiștilor. Dar nu la fel de șocată cum ai fi fost, dacă Harold Quest ar fi spus că ți-a văzut *Ferrari*-ul.

— Nu cred nimic din toate astea, zise Conrad slab; dar credea.

Îmi închipui că l-ai luat de undeva pe Yarrow cu explozibilul și l-ai dus la hipodrom, i-am spus eu Rebeccăi, pentru că polițiștii au verificat mașina și au găsit urme de nitrați.

Rebecca nu spuse nimic.

— Dart a știut tot timpul că tu ai fost – sau tu și Yarrow – cea care a aruncat tribuna în aer.

— Dart ți-a spus! strigă Rebecca, întorcându-se furioasă spre Dart, care părea stupefiat și îndurerat. M-ai pîrît acestui... acestui...

— N-a făcut-o, am negat eu categoric. Dart ți-a fost cît se poate de loial. A suportat interogatoriul îngrozitor la care l-a supus poliția ieri și n-a scos nici un cuvînt. L-au acuzat că a pus chiar el explozibilul și încă mai e principalul lor suspect așa că or să-l mai ia la întrebări. Dar n-o să le spună despre tine. E mîndru de tine, dar are sentimente contradictorii, te consideră sărită, dar e un Stratton și nu te-ar trăda.

— De unde știi? mă întrebă Dart chinuit.

— Eram lîngă tine când ea a cîștigat cu Tempestexi.

— Dar... nu puteai să-ți dai seama din asta.

— Am trăit în preajma Strattonilor o săptămînă.

— Tu cum ai știut? Își întrebă Rebecca fratele.

— Ți-am văzut mașina pe geamul de la baie, parcată în locul unde ar fi trebuit să fie a mea.

— A stat acolo mai puțin de o oră, zise ea.

Conrad își lăsa umerii în jos.

— M-am întors în Lambourn cu mult înainte de explozie, zise Rebecca supărată. Și Yarrow era la Londra la ora aia.

— Aș vrea să știu ce anume te-a făcut s-o bănuiești pe Rebecca? mă întrebă Marjorie după câteva clipe de tăcere.

— Diverse lucruri mărunte.

— Anume.

— Păi, era fanatică în dorința ei de a schimba lucrurile.

— Și? mă îndemnă Marjorie când am tăcut.

— A pomenit de niște tribune noi din sticlă. În Marea Britanie există tribune cu porțiuni din sticlă, dar nu în întregime din sticlă, așa cum erau planurile lui Yarrow, și m-am întrebat dacă nu cumva văzuse planurile, pe care Conrad le încuiase cu atîta grijă. Apoi...

— Apoi?

— Rebecca a spus că e singura din familie care știe care e diferența între un falț și o pistă.

Toți, în afară de Rebecca, păreau nedumeriți.

— Nu pricep, zise Marjorie.

— Nu e un termen din domeniul curselor, am explicat eu. Pentru Roger Gardner, n-a însemnat nimic.

— Nici pentru mine, zise Conrad, care am avut cai și am călărit toată viața.

— E limpede pentru un arhitect, pentru un constructor, un tîmplar, un inginer, am zis eu. Nu m-aș fi așteptat să fie pentru un jocheu. Așa că m-am întrebat, dar nu foarte concludent atunci, dacă nu cumva stătea de vorbă destul de mult cu un arhitect și dacă acel arhitect nu era cumva Yarrow. O bănuială vagă, dar acest gen de lucruri ți se întipăresc în minte.

— Și, care care e diferența dintre un șanț și o pistă? întrebă Dart.

— Un falț, l-am corectat eu, e o încheietură, de cele mai multe ori în lemn, care îți permite să îmbini anumite piese, ca, de exemplu, la un gard; sau la dușumele, fără să folosești cuie. Ca podeaua din cortul cel mare, de fapt.

Marjorie părea nedumerită, Conrad nu.

— Și o pistă? întrebă ea. Nu ca aceea de pe hipodrom?

— Bănuiesc că ar putea fi. Dar, altfel, e ori un fel de șanț pentru

scurgerea fluidelor, ori un fel de garnitură pentru un rulment, oricum, nu e o expresie caracteristică unui hipodrom.

— Un falț de o pistă, zise Dart îngîndurat. Nu vorbeau băieții tăi de treaba asta?

— Ar fi trebuit să te omor cînd am avut ocazia, îmi spuse Rebecca înverșunată.

— Am crezut c-o s-o faci, am zis eu.

— Țintea exact spre tine, spuse Dart. Tata i-a smuls pușca din mîină. Dacă-l întrebi, probabil c-o să spună că o împușcătură în piept ar fi putut trece drept accident, dar o a doua, în spate, precis n-ar fi putut fi considerată altceva decît crimă.

— Dart! îl mustră Marjorie cu severitate, dar nu aveam nici o îndoială că avea dreptate.

Dart era unul de-ai lor. Știa.

Conrad avea o întrebare pentru fiica lui.

— Unde l-ai cunoscut pe Yarrow prima oară? Cum ai ajuns să-l cunoști?

Ea ridică din umeri.

— La o petrecere. Făcea niște imitații stupide cu accentul pe care l-ați auzit pe casetă. Rebe-ah Stra-on, scumpo. Cineva mi-a spus că e un arhitect excepțional, dar complet falit. Eu voiam tribune noi. El voia neapărat un proiect și nu-l interesa modul în care îl obținea. Așa că ne-am înțeleș.

— Dar, de obicei, nu-ți plac bărbații.

— Nu l-am plăcut, spuse ea cu brutalitate. L-am folosit. De fapt, chiar îl disprețuiesc. Acum, probabil că e într-o cîrciumă.

— Și... acum? mă întrebă Conrad nefericit. Poliția?

M-am uitat la Marjorie.

— Tu ești cea care trage sforile în familie, i-am spus eu. Tu i-ai condus timp de patruzeci de ani. L-ai condus și pe propriul tău frate, în cel mai blînd mod posibil.

— Cum? întrebă Dart curios.

Marjorie mă imploră din privire, dar, de dragul Perditei Faulds,

i-am spus lui Dart:

— Secretul bunicului tău a fost numai al său și a fost îngropat cu el. Nu pot să ți-l spun.

— Nu vrei, spuse Dart.

— Nu vreau, am aprobat eu. Oricum, Marjorie trebuie să hotărască dacă se duce la poliție sau nu, nu eu. Sarcina mea a fost să-i dau o informație împotriva lui Yarrow și acum o are. Aici se încheie misiunea mea, am conchis eu și, după o pauză, am adăugat: Sînt sigur că poliția nu are, sau n-o să găsească, suficiente probe ca să te acuze, Dart. Continuă să spui că nu știi absolut nimic și o să fie bine.

— Și cu Yarrow ce facem? întrebă Dart.

— Marjorie trebuie să decidă, am spus eu. Dar, dacă-l acuzați pe Yarrow, dați în vileag planul Rebeccăi și propria ta implicare. N-o văd făcînd asta.

— Dar Keith? întrebă Marjorie, fără să se ferească de povara pe care i-o pusesem pe umeri. Cu el cum rămîne?

Keith.

M-am întors spre Conrad.

— L-ai spus lui Marjorie că el te-a trimis înapoi?

— Da.

— Cu... o pușcă?

El păru ușor rușinat.

— Nu poți să mă condamni. După ce ai plecat cu Dart, am discutat cu Keith despre faptul că îmi spărsesesi dulapul, am găsit cheia în broască și ne spuneam cît riscasesi doar ca să te uiți la planuri... și, deodată, mi-a trecut prin minte că fusesesi atît de implicat și, deși nu-mi venea să cred, ai fi putut să cauți altceva sau știai destul, și m-am uitat în cutia în care pusesem fotografia și caseta. Am fost atît de devastat, încît în clipa în care Keith m-a întrebat ce s-a-nîmplat, i-am spus. El a zis – amîndoi ne-am gîndit – că o să mă șantajezi, bineînțeles. Așa am crezut.

— Ah, bineînțeles.

— Da, dar...

— Toți procedați așa, unul cu altul; credeți că nimeni nu e capabil de altceva.

Conrad ridică din umeri, ca și cum ar fi găsit că acest lucru se înțelegea de la sine.

— Oricum, Keith mi-a spus să-i dau plicul pe care mi l-a încredințat tata cu puțin timp înainte să moară. I-am zis că nu puteam să fac asta. Ne-am certat puțin, dar tata îmi spusese foarte clar să nu las pe nimeni altcineva să-l vadă. Keith m-a întrebat dacă știam ce conținea, dar nu știu, și i-am spus. A zis că trebuia să i-l dau. A început să deschidă cutiile și să le răstoarne. Am încercat să-l opresc, dar știi cum e. La un moment dat, a dat peste cutia în care credeam că pusesem scrisoarea, dar, când a golit-o, scrisoarea nu părea să fie acolo... dar cum ai fi putut s-o iei când nici nu știai de existența ei? În final, l-am ajutat s-o caute. Totul e pe jos, e o dezordine îngrozitoare, n-o să reușesc niciodată să le mai pun la loc...

— Dar ai găsit plicul? Întrebă Marjorie neliniștită.

— Nu, spuse el și se întoarse spre mine, adăugând insistent: Știu că era acolo, într-o cutie specială, sub un teanc de polițe de asigurări expirate. Keith mi-a spus să iau pușca și să te omor...

— Dar știa că n-ai face-o, am spus eu hotărât.

— De ce ești atât de sigur? mă întrebă Dart.

— Numai unul din frați l-ar ucide pe pelerin, am zis eu. Nu pot să-și schimbe felul de a fi.

— Răscrucea! Ești un... ticălos subtil.

Marjorie se uită la mine fără să înțeleagă sau să-i pese de ce spusese Dart.

— Ai luat acel plic?

— Da, l-am luat, am spus eu.

— L-ai deschis? Ai văzut ce conținea?

— Da.

— Atunci, dă-mi-l.

— Nu, am spus eu clătinînd din cap. Asta... am respirat adînc, e ceva ce trebuie să rezolv singur.

În clipa aceea, sună telefonul de lîngă Marjorie.

Strîngînd din buze de supărare din cauza acelei întreruperi, ea ridică receptorul.

— Da, spuse ea pălind. Da, e aici.

Îmi întinse receptorul.

— E Keith. Vrea să-ți vorbească.

Știe că trebuie să fi luat scrisoarea, mi-am spus eu; și mai știe și ce conține.

— Da? am spus apoi cu o sumbră presimțire.

El nu vorbi imediat, dar era pe fir: îi auzeam răsuflarea.

Trecură cîteva secunde lungi.

Înainte să închidă, spuse numai cinci cuvinte.

Cele mai groaznice cinci cuvinte din vocabular.

— *Ia-ți adio de la copii.*

CAPITOLUL 16

Creierul îmi amorți.

Un fior de groază îmi străbătu trupul ca atunci cînd presimți un dezastru iminent.

Am rămas nemișcat, încercînd să-mi amintesc numărul de telefon al soților Gardner. Nu puteam. Am închis ochii strîns și nu m-am forțat să-mi amintesc. Am apăsas pe butoane asudînd.

Răspunse soția lui Roger.

— Unde sînt băieții? am întrebat-o direct.

— Trebuie să ajungă la tine în orice clipă, spuse ea pe un ton liniștitor. Au plecat... acum vreun sfert de oră. Vin direct la tine.

— La mine... unde?

— La cortul cel mare, bineînțeles, spuse ea nedumerită, Christopher ți-a primit mesajul și au plecat imediat.

— L-a dus Roger cu mașina?

— Nu. El e la hipodrom, nu știu exact unde. Băieții au plecat pe jos, Lee... s-a întâmplat ceva?

— Ce mesaj? am întrebat-o eu.

— Un telefon, pentru Christopher...

I-am aruncat receptorul lui Marjorie și am ieșit în fugă din salon, am ieșit ca o furtună și am urcat în mașina lui Dart. Nu conta că fugeam șchiopătînd, pentru că niciodată nu mă mișcasem mai repede. Nu conta că știam că mă îndrept spre o cursă. Nu puteam decît să mă grăbesc într-acolo, sperînd deznădăjduit că el avea să fie mulțumit cu mine și că avea să-i lase pe băieți în viață...

Am condus mașina lui Dart ca un nebun prin sat, dar tocmai cînd aveam nevoie de poliție, nu era nici o mașină de poliție care să mă urmărească pentru depășirea vitezei.

Am intrat pe poarta hipodromului.

Am oprit în fața biroului lui Roger. *Jaguar*-ul argintiu al lui Keith era acolo. Nu se vedea nimeni în jur... Ba da... Christopher... și Edward... și Alan. Toți îngroziți. Am coborît din mașină ca mînat de demoni.

— Tată! strigă Christopher ușurat, dar acest lucru nu mă liniște. Repede, tată.

— Ce se-ntîmplă?

— Bărbatul ăla... în cort.

M-am întors în direcția respectivă.

— Aprinde focuri înăuntru... e și Neil... și Toby... și Neil țipă.

— Caută-l pe colonelul Gardner, i-am strigat eu luînd-o la fugă. Spune-i să deschidă robinetul.

— Dar... nu știm unde e, zise Christopher cu disperare în glas.

— Găsiți-l.

Îl auzeam pe Neil țipînd. Nu erau cuvinte, nu era ceva inteligibil. Ci niște țipete stridente. Țipete.

Cum poate suporta cineva așa ceva?

Am intrat în fugă în cort, uitîndu-mă după stingătorul care ar fi

trebuit să fie lângă ușă și, negăsindu-l, am continuat să fug. M-am trezit cu Alan alergînd alături de mine.

— Întoarce-te, i-am strigat. Întoarce-te, Alan.

Înăuntru, era fum și focuri mici erau aprinse din loc în loc pe podea; flăcări roșii, portocalii și aurii dansînd vesele. Și, în spatele lor, stînd ca un colos cu picioarele depărtate și cu gura rînjită a încîntare, era... Keith.

Îl ținea pe Neil de încheietura mîinii, fiindu-i ușor să-i strîngă oasele mici ca într-o menghină și, ridicîndu-l în aer, îl ținu aproape la un braț distanță. Trupul micuț al fiului meu se zbătea să scape, dar nu atingea podeaua decît cu vîrfurile degetelor, astfel că nu izbuti.

— Dă-i drumul, am strigat eu, lăsînd mîndria la o parte, implorator, gata să mă umilesc, dacă era nevoie.

— Vino și ia-l sau îi dau foc.

Lîngă Keith, într-un suport înalt și decorativ din fier forjat, era o torță aprinsă, de genul celor făcute pentru grătarele preparate în grădină, pentru procesiuni cu torțe, pentru incendieri; Neil într-o parte, torța în cealaltă. În mijloc, Keith, care ținea o canistră de plastic fără capac.

— Este benzină, tată, îmi strigă Alan, care era lîngă mine. A turnat pe jos și i-a dat foc. Credeam c-o să ne dea foc și nouă... și am rupt-o la fugă, dar l-a prins pe Neil... nu-l lăsa să-l ardă pe Neil, tată.

— Întoarce-te, i-am strigat din nou, înnebunit, iar el se opri brusc, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

Am fugit spre Keith, spre rînjetul lui oribil, spre fiul meu îngrozit. Am rupt-o la fugă spre unul din focuri, cît puteam de repede, din instinct.

Dacă vrea să scape de ceva, Keith îi dă foc...

L-aș fi întrecut, m-am gîndit. Aș fi căzut cu el. L-aș fi luat cu mine... oriunde m-aș fi dus.

El nu se așteptase la un atac. Se dădu înapoi, părăind mai puțin sigur de sine, și Neil continuă să țipe. Oamenii sînt capabili de cele

mai nebunești lucruri ca să-și apere copiii, mi-am dat seama mai târziu.

Atunci, eram conștient numai de flăcări, de furie, de mirosul de benzină și de imaginea clară a finalului.

El avea să arunce canistra cu benzină spre mine, apoi avea să înșface torța și, pentru asta, trebuia... trebuia să-i dea drumul lui Neil. După aceea, aveam să-l împing departe de Neil, care avea să fie în viață și teafăr.

Cînd am ajuns la vreo șase pași de el, mi-am pierdut orice speranță că nu aveam să iau foc. Dar avea să ardă și Keith... și să moară... aveam să am grijă să se întîmple asta.

O siluetă mică și întunecată țîșni deodată printre noi. Îl izbi pe Keith, dezechilibrîndu-l și făcîndu-l să se clatine în spate dînd din brațe.

Toby... *Toby*.

Keith îi dădu drumul lui Neil. Mi-am împins fiul mai mic departe de el imediat. Benzina se vărsă pe picioarele lui Keith.

Clătinîndu-se și încercînd să scape de combustibil, Keith se izbi de suportul torței, care se balansa; se balansa înainte și înapoi și, în cele din urmă, căzu, flacăra descriind un arc mortal pînă jos.

Am țîșnit în față, l-am apucat pe Toby cu brațul drept, pe Neil cu stîngul și i-am ridicat pe amîndoi, luînd-o la fugă, în același timp, spre ieșire.

În spatele nostru, se auzi un vuiet puternic și aerul se încinse, ca și cum ar fi luat foc. Pentru o fracțiune de secundă, am aruncat o privire peste umăr și l-am zărit pe Keith cu gura deschisă, ca și cum ar fi vrut să țipe el însuși, de această dată. Păru să tragă aer în piept ca să strige și focul îi invadează gura de parcă ar fi fost absorbit de niște foale aflate în plămîinii lui, și nu mai scoase nici un sunet, ci doar își încleștă mîinile pe piept, făcu ochii mari și se prăbuși cu fața în jos cuprins de flăcări.

Spatele cămășii mele luase foc și, la fel și părul lui Toby. Alergînd cu copiii în brațe, m-am împiedicat și am căzut, scăpîndu-l

pe Neil, dar m-am rostogolit pe spate și i-am frecat părul lui Toby cu mâinile.

Clipe disperate. Neil mirosea a benzină, Toby la fel, și erau multe focuri, un labirint de focuri peste care trebuia să trecem în drumul nostru spre ieșire.

Am rămas întins pe jos, gîfîind; refăcînd-mi cît de cît puterile, ținîndu-l la piept pe Neil, care plîngea. M-am chinuit să-l liniștesc pe Toby; și, în clipa aceea, de sus începură să cadă picături de apă rece, dătătoare de viață, făcînd să sfîrșie focurile din jurul nostru. Înnegrindu-le pînă la stingere și transformînd trupul încovoiat al lui Keith într-o ruină fumegîndă.

Toby se lăsă pe pieptul meu și se uită la chipul meu, ca și cum n-ar fi suportat să se uite în altă parte.

— Voia să-ți dea foc, nu-i așa, tată? spuse el.

— Așa e.

— Mi-am închipuit eu.

— De unde ai apărut? l-am întrebat eu.

— Din restaurant, unde am mîncat. Mă ascundeam... spuse el privindu-mă cu ochii mari. Mi-a fost frică, tată.

Apa îi șiroia prin părul ars și îi intra în ochi.

— Oricui i-ar fi fost, am spus eu plimbîndu-mi pumnul pe spatelul lui cu dragoste. Ai curajul a zece mii de eroi, am adăugat eu căutîndu-mi cuvintele. Nu orice băiat poate să spună că i-a salvat viața tatălui său.

Vedeam că nu era suficient pentru el. Trebuia să mai fie ceva care să-l facă să fie mereu conștient de propria-i valoare, să-l echilibreze, să-l facă să fie permanent stăpîn pe sine.

M-am gîndit cum se repezise spre o țintă îngrozitor de amenințătoare, dar atingîndu-și scopul.

— Ai vrea să înveți karate cînd ajungem acasă? l-am întrebat.

Pe chipul lui încordat apărură un zîmbet strălucitor. Își șterse apa de pe gură.

— Oh, da, tată, zise apoi.

M-am ridicat în șezut, continuînd să-i țin strîns pe amîndoi și Christopher veni în fugă urmat de ceilalți doi, toți uitîndu-se îngroziți la mormanul înnegrit din spatele meu.

— Nu vă duceți acolo, am zis eu, ridicîndu-mă. Unde e colonelul Gardner?

— Nu l-am găsit, spuse Christopher.

— Dar... apa?

— Eu am deschis robinetul, tată, zise Christopher. L-am văzut pe Henry punînd afișele alea în ziua cînd ai plecat cu trenul. Știam unde e robinetul.

— Grozav, am zis eu, dar nici un cuvînt nu era suficient de bun. Ei, haideți să plecăm de-aici, să nu ne mai plouă.

Neil vru să fie dus în brațe. L-am ridicat și el își încolăci brațele de gîtul meu, ținîndu-mă strîns, și toți șase, uzi leoarcă, am ieșit încet din cort.

Roger apăru cu jeep-ul, coborî și se uită la noi uimit.

Am bănuir că trebuia să arătăm ciudat. Un băiat înalt, altul mic, agățat de haine, și ceilalți foarte aproape, și din toți curgea apă.

— Fugi și închide robinetul, i-am spus lui Christopher, după care i-am explicat lui Roger: Am avut un incendiu în cort. Podeaua a fost îmbibată pe alocuri cu benzină și scîndurile au ars, dar Henry a avut dreptate, pînza n-a luat foc.

— Un incendiu! exclamă el pornind spre intrare, ca să vadă cu ochii lui.

— Mai bine te previn, am zis eu. Keith e înăuntru. Mort.

Roger se opri puțin, după care își continuă drumul. Christopher se întoarse și am început să tremurăm cu toții, atît din cauza șocului și spaimei, cît și pentru că stăteam uzi în aerul de aprilie care era prea rece încă.

— Urcați în mașină, le-am spus eu arătînd spre mașina lui Dart. Trebuie să vă uscați.

— Dar, tată...

— Vin și eu.

Tocmai urcau în mașină, când Roger ieși din cort îngrijorat.

— Ce s-a-ntîmplat? mă întrebă el imediat. Trebuie să anunț poliția. Vino în birou.

Am clătinat din cap.

— Întîi îmbrac copiii cu niște haine uscate. Nu vreau să facă vreo pneumonie. Pe urmă, mă-ntorc.

— Dar, Lee...

— Keith a încercat să dea foc cortului, am zis eu. Dar...

— Dar cine vrea să aprindă focul cu benzină, sfîrșește prin a lua foc el însuși, încheie el.

Am zîmbit stins.

— Exact.

Apoi, m-am dus la mașina lui Dart și am pornit spre autobuz, unde am făcut cu toții cîte un duș și ne-am îmbrăcat cu haine uscate. Cămașa mea în carouri, al cărei spate arăta ca și cum ar fi fost ars cu fierul de călcat prea încins, ateriză în cazanul de gunoi, nu în coșul de rufe murdare. Îmi simțeam spatele ca și cum m-ar fi ars soarele: niște răni de gradul întîi, nimic grav. Noroc că fusese din lînă pură și nu din ceva sintetic.

Cînd băieții au fost gata, i-am duș la doamna Gardner, implorînd-o să le dea să bea ceva fierbinte și dulce și să mănînce niște cozonac, dacă avea.

— Dragii mei, veniți încoace, spuse ea îmbrățișîndu-i.

— Nu ne lăsa, tată, zise Edward.

— Trebuie să vorbesc cu colonelul, dar n-o să lipsesc mult.

— Pot să vin cu tine? mă întrebă Christopher.

M-am uitat la înălțimea lui, i-am auzit vocea, care începuse deja să se îngroașe, am văzut bărbatul făcîndu-și apariția în băiat și dorința lui de a lăsa în urmă copilăria.

— Urcă-n mașină, i-am zis eu și, extrem de încîntat, se așeză lîngă mine. Cînd v-ați dus acolo, ce v-a spus Keith Stratton? l-am întrebat eu.

— Omul acela îngrozitor! zise el cutremurîndu-se. Totul părea

în regulă, la-nceput. Ne-a zis să intrăm în cort c-o să vii și tu.

— Și pe urmă? l-am îndemnat eu când se opri.

— Am intrat și el a venit după noi. Ne-a zis să înaintăm și l-am ascultat.

— Da.

— Apoi... spuse el ezitînd, a fost straniu, tata. Adică, a luat o canistră care era pe-acolo, a deschis-o și am simțit mirosul de benzină. Pe urmă, a pus canistra jos din nou, a luat chestia aia ca un băț, și-a aprins bricheta și capătul bățului a luat foc ca torțele alea din filmele cu Ku Klux Klan.

— Da.

— Pe urmă, a turnat benzină pe jos, a apropiat torța de ea și a luat foc, bineînțeles, dar numai într-un loc, zise el și făcu o pauză, amintindu-și. Începuse să ne fie frică. Întotdeauna ne-ai spus să nu aprindem focul cu benzină, iar el avea o canistră mare într-o mînă și torța în cealaltă. Ne-a spus să înaintăm mai mult și a venit în spatele nostru, aprinzînd alt foc și, apoi altul, o mulțime, și noi ne îngrozisem cu adevărat, dar el nu zicea decît c-o să vii și tu curînd. „Tatăl vostru o să vină“. Ne dădea fiori. Nu se purta ca un adult. Nu era lucid.

— Nu.

— Ne-a spus să mergem mai departe, dincolo de suportul ăla care era acolo, a fixat torța în el ca să continue să ardă, și nu se legăna, ceea ce era mai bine, dar nouă tot nu ne plăcea. A pus și canistra cu benzină jos și, atunci s-a uitat la noi, a zîmbit și era oribil, nu pot să-ți descriu.

— Te descurci foarte bine.

— M-a speriat de moarte. Toți voiam să ieșim de-acolo. Deodată Alan a rupt-o la fugă pe lîngă el, apoi Edward, și eu, iar el strigă la noi și a luat-o la fugă să ne oprească, dar noi ne-am ferit și am zbughit-o afară... dar Toby n-a apărut și Neil a început să țipe... atunci ai venit tu.

Am oprit mașina lîngă jeep-ul lui Roger, *Jaguar*-ul lui Keith era

acolo și, de asemenea, o mașină a poliției.

— Și n-a mai spus nimic altceva? am întrebat eu.

— Nu, doar ceva în legătură cu faptul că n-o să fie șantajat de tine. O prostie, pentru că tu n-ai șantaja pe nimeni.

Am zîmbit în sinea mea. Oamenii nu se șantajau numai pentru bani.

— Nu, am zis eu. Dar să nu mai spui nimănui partea asta, bine?

— Bine, tată.

Simțindu-mă ciudat de amețit, am intrat cu Christopher în birou și le-am spus polițiștilor, cînd au întrebat, că habar nu aveam de ce se purtase Keith Stratton atît de irațional.

Vineri am părăsit *Stratton Park*.

Toată după-amiaza de miercuri le-am răspuns polițiștilor numai cu „nu știu” și am acceptat să revin pentru a ajuta la desfășurarea anchetei.

N-am spus nimic despre faptul că m-am repezit spre Keith ca să-l dezechilibrez. Nu părea indicat. N-am spus nimic despre Neil.

Cînd m-au întrebat, am spus că nu folosisem un stingător ca să încerc să-i salvez viața lui Keith pentru că n-am găsit nici unui.

— Patru se aflau în zona barului, nu la vedere, îmi spusese Roger.

— Cine le-a pus acolo? întrebare polițiștii.

— Nu știu, am spus.

Christopher le vorbi despre Keith că era un „țicnit”. Ei ascultară destul de politicoși și hotărîră că era prea mic ca să fie chemat ca martor, mai ales că, oricum, nu fusese de față în momentul accidentului.

Veniră și ziariștii; făcură fotografii, puseră întrebări și primiră aceleași răspunsuri.

În prezența mea, o polițistă îi întreabă pe băieții mai mici, acasă la Gardneri, mai tîrziu, ce văzuseră, dar așa cum fac copiii cînd îi întreabă ceva niște necunoscuți, făcură ochii mari și nu scoaseră nici un cuvînt, răspunzînd doar cu mișcări din cap. Da – dat din cap –

fuseseră focuri în cort. Da – dat din cap – Keith Stratton le aprinsese. Da – dat din cap – părul lui Toby luase foc. Da – dat din cap – Christopher deschisese robinetul și da – dat din cap – tatăl lor îi scăpase.

Strattonii, m-am gândit ironic, la un moment dat, nu erau nimic pe lângă familia Morris când era vorba de păstrat un secret.

Joi mi se scoaseră copcile de la rănille cel mai bine vindecate și, cu Dart la volan, l-am dus pe Toby în Swindon ca să văd ce putea să facă Penelope cu părul lui ars pe alocuri.

Am privit-o cum rîdea cu el și îl tachina. Am privit-o cum îi spăla părul, care încă mai mirosea a pîrlit, și cum îi tăia, îi pieptăna și îi usca buclele foarte scurte care îi mai rămăseseră. Am privit-o cum îi dădea încredere în noua lui înfățișare și îi lumina zîmbetul.

Mi-am petrecut tot timpul întrebîndu-mă unde și cum aș fi putut să mă culc cu ea.

Perdita coborî purtîndu-se ca o cloșcă ce își apără puii de prădători, ca și cum mi-ar fi ghicit gîndurile.

- Dragule, ți-am spus prea multe marți, zise ea ușor neliniștită.
- N-o să te trădez.
- Și Keith Stratton e mort!
- Atît de trist, am spus eu și ea rîse.
- Ești un ticălos. Tu l-ai omorît?
- Oarecum.

Cu ajutorul fiului meu de doisprezece ani, mi-am spus eu, indiferent dacă el își dădea seama sau nu.

- Autoapărare, s-ar putea spune.

Ochii îi zîmbiră, dar vocea îi era serioasă. Folosi un singur cuvînt pentru a-și exprima părerea.

- Bine.

Penelope termină de aranjat părul fiului meu. I-am plătit, ea îmi mulțumi. Habar nu avea ce simțeam pentru ea și nici nu arată că ar fi simțit ceva. Eram tatăl a șase copii, aproape de două ori mai bătrîn decît ea. Văzînd totul, Perdita mă băt看 pe umăr. Am sărutat-o

pe obraz pe mamă și, continuând să tînjesc după fiică, am plecat cu Toby, simțindu-mă pustiit și bătrîn.

Dart îl duse pe Toby înapoi la frații săi acasă la soții Gardner și, pe mine, mă duse de bunăvoie la Marjorie.

Servitorul ne deschise cu același aplomb și ne anunță. Marjorie stătea tot pe fotoliul ei de comandă. Oglinda spartă fusese înlăturată, scaunele sfîșiate lipseau. Glonțul Rebeccăi destinat mie nu lăsase nici o urmă permanentă.

— Am venit să-mi iau la revedere, am zis eu.

— Dar o să mai vii la *Stratton Park*.

— Probabil că nu.

— Dar avem nevoie de tine!

Am clătinat din cap.

— Ai un manager excelent în persoana colonelului Gardner. Data viitoare o să aveți un număr record de spectatori datorită flerului pentru publicitate al lui Oliver Wells. O să aveți niște tribune noi superbe – și, dacă vrei, eu o să mă asigur că firmele care vă trimit propuneri sînt serioase și de încredere. În ceea ce privește familia, ai mai multă putere ca oricînd ca să îți lucrurile sub control. Keith nu mai este, așa că nu mai trebuie să-ți faci griji din pricina lui. Să o îți pe Rebecca sub supraveghere, pentru că țintea și, probabil, încă mai țintește, să conducă ea însăși hipodromul. Probabil că nu mai are nici o șansă să facă asta, din moment ce, chiar și după moartea ta, Conrad și Dart o pot acuza de șantaj și tentativă de crimă, suficient pentru a nu o lua în seamă la ședințe.

Marjorie ascultă și veni cu propria-i soluție.

— Vreau să fii director, spuse ea. Conrad, Ivan și cu mine vom vota pentru asta. Hotărîre unanimă a comitetului.

— I-auzi, i-auzi, spuse Dart încîntat.

— N-aveți nevoie de mine, am protestat eu.

— Ba avem.

Voiam să mă îndepărtez de Strattoni. Nu voiam deloc să calc pe urmele non-bunicului meu. De dincolo de mormînt, influența lui și

felul său de a face lucrurile mă atrăseseră într-o țeșătură de duplicitate și, de trei ori într-o săptămână, familia lui fusese cît pe ce să mă coste viața. Mă gîndeam că îmi achitasem datoriile față de el. Acum trebuia să fiu liber.

Și, totuși...

— O să mă mai gîndesc, am zis eu.

Marjorie încuviință mulțumită.

— Cu tine la conducere, hipodromul o să prospere, zise ea.

— Trebuie să vorbesc cu Conrad, am spus apoi.

Era singur în ungherul lui, stînd la birou.

Îl lăsasem pe Dart în mașină din nou, citind despre pierderea părului, deși, de această dată, nu mai ținea de șase.

— Cu metoda asta americană nu mi-aș mai face griji niciodată, spuse el uitîndu-se la fotografiile de dinainte și după. Poți să înoți, să te scufunzi, noul tău păr face parte din tine. Dar ar trebui să mă duc în America o dată la două luni ca să fie totul bine.

— Poți să-ți permiți, am spus eu.

— Da, dar...

— Fă-o.

Avea nevoie de încurajări.

— Chiar crezi că ar trebui s-o fac?

— Cred că ar trebui să-ți rezervi bilet imediat.

— Da. Da. Ei bine, da, o să mă duc.

Conrad se ridică în clipa cînd mă văzu intrînd. Ușa dulapului era închisă, dar cutiile stăteau claie peste grămadă pe covor, cu conținutul răvășit.

Nu îmi întinse mîna. Părea să se simtă la fel de stînjenit ca mine.

— M-a sunat Marjorie, spuse el. Zice că te vrea în comitet și că ar trebui să te conving.

— Contează numai ce vrei tu.

— Nu știu...

— Nu. Ei bine, n-am venit să-ți vorbesc despre asta, ci să-ți

înapoiez ce am furat ieri.

— Numai ieri a fost! Atâtea s-au întâmplat între timp.

Am pus pe birou plicul maron pe care scria *Conrad*. Îl luă și se uită la banda adezivă care îl ținea închis.

— Așa cum ți-am spus, m-am uitat înăuntru, am zis eu. Keith știa că o să mă uit. Nu cred că suporta gândul că aș fi folosit informația. Mărturisesc că mă bucur că nu sînt nevoit s-o fac, din moment ce a murit, dar aș fi făcut-o și ar fi bine s-o știi. N-o să-i spun lui Marjorie ce-i acolo – e limpede că nu știe – și n-o să spun nimănui altcuiva.

— Nu vreau să-l deschid, zise el lăsînd plicul jos.

— Nu pot spune că ar trebui.

— Dar așa crezi.

— *Keith l-ar fi ars, am spus eu.*

— Ars, zise el cutremurîndu-se. Ce moarte!

— Oricum, locul acestei informații e aici, indiferent ce faci cu ea. Tatăl tău a vrut să ți-o încredințeze ție. Așa că, am spus eu oftînd, citește-o sau arde-o, dar n-o lăsa la îndemîină oricui. Îmi cer scuze pentru faptul că am intrat aici. Mîine dimineață voi părăsi *Stratton Park*. Îmi pare rău, am zis eu făcînd un gest vag, pentru tot.

M-am întors și am pornit spre ușă.

— Așteaptă, zise Conrad.

M-am oprit, pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară.

— Trebuie să știi ce știi, spuse el părăind distrus. Era fratele meu geamăn. Știu că mă invidia... știu că nu era drept să am atîtea lucruri numai pentru că eram cu douăzeci și cinci de minute mai mare, știu că era violent, crud și, adesea, periculos, știu că a bătut-o pe mama ta, așa cum a făcut cu toate soțiile lui. Știu că a fost cît pe ce să-l omoare pe țiganul lui Hannah. L-am văzut lovindu-te oribil... știu toate astea și chiar mai mult, dar era fratele meu geamăn.

— Da.

Indiferent care le-ar fi fost defectele, Strattonii aveau o loialitate a lor indestructibilă; era o familie care, indiferent de certurile dintre

ei, strîngea rîndurile împotriva restului lumii.

Conrad luă plicul și rupse banda adezivă.

Reciti prima scrisoare, după care o scoase pe a doua împreună cu plicul cel alb.

— Nu uita, murmură el citind, Keith minte întotdeauna...

Scoase cele cinci foi de hîrtie din plicul alb, citind-o pe prima, care era alt bilet scurt din partea tatălui său:

Această minciună a lui Keith m-a costat o grămadă de bani, pe care i i-am dat lui personal, fiind prea încrezător. Abia după mulți ani am bănuit că mă fura. O problemă mărunță, în comparație cu adevărul.

Conrad lăsă biletul jos și se uită pe următoarea foaie, care era o altă scrisoare, dar bătută la mașină.

— *Arne Verity Laboratories?* spuse el. Cine sînt?

Citi scrisoarea, care îi era adresată tatălui său și datată cu doi ani în urmă.

În esență, scria că laboratorul efectuase analizele cerute. Rezultatele, în detaliu, erau atașate, dar, pe scurt, suna astfel:

Ne-ai trimis trei fire de păr, marcate cu „A” „B” și „C”.

Rezultatele analizei ADN sînt:

„A” este aproape sigur părintele lui „B” iar „A” și „B” sînt părinții lui „C”.

Conrad își ridică privirea.

— Ce înseamnă asta?

— Că n-a existat nici un țigan. Keith l-a inventat.

— Dar...

— Keith era tatăl lui Jack.

Conrad se așează, gata să leșine.

— Nu pot să cred, șopti el. Nu pot. Nu-i adevărat.

— Jack nu seamănă deloc cu un țigan, am spus eu. Ci cu Keith.

— Dumnezeu mare...

— Lui Hannah nu-i place povestea cu țiganul. I-a spus lui Jack că tatăl lui era un aristocrat străin pe care un scandal l-ar fi ruinat. În afară de partea cu străinul, restul e mai mult sau mai puțin adevărat.

— Hannah! zise el părînd și mai abătut. Ce-o să faci în privința ei?

— Nimic, am spus eu surprins de întrebare. Din moment ce Keith a murit, nu trebuie să mai folosesc ceea ce știu. Hannah poate fi sigură că n-o să se afle nimic de la mine.

— Dar te-a atacat!

Am oftat.

— N-a avut nici o șansă. A fost concepută în urma unui viol, abandonată de mama ei și lăsată însărcinată de tatăl ei. A fost respinsă de tineri și bunicul ei n-a iubit-o. Indiferent ce e, îl are pe Jack, fiul ei. N-o să-i stric acest lucru. Așa cum Keith era fratele tău geamăn, Hannah, fie că-mi place sau nu, e sora mea vitregă. Las-o-n pace.

Conrad stătu un minut întreg fără să se miște, după care vîrî toate hîrtille în plicul maron și mi-l întinse.

— Ia-l și arde-l, spuse el scurt.

— Bine.

M-am dus înapoi lîngă birou, am luat plicul și m-am îndreptat spre ușă iarăși.

— Vino în comitet, spuse el. Ca de obicei, Marjorie are dreptate. O să avem nevoie de tine.

Băieții își luară la revedere de la doamna Gardner la fel de îndelung ca Romeo și Julieta, cu numeroase promisiuni de a se revedea. Roger și cu mine, mai puțin zgomotoși, eram, totuși, încîntați la gîndul că aveam să lucrăm împreună în viitor.

— Avem atîtea lucruri de făcut, zise el.

Dart scoase o agendă, spunînd că avea să vină la mine, după ce se întorcea din America. Făcuse deja rezervări.

Băieții urcară în autobuz și făcură cu mîna ca niște nebuni pe geamuri în timp ce ne îndepărtam.

— V-ați simțit bine, dragii mei? îi întrebă Amanda îmbrățișîndu-i. Ce făceați cînd tatăl vostru era ocupat să apară în ziare?

Ei o priviră amuțiți. Fără îndoială că aveau să-i povestească încetul cu încetul, dar, în clipa aceea, întrebarea îi lăsă muți.

În cele din urmă, Neil răspunse sincer:

— Am făcut niște tarte cu fructe excelente.

— Telefonul a sunat tot timpul, îmi spuse ea cu reproș și mă privi fără prea multă îngrijorare. Bănuiesc că ești bine.

— Da, am zis eu. Sînt bine.

— În regulă.

Duse copiii înăuntru, iar eu am rămas lîngă autobuz și, după un timp, m-am cățărat în stejar.

Alți pomi erau plini de frunze, dar, ca întotdeauna, stejarul rămăsese în urmă. Simțeam încă urmele durerii în trup și voiam să-mi liniștesc gîndurile.

După cîtva timp, Amanda ieși din casă și veni spre stejar.

— Ce faci acolo?

— Mă gîndesc.

— Coboară. Vreau să vorbim.

Am coborît, nevrînd s-o aud.

— Mi-era teamă că o să găsesc casa pustie, am zis eu. Că tu și Jamie ați plecat.

Ea făcu ochii mari.

— Întotdeauna ai știut prea multe.

— Mi-era teamă că ți-ai găsit pe altcineva.

— Așa e.

Nu era chiar sfidătoare, dar își făcuse deja textul, încă arăta splendid, aș fi vrut ca lucrurile să stea altfel.

— Am hotărît că un divorț n-ar fi bun pentru copii, zise ea. De asemenea... adăugă ea ezitînd ușor, după care își făcu cura,... el e

însurat și simte la fel în legătură cu familia lui. Așa că o să ne vedem des. Acceptă sau nu, Lee.

Aștepta.

Christopher, Toby, Edward, Alan, Neil și Jamie. Șase motive.

— Accept, am spus eu.

Încuviință, considerînd acest lucru un pact, și intră înapoi în casă.

Seara, se duse la culcare cu o oră înaintea mea, ca întotdeauna, dar cînd am urcat în cameră, pentru prima oară, am găsit-o trează.

— Ai găsit vreo ruină? mă întrebă ea în timp ce mă dezbrăcăm.

— Nu. O să mai caut cînd or să înceapă școala băieții. O să plec o vreme.

— Bine.

Nu era bine. Era îngrozitor.

În loc să mă întind, ca de obicei, la un metru și ceva distanță de ea, m-am urcat lîngă ea și am făcut dragoste cu Penelope în Amanda, într-un tumult de dorințe, abstenență, pasiune și penetrare. Un act sexual ca nici unul altul în căsnicia noastră.

Ea răspunse, după proteste scurte și neimplicare, cu ceva din vechea-i înflăcărare și, după aceea, se depărtă de mine, nu cu reproșuri, ci schițînd un zîmbet de mulțumire.

Două luni mai tîrziu, spuse:

— Sînt însărcinată, știai?

— Mă întreb, am zis eu forțîndu-mă să rostesc întrebarea. E al meu... sau al lui?

— Ah, al tău, spuse ea categorică. El nu poate să-mi dăruiască un copil, pentru că și-a făcut o vasectomie mai demult.

— Ah.

— Poate e o fată, zise ea cu răceală. Întotdeauna ți-ai dorit o fată.

După lunile de rigoare, dădu naștere celui de al șaptelea copil.

Un băiat.

Mie mi-a convenit.

SFÎRȘIT